Lorena Lenn

Dragoste Nemărginită

Dragoste Nemărginită

Lorena Lenn

Rose Smith se află în căutarea unui job și din întâmplare va ajunge să fie bona celor doi copii ai șerifului orașului, Nick Spencer, un bărbat atrăgător, serios și văduv de doi ani. Micuții Lilyan și Michael, cei doi frați în vârstă de opt și șapte ani, o privesc cu reticență, iar asta o întristează pe Rose, care va încerca să le câștige afecțiunea, mai ales că apare și o atracție irezistibilă între ea și Nick.

Când Nicole, sora mamei celor doi copii reapare în viața familiei, dispusă să îl cucerească pe Nick, Rose va trebui să ia mai multe decizii dificile pentru binele tuturor.

Oare Nicole va fi cea care va câștiga în final, sau va reuși Rose să asigure liniștea familiei, să ajungă la inima lui Nick și să cunoască iubirea alături de el?

ISBN 978-606-94577-4-0
9 786069 457740
STYLISHED

lei 39,00

”
Iubirea este
singurul răspuns
la cele mai multe dintre
întrebările noastre.
”

LORENA LENN

DRAGOSTE NEMĂRGINITĂ

STYLISHED
Timişoara, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LENN, LORENA
Dragoste nemărginită / Lorena Lenn. - Timişoara : Stylished, 2018
ISBN 978-606-94577-4-0

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

DRAGOSTE NEMĂRGINITĂ

Pentru soțul meu, cel care îmi oferă o dragoste nemărginită...

Cu toată dragostea,

Lorena Lenn

Capitolul 1

Rose Smith stătea la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de ceai în faţă, gândindu-se la viitorul ei incert, când mama ei, Allison, deschise uşa repede.

— Rose! Am o veste foarte bună pentru tine!

— Ia loc, mamă, şi dă-mi vestea, îi spuse Rose, după care sorbi din nou din ceaiul din plante aromat, preferatul ei.

— Fiind la magazin, am auzit că noul şerif, Nick Spencer, caută o bonă pentru micuţii lui, Lilyan şi Michael. Olivia mi-a spus asta. Mi-a mai spus şi să-ţi transmit salutări din partea lui Tony. Este o nouă şansă pentru tine, draga mea, rosti Allison, privind-o cu drag.

— Îţi mulţumesc, mamă, că mi-ai transmis mesajul Oliviei. Noul şerif? Nu-mi vine să cred că bătrânul Ralph a cedat postul altcuiva, zâmbi Rose cu subînţeles, privind cu atenţie în ochii căprui ai mamei sale. Am fost plecată o lună din Midland şi se întâmplă astfel de schimbări majore?

— Odată şi odată, trebuia să se întâmple şi ăsta, spuse Allison, râzând. Şeriful Spencer a venit la o săptămână după plecarea ta. Din câte am auzit, e foarte apreciat de comunitate, ca să nu

mai pomenesc de farmecul pe care îl are asupra populației de sex feminin.

— Farmec? întrebă Rose, știind că Allison are tendința de a exagera atunci când venea vorba despre descrierea oamenilor.

— Da, Rose, farmec. Nick Spencer e un bărbat frumos, cu doi copii frumoși, dar cu o poveste tristă: e văduv. Soția lui, Elaine, a murit în urmă cu doi ani de leucemie.

— Asta e, într-adevăr, trist, zise Rose, simțind o undă de compasiune.

— Așa e, draga mea. Trecând la lucruri mai vesele, am aici adresa lui. Poți să discuți cu el despre slujbă, dacă vrei, spuse Allison în timp ce căuta o rețetă nouă de prăjitură pe internet.

— Așa voi face, mamă. Mulțumesc mult, merg chiar acum să vorbesc cu el.

— Bine, succes.

— Mulțumesc!

Rose merse în camera ei să se schimbe. Își luă o rochie lungă, niște sandale joase, comode, după care se privi în oglindă. Părul ei șaten se potrivea de minune cu rochia maronie, de toamnă, iar ochii căprui și buzele frumos conturate de luciu îi puneau în evidență chipul drăgălaș. Numai tristețea din priviri nu se lăsa ascunsă, însă Rose își zise că acesta nu e un detaliu pe care să-l remarce și alte persoane. Inspiră adânc, își luă geanta și plecă spre un nou început, o nouă

șansă, o nouă încercare.

Allison punea deja prăjitura la cuptor când Rose ieşi din casă. Era mândră de fiica ei care, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, devenise o femeie bună, frumoasă, inteligentă, pe care se putea baza. Ted, fiul Oliviei, era bărbatul perfect pentru Rose: blond, cu ochii verzi, pompier în Midland, apreciat de comunitate. Allison spera ca ei doi să formeze cât mai curând o familie, mai ales că abia aştepta să devină bunică.

Rose se urcă în maşină, mica ei albinuţă, aşa cum o numea, şi plecă spre secţia de poliţie din Midland. În timp ce peisajul frumos i se derula în faţa ochilor, îşi aminti de trecut.

După ce absolvise Facultatea de Medicină, Rose se angajase la cabinetul medical din Midland, însă, la numai o lună de la angajare, un incident neplăcut o obligase să-şi dea demisia. În urma lui, Rose îşi luase o perioadă de vacanţă şi plecase la verişoara ei, Hailey, în Salt Lake City. Dar vacanţa se terminase şi era timpul ca ea să revină în Midland şi să-şi caute o slujbă, până când va putea să-şi deschidă propriul ei cabinet medical, aşa cum îşi dorea.

De mică vrusese să devină medic şi muncise enorm pentru acest lucru. Nu putea decât să spere că, într-o zi, îşi va împlini visul.

Drumul până la secţie nu dură mult, numai că, odată ajunsă acolo, Rose o găsi închisă. Lu-

ându-şi inima în dinți, se întoarse la mașină și merse acasă la noul șerif, Nick Spencer.

După câteva minute, Rose ajunse în fața casei lui. Coborî din mașină și rămase pe loc câteva clipe, impresionată. Casa era îngrijită şi elegantă, inspirând respect și dragoste. Cutia poștală de la poartă avea inițialele LNM, iar ea înțelese că reprezentau numele celor trei persoane care locuiau acolo.

Privind peste poartă, Rose zări curtea frumos aranjată, care avea şi un loc de joacă pentru copii, un fel de părculeț cu leagăne, tobogan și balansoar. Imaginea îi încălzi inima şi, după ce clipi de câteva ori, își făcu curaj și sună la sonerie.

Când se deschise poarta, Rose făcu un pas înapoi: în fața ei se afla un bărbat înalt, atrăgător, brunet, cu ochi căprui şi o privire care îi tăie răsuflarea.

— Bună ziua, domnișoară. Cu ce îți pot fi de folos? i se adresă bărbatul, privind-o cu ochi pătrunzători.

— Bună ziua, domnule șerif. Mă numesc Rose Smith și mă aflu aici pentru postul de bonă.

Încercă să fie cât mai stăpână pe sine. De obicei așa era, dar nu avea de-a face în fiecare zi cu un șerif tânăr și atrăgător. Îi plăceau bărbații în uniformă, iar cel din fața ei părea desprins din fanteziile ei cu bărbați arătoși.

— Așa, deci. Intră, te rog, o invită el.

— Mulțumesc, îi răspunse Rose, intrând în curte și așezându-se pe un scaun, tot la îndemnul lui.

— Eu sunt Nick Spencer.

— Iar eu sunt Rose Smith, domnule Spencer.

Strângerea mâinii sale calde o făcu din nou să respire cu oarecare greutate. Conștientă de forța lui, încercă să pară cât mai neutră, în ciuda bătăilor rapide ale inimii.

— Poți să-mi spui Nick, îi spuse el, privind-o curios. De unde ai aflat că sunt în căutarea unei bone? Eu nu am spus nimănui, doar... cumnatei mele, Nicole.

— De la mama, puțin mai devreme. A auzit la magazin și s-a gândit să-mi spună și mie. Acesta e un oraș mic, iar informația circulă cu rapiditate, Nick. Rose simți o emoție stranie când îi rosti numele. Am fost și la secție, dar era închisă, așa că mi-am zis să vin aici.

— Am venit de urgență acasă, dar se pare că micuții mei mi-au făcut din nou o farsă. Totul e în regulă, nu s-a întâmplat nimic. Nu le place să fie singuri și s-au gândit să mă cheme mai repede acasă, sub pretext că îi e rău fetiței, îi explică Nick.

Rose îl asculta fascinată de modul în care vorbea despre copiii lui și de căldura din vocea sa. Până și privirea i se îmblânzea când le rostea

numele.

— Fac des asta? îl întrebă, cu un surâs în colțul buzelor.

— Azi a fost prima dată. Cumnata mea, Nicole, n-a putut să aibă grijă de ei și am fost nevoit să-i las singuri. Oricum, programul la secție s-a încheiat, așa că avem timp să vorbim liniștiți.

Nick o studie din priviri, spunându-și că o face cu scop obiectiv şi că latura lui bărbătească nu are nimic de-a face cu asta.

— Am aici diplomele mele, dacă vrei să le vezi, vorbi Rose, întinzându-i un dosar. Poți să-mi pui întrebări, dacă actele nu te lămuresc, adăugă, conştientă de privirea lui, care devenise din nou pătrunzătoare.

— Poți fi sigură că o voi face, îi zise el, zâmbindu-i, după care își concentră atenția asupra dosarului.

Rose se uita la el şi aştepta, ştiind că depinde de un răspuns pozitiv din partea lui. Se simțea cuprinsă de o stare de neliniște, dorindu-și ca încercările ei de a-și găsi o slujbă să ia sfârşit cât mai repede.

— Nu am referințe de la locul de muncă anterior, precizează ea, sperând ca acest lucru să nu influenţeze decizia şerifului în mod negativ.

— Ceea ce mă interesează pe mine în mod special este ca persoana care va avea grijă de copiii mei să-i îndrăgească, nu să aibă referin-

ţe, rosti Nick, intrigat de umbra care apăruse pe chipul ei frumos.

— Îmi plac copiii, Nick. Am lucrat ca voluntară la spitalul de copii de aici, din Midland, zise Rose, amintindu-şi cu drag de perioada aceea.

— Ce făceai acolo, cu ei?

— Le citeam poveşti, cântam, ne jucam, coloram – activităţi specifice copiilor.

Nick observă cum fata se însenineaz când vorbeşte despre copii.

— Foarte frumos, zise el, privind-o cercetător. Aici scrie că ai studii medicale. Vrei să fii doctor?

— Da, sper ca într-o zi să-mi deschid propriul cabinet aici, în Midland.

— Îţi doresc mult succes, Rose, îi spuse Nick, oferindu-i un zâmbet fermecător.

— Mulţumesc. Ai mai avut vreo bonă până acum? îl întrebă ea curioasă, sperând să scape de starea de încordare pe care o simţea din cauza zâmbetului său larg.

— Da, câteva, atunci când Nicole nu putea să aibă grijă de copii. Doar că cei mici le puneau beţe în roate şi astfel îşi dădeau demisia repede. Sper să nu fie şi cazul tău, rosti Nick, închizând dosarul.

— Asta înseamnă că... spuse Rose, plină de speranţă.

— Eşti angajată, deocamdată. Depinde de

tine să le faci față micuților. Dacă te supără cu ceva, nu ezita să-mi spui. Tot ce vreau e să ai grijă de ei, spuse Nick pe un ton hotărât.

— Mulțumesc! Îți promit că voi avea mare grijă de ei.

Rose se ridică. Îi strânse mâna, simțindu-se din nou scăldată de un val de căldură copleșitoare.

— Atunci, nu-mi rămâne decât să-ți urez succes, zise Nick, mângâindu-i ușor degetele, dintr-un impuls pe care nu reuși să și-l stăpânească.

— Mulțumesc, Nick. Pot să-i cunosc pe micuți? îl întrebă ea, emoționată.

— Da. Copii, veniți aici, nu vă mai ascundeți, știu că sunteți acolo.

Un băiat și o fată foarte drăguți, care semănau bine cu tatăl lor, apărură imediat în fața lor

— Tati, e vina lui Michael, el mi-a zis să stăm ascunși acolo, spuse fetița, privind curioasă în jur, apoi în ochii tatălui ei, sperând să fie cât mai convingătoare.

— Mă întreb cum oare a reușit să te oblige, spuse Nick, zâmbind. Michael, ce-ai de spus despre asta? Am stabilit că nu-i frumos să trageți cu urechea la conversațiile adulților, adăugă Nick, încercând să pară serios.

— Eram doar curios să știu ce vrea această doamnă, răspunse Michael, privindu-l direct în

ochi şi făcând pe rebelul.

— Această doamnă este Rose, noua voastră bonă. Mă aştept să vă comportaţi frumos cu ea, aţi înţeles?

— Da, tati, rostiră micuţii în cor, uitându-se unul la celălalt.

— Ea e Lilyan şi are şapte ani, iar el e Michael şi are zece ani, îi prezentă Nick pe copii.

— Mă bucur să vă cunosc, copii, şi sper să ne înţelegem bine, zise Rose, privindu-i cu drag.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, spuse Lilyan făcând doi paşi spre Rose şi luând-o de mână, gest care o lăsă fără cuvinte pe aceasta.

— Ne-ai adus o bonă aşa de tânără? întrebă Michael, neîncrezător.

— Nu asta e important, Michael. Ce trebuie să-i spui lui Rose? îi aminti Nick pe un ton sever.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Michael, dar numai fiindcă era tatăl său de faţă.

Îi aruncă lui Rose o privire rapidă, însă nu schiţă vreun gest, aşa cum făcuse sora lui.

— Putem merge la joacă? întrebă Lilyan, lăsând-o de mână pe Rose atunci când întâlni privirea dezaprobatoare a fratelui ei.

— Da, spuse Nick, luându-şi fiica în braţe.

Michael îi refuzase îmbrăţişarea, iar Nick îi ciufulise părul, după care îi lăsă la joacă.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul fiului meu. Încă învăţ să mă descurc cu ei, de

când... Se opri deodată, ca și cum ar fi spus prea multe.

— E în ordine, Nick. Ai niște copii minunați și îți mulțumesc încă o dată pentru șansa de a fi alături de ei, spuse Rose privindu-l cu drag, după care se uită la copiii care alergau fericiți în curte.

— Mulțumesc. Scuză-mă puțin, merg să mă schimb, sunt îmbrăcat așa de când am venit acasă. Revin imediat pentru a mai discuta niște amănunte.

— Bine, încuviință Rose, așezându-se din nou pe scaun.

Ridică ochii spre cer, apoi îi coborî spre copiii care se jucau cu câinele. Spera ca totul să fie bine și să se înțeleagă cu micuții.

Capitolul 2

După câteva minute, Nick reveni în curte cu două pahare de suc. Unul i-l oferi lui Rose.

— Mulțumesc, spuse ea și zâmbi, observând cât de bine arăta în altă ținută decât în uniformă. Nick purta un tricou gri și pantaloni scurți negri.

— Cu plăcere, Rose. Se așeză lângă ea. Sunt frumoși, nu-i așa? Nu spun asta doar fiindcă sunt copiii mei, ci pentru că pur și simplu sunt

adorabili. Nu le-a fost deloc ușor de la moartea mamei lor, Elaine, însă am încercat să-i educ cât mai bine cu putință.

Rose sesiză umbra care trecu pe chipul frumos al lui Nick și simți o strângere de inimă.

—Îmi pare rău pentru Elaine. Oricum, ai făcut și faci o treabă grozavă, iar ei chiar sunt minunați, rosti ea, încercând să mai reducă din tensiune.

— E-n regulă, Rose. Nu ne e ușor, dar trebuie să mergem înainte, îi replică el, privind-o misterios.

— Îmi pare rău că-ți aduc aminte de asta, dar... ce s-a întâmplat cu Elaine?

— A avut leucemie. Boala s-a instalat dintr-o dată și a doborât-o repede. N-a avut nicio șansă, deși era tânără.

Nick întoarse capul. Rose remarcă crisparea de pe fața lui și renunță să-l mai întrebe ceva despre Elaine.

— Trebuie să discutăm cum îți vei petrece timpul cu Lilyan și Michael, reveni Nick la subiect.

— Desigur, acceptă Rose, copleșită de aceeași stare pe care o avusese atunci când îi deschisese el poarta.

Trebuia să-și controleze bătăile inimii, altfel avea să-i fie dificil să se afle în preajma lui. Însă era convinsă că orice femeie ar fi reacționat la fel.

— Vei sta cu ei până vin eu acasă, adică opt ore, în general. Se mai întâmplă să întârzii și atunci te rog să rămâi mai mult. De asemenea, în unele nopți lipsesc de acasă, fiind la secție. Și atunci aș vrea să stai cu ei aici. Nu vreau să-i las singuri, sper să înțelegi, îi spuse el, analizându-i reacțiile.

— Înțeleg și sunt de acord.

Rose încercă să-l privească într-un mod cât mai neutru, pentru ca el să nu-și dea seama ce efect avea asupra ei.

— Acestea fiind zise, ne vedem mâine, când vei semna contractul.

Nick se ridică în picioare și dădu din nou mâna cu ea.

— Voi fi aici mâine dimineață, confirmă Rose, tulburată de atingerea lui blândă și puternică în același timp. Ne vedem mâine, copii, a fost o plăcere să vă cunosc.

Lilyan alergă la ea și o îmbrățișă, însă Michael se mulțumi să-i facă cu mâna de la distanță. Nick vru să-i facă observație, dar Rose îl opri cu un surâs.

— E-n ordine, în timp, se va obișnui, nu-l forța să se apropie de mine. Vreau ca acest lucru să se întâmple de la sine.

— Bine, cum spui tu, îi răspunse el întorcându-i zâmbetul, în timp ce o conducea spre ieșire.

— Ne vedem mâine.

— Pa, Rose, strigă Lilyan zâmbitoare, după care fugi din nou la joacă.

— Pa! La revedere, Nick. Să ai o zi frumoasă!

— Mulțumesc, și tu. Ne vedem mâine.

Rose îi mai aruncă o privire din mașină, după care plecă surâzătoare și așa rămase tot drumul până acasă. Spera din toată inima să se înțeleagă bine cu cei mici și să reușească să și-l apropie pe Michael.

Odată ajunsă acasă, îl hrăni pe Athos, frumosul câine labrador pe care îl avea de când era pui. Se jucă puțin cu el, știind că asta le făcea plăcere amândurora, apoi intră în casă.

— Mamă, am venit, anunță cu un glas vesel, privind fugar fotografia în care erau ea și părinții săi, făcută cu câțiva ani în urmă.

Un sentiment de tristețe o cuprinse imediat, aducându-și aminte de tatăl său, care murise atunci când ea avea optsprezece ani. Îl iubise enorm, numai că pierderea ființelor dragi făcea parte din viață și trebuia să se obișnuiască să trăiască fără el alături.

— Eram în cameră, făceam curățenie, zise Allison, apărând în bucătărie. Cum a fost, ce ți-a spus Nick? o întrebă curioasă, așezându-se pe scaun și pregătind câte o felie de prăjitură pentru amândouă.

— A fost bine, mâine merg să semnez contractul. Micuții sunt foarte drăguți.

Rose încercă să fie cât mai scurtă în informații, știind că Allison o studiază.

— Mă bucur pentru tine, draga mea. Ce poți să-mi spui despre Nick, cum e, cum s-a comportat?

— Mamă! Nick e un tată preocupat de educația și bunăstarea micuților săi și mi-a făcut o impresie bună.

— Eram sigură, dar întrebarea era cum ți s-a părut ca bărbat. L-am văzut de câteva ori prin oraș și pot să spun că am avut ce vedea.

— Doar ca să-ți răspund la întrebare, îți spun că e un bărbat frumos. Asta ai vrut să auzi? o întrebă Rose, încruntându-se ușor.

— Oarecum, îi răspunse Allison, bănuitoare. Luă o altă înghițitură din prăjitură și schimbă subiectul: te-au căutat Tony și Miriam. adăugă ea.

— Da? Și ce-au spus?

— Să-i cauți. Tony ți-a lăsat asta.

Allison îi arătă trandafirul de pe masă.

— Tony e un drăguț, un prieten atât de bun. Au dreptate, de când m-am întors, nu am reușit să mă întâlnesc cu ei. Îi voi suna cât de curând, spuse Rose, savurând prăjitura oferită de mama sa.

Mai târziu, Rose se afla în cafenea, alături de Miriam, prietena ei din copilărie și proprietara cafenelei.

— Mă bucur atât de mult că te revăd, îi spuse Miriam, îmbrățișând-o.

— Și eu mă bucur, Miriam, îi zise Rose, îmbrățișând-o la rândul ei. Îmi cer scuze, dar chiar nu am reușit să trec pe aici de când m-am întors acasă. Am avut multe de făcut. Printre altele, să-mi găsesc o nouă slujbă.

O senzație de rău o cuprinse pe Rose numai aducându-și aminte de locul de muncă anterior.

— Nu-i nimic, avem timp să recuperăm. Trebuie să fii pregătită pentru un nou început. Nu poți lăsa ca amintirea lui Edgar să te răscolească și acum. Cât mă bucur că e la închisoare, plătind pentru faptele lui!

Miriam o invită să ia loc la masă.

— Sunt de acord cu tine. Nu voi lăsa pe nimeni să stea în calea visului meu, cu atât mai puțin pe o canalie ca el, se încruntă Rose.

— Mă bucur, așa trebuie să gândești. Miriam își trecu o mână prin părul blond, lung până în talie. Ce vrei să bei, cafea sau cappuccino?

— Un cappuccino de ciocolată, mulţumesc. Îmi era dor de asta, să știi: să stăm împreună și să savurăm băutura asta gustoasă.

— Mă întorc imediat, spuse Miriam, privind-o cu coada ochilor ei albaștri, un albastru limpede asemenea cerului senin.

Rose se uită cu drag în jur. Îi fusese dor de locul acela, de Miriam, de oamenii la care ţinea,

dar și de casă. Midland era locul în care se simțea acasă și în siguranță. Era conștientă că n-ar fi putut pleca de acolo pentru totdeauna, chiar dacă întâmplarea petrecută cu o lună în urmă o destabilizase din punct de vedere emoțional, făcând-o să ia în calcul și ideea mutării în alt oraș.

Cafeneaua era micuță, dar îmbietoare, datorită servirii, cărților care se găseau pe rafturi, dar și pisicii negre cu numele Luna, vedeta localului, care își găsi repede locul în brațele lui Rose, așa cum făcea și cu alți clienți.

— Văd că și-a făcut apariția și Luna, remarcă Miriam, aducând cestile cu licoarea binefăcătoare.

— Da, și e adorabilă de-a dreptul. Mi-a fost dor și de tine, frumoasă mică.

Rose o mângâie pe Luna, care îi răspunse torcând liniștită în brațele ei.

— În ritmul ăsta, va adormi imediat.

— Știe că o ador și că poate dormi liniștită în poala mea.

— Spune-mi mai multe despre tine. Nu ți-ai găsit vreun pretendent în Salt Lake City?

Rose deveni serioasă dintr-o dată.

— Nu, momentan nu mă gândesc la asta. Am treburi mai importante de rezolvat.

— Mai importante decât iubirea și fericirea ta? o întrebă Miriam, privind-o dezaprobator.

— Da. În plus, e greu să găsesc un bărbat

bun, care să corespundă standardelor mele, și nu mă refer la partea materială.

— Știu că ești o romantică, nu degeaba suntem prietene de atâta timp.

Atenția Lui Rose fusese distrată de ușa cafenelei, care se deschise.

— Ce fac cele mai frumoase fete din oraș?

— Tony!

Rose se ridică și-l îmbrățișă pe tânărul nou-venit, sărutându-l pe obraz.

— Bine ai revenit acasă! îi ură acesta. Midland-ul nu a fost la fel de când ai plecat.

Tony o ținu îndelung la pieptul său, savurând felul în care trupul ei se lipea de al lui. Nu se îndura să se dezlipească de ea, așa că îi puse o mână în jurul taliei.

— Luați loc, înainte să mă emoționez la vederea acestei scene romantice, spuse Miriam, privindu-i cu drag, dar și cu ușoară strângere de inimă. Când Tony o sărutase și pe ea pe obraz, îi savurase pe deplin sărutul.

— Mă bucur că vă văd, fetelor. Cu Miriam am tot avut ocazia să mă întâlnesc, dar pe tine, Rose, parcă nu te-am mai văzut de ani întregi.

Tony se așeză lângă Rose.

— Și eu mă bucur să te văd, Tony. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi zise el, luând-o de mână și arătându-și gropițele din obraji.

— Vrei să-ți aduc o cafea, Tony? se oferi Miriam, înghițind în sec.

Îl iubea în secret de mult timp, dar el fusese dintotdeauna absorbit de Rose, ceea ce nu era greu de înțeles, numai că ei nu-i venea ușor. Amândoi erau prietenii ei și îi aprecia enorm, doar că pe el îl iubea, și nu numai ca prietenă. Devenise conștientă de acest lucru încă de la șaisprezece ani și de atunci trăia cu acest sentiment ascuns în ea, resemnându-se, de-a lungul anilor, cu ideea că el o iubea pe Rose.

Nici Rose nu știa de sentimentele ei pentru Tony, iar povara acestui lucru o apăsa zilnic. Poate că așa îi era sortit: să viseze la o iubire imposibilă, cel puțin până când apărea alt bărbat care să o facă să uite de blondul cu ochii verzi, așezat acum la masă lângă Rose.

— Da, mulțumesc, Miriam, ești o drăguță, ca întotdeauna, îi zâmbi Tony inocent, neștiind ce sentimente îi trezește cu surâsul lui fermecător.

Miriam merse să-i aducă o cafea. Clipi des atunci când se întoarse cu spatele la ei, pentru a-și ascunde lacrimile.

— N-am fost plecată decât o lună, Tony, nu exagera, vorbi Rose.

Îi zâmbi și-l mângâie pe mână, privind în ochii lui frumoși. În alte condiții, ar fi putut să-i răspundă așa cum și-ar fi dorit el, însă pentru ea Tony nu era decât prietenul ei cel mai bun.

— Ți-a spus Allison că eu și Miriam te-am căutat azi? vru să afle Tony, alungându-și o scamă imaginară de pe uniforma de pompier.

— Da. Mi-a arătat și floarea, pentru care îți mulțumesc, doar că... mă simt ciudat când faci astfel de gesturi, recunoscu Rose, căutând un mod cât mai delicat de a-i spune ceea ce avea de spus.

— Cu plăcere, dar nu trebuie să ți se pară ciudat. A fost un gest prietenesc, iar noi suntem prieteni, nu s-a schimbat nimic între noi, nu-i așa? o întrebă, mângâind-o și privind-o cu drag.

— Bineînțeles că suntem prieteni. Am discutat despre asta mai demult și tocmai de aceea îți reamintesc că nu-ți pot răspunde așa cum îți dorești. Te ador, Tony, dar nu te pot iubi ca pe un bărbat, deși ești minunat și multe femei te-ar vrea lângă ele. Rose oftă, atingându-i obrazul. Cu cât înțelegi mai repede asta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— Știu, dar vreau să mă lași să mă bucur de tine atât cât îmi dai voie. Nu mă pot abține, înțelegi? o întrebă el, luându-i mâna și ducând-o la pieptul lui. Știi că ai locul tău aici, loc pe care nu-l va putea lua nimeni, niciodată, și vreau să nu eziți să-mi ceri ajutorul ori de câte ori ai nevoie. Sunt aici pentru tine, să nu uiți, adăugă Tony, după care îi sărută ușor mâna.

Rose știa la ce face aluzie: la ceea ce se în-

tâmplase acum o lună. El o salvase din mâinile lui Edgar, șeful ei de la cabinetul medical, iar ea îi era profund recunoscătoare. Gândurile îi fură întrerupte de un zgomot de sticlă spartă. Amândoi își îndreptară atenția spre Miriam, care scăpase ceașca de cafea pe jos.

— Miriam! Ești bine? întrebară amândoi deodată, ridicându-se de la masă și ajutând-o să strângă cioburile, în timp ce Luna îi supraveghea.

— Da, sunt bine. Îmi cer scuze, m-am împiedicat, spuse Miriam, nervoasă. Nu știu de ce a trebuit să mi se întâmple asta, n-am mai pățit de multă vreme așa ceva. Bine că nu mai e nimeni aici, în afară de voi.

— E-n ordine, știm, stai liniștită, i se putea întâmpla oricui, o calmă Rose, care plecă să arunce cioburile la gunoi.

— Ești rănită, te-ai tăiat aici puțin, observă Tony, prinzând-o pe Miriam de încheietură.

— Sunt bine, doar... Nu mă atinge! izbucni Miriam.

Își smulse mâna dintr-a lui și se întoarse cu spatele la el. Imaginea cu el și Rose la masă, atât de apropiați, o răscolea mai mult decât credea.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Spun doar că ar fi bine să pui ceva acolo, să se vindece locul.

Tony era uimit de reacția ei. Niciodată nu se

mai comportase atât de agresiv față de el și nu știa cu ce-i greșise.

Miriam se întoarse spre el, realizând ce făcuse.

— Voi fi bine. Îmi cer scuze, Tony, mi-am ieșit din fire și nu meritai să strig la tine.

— Înțeleg, ești doar agitată. Liniștește-te, vei fi bine. Noi suntem aici ca să te ajutăm, îi spuse el, îmbrățișând-o.

— Mulțumesc, Tony, nu știu ce m-aș face fără tine... fără voi, se corectă ea repede, lipindu-și corpul de al lui și savurând senzația.

Nu i-ar mai fi dat drumul din brațe niciodată, era sigură de asta, se gândi ea, în timp ce el o mângâia ușor pe spate, alinând-o.

— Și noi gândim la fel, o asigură, simțind dorința de-a o proteja.

La fel ca Rose, Miriam era prietena lui din copilărie și ținea foarte mult la ea. Le apărase pe amândouă, în împrejurări diferite de-a lungul anilor. Legătura dintre ei fusese foarte strânsă, toți trei se înțelegeau ca frații. Până într-o zi, când sentimentele lui pentru Rose căpătaseră altă nuanță, devenind mai mult decât prietenești. Știa că le va fi alături acestor două femei mereu, asumându-și rolul de apărător, prieten și confident al lor.

Rose reveni în cafenea. Surprinzându-i îmbrățișați, zâmbi. Le-ar fi stat minunat împreună,

își zise, privindu-i cu drag.

— Ți-ai revenit, Miriam? întrebă zâmbitoare.

— Da, răspunse prietena ei, desprinzându-se cu greu din brațele lui Tony și simțindu-se mult mai bine. El avea efectul acela asupra ei, de a o liniști atunci când îi era greu.

— Te voi pansa, iar tu nu vei mai fi încăpățânată și vei sta liniștită. Nu vreau decât să te ajut, bine? stărui Tony.

— Pot să mai spun ceva? spuse Miriam uitându-se la Rose, care o privea bănuitoare și complice.

— Lasă-mă și pe mine să mă uit, spuse prietena ei, apropiindu-se.

— Uită-te, însă, de pansat, o pansez eu. Ești tu doctoriță, dar atâta lucru și eu știu să fac, hotărî Tony, după care își îndreptă din nou atenția asupra femeii de lângă el.

— Să te faci bine, Miriam. Eu trebuie să plec, să mă odihnesc pentru ziua de mâine.

Rose îi dădu un pupic rapid pe obraz prietenei sale și un altul lui Tony, după care îi lăsă singuri și plecă zâmbitoare, bănuind niște lucruri care o bucurau.

Odată ajunsă acasă, își făcu curățenie în cameră. Pe urmă citi o carte care o ținu trează până târziu în noapte.

Capitolul 3

— Mulțumesc Tony, îi spuse Miriam lui Tony, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

— N-ai pentru ce, pentru asta sunt prietenii.

Tony puse trusa de prim ajutor la loc în dulăpior.

— E ora închiderii, mai dorești ceva? îl întrebă Miriam, văzând că se întunecase.

— Nu, mulțumesc. Vrei să te conduc acasă? se oferi el, proptindu-se cu mâinile pe masa din fața ei.

— Dacă nu ai alte planuri...

Miriam îi admiră mușchii frumos reliefați prin cămașa cu mânecă scurtă a uniformei.

— Planurile mele o includeau pe Rose, dar se pare că nu pot ajunge la inima ei. Ce mă sfătuiești? o întrebă, ajutând-o să încuie ușa cafenelei.

Miriam oftă și strânse din pleoape.

— Eu... nu pot să ofer sfaturi. Nu-mi place.. Dar cred că nu poți iubi pe cineva cu forța. Te înțeleg perfect, și eu am parte de o iubire neîmpărtășită.

Mergea încet lângă el, ținându-l de braț. Tony se opri brusc, făcând-o și pe ea să se oprească.

— Vorbești serios? N-am știut, nu mi-ai mai

spus niciodată. Cine poate fi atât de orb, încât să nu te observe? Adică... ești o femeie grozavă, amuzantă, frumoasă și inteligentă. Cine e ticălosul care te face să suferi? întrebă el, pe un ton foarte serios.

Miriam se pierdu în privirea lui verde ca smaraldul.

— Un prostuț care nu-și dă seama de ceea ce are în fața lui... răspunse ea, cu un zâmbet trist în colțul buzelor.

Ar fi vrut atât de mult să-l sărute, să-l îmbrățișeze, să răspundă acelei nevoi din adâncul ființei sale. Se mulțumi, pentru a infinita oară, să-l iubească numai din priviri și să-și asculte bătăile rapide ale inimii. De fiecare dată când Tony era în preajma ei se simțea astfel și, chiar dacă pe la cafenea mai treceau bărbați interesanți, nu răspundea avansurilor lor. Nu putea. Niciunul nu era Tony. Doar că nu putea să-i spună încă, deși nu știa cât va mai rezista să păstreze secretul. Simțea că o consumă, chiar dacă știa că el ar fi respins-o cu siguranță, iar atunci nu ar fi avut parte nici măcar de prietenia lui și nu voia să riște asta. Se consola cu îmbrățișările fugare și zâmbetele lui perfecte, cu ceea ce primea din partea lui.

— Îmi pare foarte rău, Miriam. Dacă pot să te ajut cu ceva, să-mi spui, ca întotdeauna. Știi că poți conta pe mine, nu-i așa? o întrebă, mângâi-

ndu-i ușor mâna rănită.

— Știu și apreciez gestul tău, îi spuse răspunse, simțind că o podidesc din nou lacrimile. Se pare că am ajuns acasă. Ai grijă de tine, Tony. Noapte bună!

— Și tu să ai grijă de tine, Miriam. Noapte bună și ție! îi zise Tony, îmbrățișând-o.

Miriam se lăsă din nou absorbită de brațele lui puternice și-l sărută pe obraz, aproape de buze. Îl privi pierdută pentru câteva secunde, dar nu-și apropie gura de a sa, ci doar îi mângâie obrazul.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine azi, și nu numai azi... rosti ea, cu jumătate de zâmbet.

— N-ai pentru ce, oricând. Noapte bună! îi zise el, după care plecă, puțin confuz.

I se păru că Miriam îl privise într-un fel anume și nu știa cum să o interpreteze.

În ziua următoare, Rose se afla acasă la Nick, pentru semnarea contractului.

— Bună, Nick! Salută ea, după ce închise poarta.

— Bună dimineața, Rose! Nick o invită să se așeze. Frumoasă vreme în dimineața asta, nu-i așa?

— Așa e. Unde sunt Lilyan și Michael?

— La cumnata mea, Nicole. Îi va aduce mai târziu acasă. Uneori mai merg și pe-acolo. Țin la

ea, fiind mătușa lor, iar ea, neavând copii și nefiind căsătorită, îi îndrăgește foarte mult, spuse Nick, întinzându-i contractul.

— Am înțeles, zise Rose și începu să-l citească.

După câteva minute de așteptare în liniște, Nick o întrebă:

— E totul în ordine?

— Da, așa se pare. Mulțumesc.

Rose semnă și îi returnă documentul, moment în care mâinile lor se atinseră involuntar. Inima ei bătu mai puternic timp de câteva secunde.

— Cu plăcere. Eu îți mulțumesc că îți asumi misiunea asta deloc ușoară, îi zise Nick zâmbindu-i. O privea și realiza cât de fragilă este, deși se străduia să pară serioasă și puternică. Vrei să-ți aduc ceva de băut? Suc, cafea? o întrebă, observând cum își dă o șuviță rebelă după ureche.

— Da, mulțumesc, acceptă Rose, vrând să mai rămână.

Îl privi admirativ în timp ce mergea în casă după sucuri. Fu luată prin surprindere atunci când el se întoarse brusc și veni câțiva pași înapoi spre ea.

— N-ai vrea să vezi casa? Ai avea parte de un tur liniștit, înainte de venirea celor mici.

— Desigur, de ce nu?

Își zise că Nick e polițist și poate avea încre-

dere în el. De fapt, era genul de bărbat care inspira încredere încă de la prima vedere.

— Bine, să începem: aici e bucătăria.

O cuprinse cu brațul pe după talie, după care o lăsă pe ea să intre prima.

— Arată foarte bine, zise Rose, fermecată de bucătăria decorată în roșu, culoarea ei preferată. E spațioasă, iar asta e grozav, adăugă, ușurată că el își luase mâna de pe talia ei.

Atingerea, deși scurtă, fusese electrizantă, iar asta o deruta. Era conștientă de farmecul lui Nick, însă voia să-l ignore.

— Mă bucur că-ți place. Aici e camera celor mici.

Încăperea era destul de mare, împărțită în două. Fiecare jumătate era decorată în mod specific pentru fiecare dintre ei. Partea lui Lilyan era colorată în roz, a lui Michael, în albastru, iar piesele de mobilier și lenjeriile de pat aveau aceleași nuanțe.

— Și aici e foarte frumos, spuse Rose, destinzându-se treptat. Le-ai aranjat foarte frumos.

— A fost ideea lor, eu doar am aplicat-o, zise Nick surâzând și făcând-o și pe ea să zâmbească.

— Ai făcut o treabă grozavă, îl lăudă Rose, permițându-și să-l privească intens câteva secunde.

— N-am terminat, mai ai de văzut camera în care vei sta atunci când eu nu voi fi acasă, spuse

Nick, înaintând ușor pe hol. Sper să-ți placă.

— E minunată, arată perfect.

Camera fusese decorată în nuanțe de mov, iar obiectele de mobilier erau aranjate cu gust.

— Ai o casă minunată, Nick.

— Mulțumesc, e drăguț din partea ta că spui asta.

Cei doi ieșiră din cameră, după care Nick o conduse înainte, pe hol, până la ultima încăpere.

— Aici ce e? îl întrebă ea, curioasă.

— Camera mea, răspunse el scurt, după care deschise ușa, invitând-o să intre.

Rose avu o oarecare ezitare, rămânând în prag.

— Nu era nevoie să-mi arăți camera ta. E în regulă, nu vreau să deranjez, spuse ea, simțindu-se de parcă i-ar fi invadat intimitatea.

— De ce nu? Dacă le-ai văzut pe celelalte, măcar să vezi toată casa, îi zise surprins, neștiind ce se ascunde în mintea ei. Asta e o situație nouă și pentru mine, adăugă, trecându-și mâna ușor prin păr.

— De ce? se miră Rose.

— Fiindcă nu am mai avut o bonă pentru copii atât de... tânără, îi răspunse el, întorcându-se spre ea.

— Si e ceva rău în asta?

— Nu, sigur că nu... zise Nick, apropiindu-se ușor de ea. E doar... altfel decât până acum, adă-

ugă el, încrucișându-și brațele.

— Atunci, totul e în regulă.

Rose zâmbi, încercând să-și ascundă jena.

— Ai dreptate, totul e în regulă, aprobă el, mergând spre hol. Ea îl urmă. Hai să bem sucul ăla, mi s-a făcut sete.

— Sunt de acord. Deși e toamnă, încă e frumos afară.

Odată reveniți pe terasă în curte, Rose se așeză din nou pe fotoliu, iar Nick luă loc lângă ea, admirând frumusețea colțului de natură care se înfățișa în curte, dar și pe femeia de lângă el.

— Spuneai zilele trecute că nu ai referințe de la locul de muncă anterior. Ai lucrat în domeniul medical sau în altul?

— În domeniul medical... răspunse Rose, simțind un gust amar amintindu-și perioada aceea.

— Și ce te-a determinat să renunți? Bănuiesc că-ți plăcea ceea ce făceai.

Nick o îndemnă din priviri să i se destăinuie.

— Așa cum am spus și cu altă ocazie, orașul ăsta e mic, iar veștile circulă repede. Cred că știi deja răspunsul la întrebare, nu?

Rose se încruntă ușor.

— Să spunem că vreau să aflu varianta ta, zise Nick, privind-o cu blândețe.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu e un subiect plăcut pentru mine, sper să înțelegi.

Pentru câteva secunde, ea întoarse capul. După aceea, își îndreptă din nou atenția asupra lui. Deși Nick avea puterea de-a o face să vorbească, nu putea să discute cu el despre subiectul acela. Nu-i făcea bine.

— Înțeleg, zise el, surâzând ușor. Dacă te pot ajuta în privința asta sau în oricare alta, nu ezita să-mi spui, bine?

— Am înțeles, dar nu e nevoie, zise Rose, încercând să-l convingă de asta și pe el, și pe ea însăși.

— Ai copii? vru să știe Nick, ducând la gură paharul cu suc.

— Nu... răspunse Rose, așteptându-se la o avalanșă de întrebări din partea lui.

— Poți să fii aici mâine dimineață?

— Da, promise ea și se ridică din fotoliu, gândindu-se că venise vremea să plece.

— Nu te-am întrebat asta ca să pleci, Rose. Dacă nu cumva te grăbești, zise Nick, privind-o enigmatic.

— De fapt, mă grăbesc, minți ea, simțind nevoia să se îndepărteze de el.

De fiecare dată când îl vedea, era tot mai nesigură și mai agitată, deși Nick nu-i dăduse motive pentru asta. Atracția pe care o emana era periculoasă, iar ea voia să se mențină cât mai neutră față de el.

— Cum dorești, sper că nu te-am reținut.

Nick se ridică, la rândul lui. În clipa aceea, poarta se deschise, iar Lilyan și Michael alergară spre tatăl lor, care îi îmbrățișă. În urma lor intră o femeie blondă, frumoasă, având un aer de superioritate.

— Bună, cumnățelule! Ce mai faci?

Femeia veni și-l sărutând pe obraz, zâmbindu-i seducător, ca și cum ar fi fost doar ei doi de față.

— Bună, Nicole, sunt bine, spuse Nick, luând-o pe Lilyan în brațe. Rose, ea este cumnata mea, Nicole Austin. Nicole, Rose este noua bonă a celor mici.

— Îmi pare bine, zise Rose, întinzându-i mâna.

— Și mie, spuse Nicole.

Femeia îi strânse mâna, dar o privi tăios, lucru care nu-i scăpă lui Rose. Fata observă și că Nicole se uită la Nick ca o tigroaică la pui, iar asta o făcu să-și pună întrebări.

— Sper ca Rose să aibă mai mult succes decât celelalte bone, vorbi Nick, în timp ce se juca cu părul fetiței sale.

— Și eu... Din păcate, celelalte n-au fost prea bine primite de către nepoții mei.

Nicole îi arunca lui Rose priviri intimidante.

— Și eu îmi doresc ca eu și micuții să colaborăm foarte bine, spuse Rose.

Michael și Lilyan ascultau cu atenție conver-

saţia celor mari şi schimbau priviri, siguri că vor vorbi mai târziu despre asta între ei.

— Când ai angajat-o? întrebă Nicole curioasă, în timp ce-şi dădea sacoul jos, lăsând la iveală rochia strâmtă pe care o purta.

— Ieri, spuse Nick, obişnuit cu numeroasele întrebări ale cumnatei sale.

— Ei bine, e timpul să plec, se scuză Rose, convinsă că ar fi trebuit să plece înainte să apară Nicole.

— Te conduc, se oferi Nick, lăsând-o din braţe pe Lilyan.

O urmă pe Rose până la ieşire.

— Mulţumesc pentru şansă, îi zâmbi Rose, recunoscătoare.

— N-ai pentru ce. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

Nick îi întoarse zâmbetul.

— Aşa voi face. O seară frumoasă, Nick.

— O seară frumoasă şi ţie, Rose.

Când urcă în maşină, Rose văzu că el rămase în faţa porţii, salutând-o. Mai târziu, acasă, mâncă, făcu un duş relaxant, apoi citi o carte până când simţi că somnul o cucereşte încet, încet.

Capitolul 4

În ziua următoare, în timp ce Rose se afla în locuința lui Nick, mâncând împreună cu Lilyan și Michael, fetița vorbi cu un glas serios:

— Știi, Rose... uneori mi-e dor de mama... Tati spune că semăn cu ea. Am părul blond, ca ea. Tati a suferit foarte mult când mami s-a dus în cer, dar noi încercăm să-l facem fericit.

— Lilyan... ești foarte matură pentru vârsta ta.

Înduioșată de vorbele fetiței, o luă de mână. Lilyan o privi cu uimire, lăsându-se mângâiată, dar, când Michael se uită în direcția ei încruntat, își retrase mâna.

— Lilly, e timpul să mergem la școală, spuse Michael cu hotărâre în voce, ridicându-se de la masă.

— Așa e, hai să plecăm, aprobă fetița, ridicându-se, la rândul ei.

Vru să ia farfuria și să o ducă la chiuvetă, însă Rose o opri.

— Mă ocup eu de asta, Lilly. Hai să plecăm acum.

Rose își luă geanta și îi urmă pe copii afară. Încuie ușa, îi ajută să urce în mașina ei, apoi plecară spre școală. Rose porni radioul pentru a

mai detensiona puțin atmosfera. Dacă fetița începu să cânte veselă, Michael, încruntat, se prefăcu foarte interesat de peisajul de afară.

Odată ajunși în fața școlii, fata o pupă pe obraz pe Rose. Băiatul, în schimb, își luă rămas-bun cu o politețe rece, după care intră în curtea școlii, urmat de sora lui. Rose se uită cu drag în urma lor, apoi se întoarse acasă la Nick. Începu să facă ordine în bucătărie când îi sună telefonul.

— Da?

— Rose, sunt eu, Nick. Te-am sunat să te anunț că nu pot veni în noaptea asta acasă. E în regulă să stai peste noapte cu micuții? Mâine dimineață la ora 08:00 voi fi acasă.

— Desigur, Nick, nu mă deranjează, doar m-ai avertizat de la început că se vor ivi și astfel de situații, spuse Rose, cu o voce puțin ciudată.

— Ești sigură? Nu vreau să-ți stric planurile, poate aveai altceva de făcut....

— Sunt sigură, e în regulă, stai liniștit. Voi rămâne aici peste noapte.

— Cum s-au purtat cei mici? Sper că nu te-au supărat.

— Nu, sunt cuminți, îl liniști Rose.

— Bine, atunci, ne mai auzim. Dacă e vreo problemă, nu ezita să mă suni.

— Așa voi face, mulțumesc. La revedere!

— Pa.

Rose ieși din casă. Voia să meargă la Miriam. Nu o mai văzuse de câteva zile și îi era dor de ea. În drum spre cafenea, se gândi la discuția avută cu Nick la telefon. Îi admira dragostea pentru copiii și i se părea un tată ideal. Ar fi vrut să ignore nodul din gât pe care îl simțea de fiecare dată când îl vedea sau vorbea cu el, însă era un lucru de care nu putea să scape.

Miriam tocmai servea pe cineva când ajunse Rose la cafenea.

— Miriam! Ce mai faci? Mă bucur că te văd!

— Rose! Miriam se arătă încântată de vizita ei, zâmbind pentru prima oară cu adevărat după mai multe zile. Sunt bine, chiar mă gândeam să te sun. Ia loc și spune-mi ce-ai mai făcut.

Rose își îmbrățișă prietena și se așeză pe un scaun, nelăsându-se păcălită de zâmbetul ei fugar. Ochii săi triști îi dădeau de înțeles că ceva nu e în ordine.

— Îți aduc ceva? o întrebă Miriam, privind-o cu drag.

— Nu, mulțumesc. Ia loc aici și spune-mi ce e cu tine.

— Ce e cu mine? repetă Miriam, cu un glas inocent.

— Miriam! Nu mă face să te mai întreb o dată. Hai, spune-mi, ce-i cu privirea asta pierdută? De obicei, ești așa numai în preajma lui Tony...

Rose observă schimbarea din privirea prietenei sale.

— Nici să nu-i pronunți numele. E un ticălos și un afemeiat, spuse Miriam, simțind că va exploda dacă nu i se destăinuie.

— Așa, deci? Și de când e asta o surpriză pentru tine? Doar un bărbat atât de frumos ca el nu poate fi singur, nu? În plus, e prietenul nostru, nu altceva, n-am dreptate?

— Mai nou, e cu Becky, una dintre cele mai nepotrivite femei pentru el...

Miriam se așează la masă. Între timp, în cafenea rămăseseră doar ele două, astfel că puteau vorbi liniștite.

— Becky... acea Becky? întrebă Rose amuzată, dar și surprinsă.

— Da, acea Becky: femeia fatală, care poate cuceri orice bărbat. Iată că a venit și rândul lui Tony să cadă pradă farmecului ei. Aseară au venit aici împreună și s-au sărutat... în fața mea!

— Dar ce anume te deranjează? Și nu mă minți, spunându-mi că nu e potrivită pentru el. Altceva e la mijloc, spuse Rose, convinsă că are dreptate.

— Rose, eu... ah, mai bine tăceam... doar că pur și simplu nu mai pot să ascund toate astea.

— Draga mea, ce se întâmplă? Rose se amărî văzând cât de afectată era prietena ei. Nu trebuie să ții totul în tine, de asta suntem prietene.

Haide, spune-mi care-i necazul, o încurajă ea.

— Tony... spuse Miriam, oftând și lăsându-se de spătarul scaunului. Închise ochii.

— Tony? Ce se întâmplă cu el, a pățit ceva?

— Nu, n-a pățit nimic... doar eu am pățit...

— Nu înțeleg nimic, explică-mi, te rog...

— Nu mi-e ușor să-ți spun, dar nu mai pot să suport acest lucru singură: sunt îndrăgostită nebunește de el încă de când eram colegi de școală. Sunt ca o adolescentă pierdută atunci când îmi zâmbește sau se uită frumos la mine. Țin sentimentele astea în mine de atâta timp, încât aproape că m-am resemnat că nu va niciodată al meu, deși mă doare gândul ăsta...

— Oh, Miriam, draga mea... n-am știut, deși ar fi trebuit să-mi dau seama. Cât de greu trebuie să-ți fie... mai ales că în ultima perioadă el ar fi vrut să fiu iubita lui. Îmi pare rău că suferi așa... nici nu știu cum să te ajut...

— E-n ordine, nu trebuie să te simți vinovată. Eu doar... simt că mă sting de fiecare dată când îl văd cu alta. Dar până aseară nu l-am văzut sărutând vreo femeie în fața mea, spuse Miriam, ușurată că îi mărturisise adevărul prietenei sale.

Rose o luă în brațe.

— Draga mea, totul se va rezolva cumva, vei vedea. În cele din urmă, cel ce ne e destinat va apărea în viețile noastre și totul va fi bine. Acum trebuie să plec, să iau copiii de la școală, dar

când voi putea, voi veni să te văd.

— Mulțumesc, îmi face bine să vorbesc cu tine, îi zise Miriam, recunoscătoare.

— Și mie la fel.

În drum spre casă, Rose îi urmări pe cei doi copii cum se joacă pe bancheta din spate, zâmbind în sinea ei. Ar fi vrut să-i întrebe lucruri legate de școală, dar știa că Michael n-ar fi comunicat cu ea, așa că se mulțumi să-i observe bucurându-se de vârsta aceea minunată și unică a copilăriei.

Ajungând pe o stradă centrală, Rose văzu un afiș care anunța că se caută un suspect urmărit pentru jaf. Era obișnuită cu asemenea lucruri, fiindcă asemenea afișe apăreau cu regularitate în centrul orașului, dar mai rar conțineau genul acela de mesaje. Ignoră anunțul și se concentră pe condus. Abia aștepta să ajungă cu cei mici acasă și să-i ajute la teme, dar și să se joace cu ei. Îi îndrăgea tot mai mult, chiar dacă Michael avea o atitudine distantă față de ea. Spera doar să reușească în cel mai scurt timp să ajungă la inima lui, pentru a se înțelege cât mai bine și cu el.

Odată ajunși acasă, Rose mâncă împreună cu cei mici, după care o ajută pe Lilly la teme, fiindcă Michael o refuzase categoric, spunându-i că se descurcă singur.

În timp ce Rose îi explica niște lucruri fetiței, aruncă ochii pe fereastră și-l văzu pe Michael ju-

cându-se cu mingea. Își putea da seama că băiatul era frământat de ceva, însă nu știa de ce simte aversiunea aceea față de ea. Oftă, după care continuă s-o ajute pe Lilly la teme. La sfârșit, îi împleti fetei părul și pregăti o budincă. O turnă în boluri, având grijă să păstreze unul și pentru Nick.

Michael refuză desertul. Rose își savură porția în curte, pe leagăn, alături de Lilly care, după ce mâncă, fugi să se joace cu fratele ei.

Rose îi privea cu drag pe cei doi copii, gândindu-se că ea nu fusese atât de norocoasă, încât să aibă un frate sau o soră. Dar Miriam îi era ca o soră și asta o mai consola. Și-l închipui pe Nick jucându-se cu copiii și se trezi că zâmbește. În mod sigur, Nick nu putea fi decât tandru și iubitor cu cei mici, iar asta o înduioșa. Spera ca el să fie bine și să nu i se întâmple nimic atunci când era în misiune.

La lăsarea întunericului, îi duse pe copii la culcare. O ajută pe Lilly să urce în pat, după care îi citi o poveste.

— Rose?

— Da, scumpo?

— Când vine tati acasă?

— Mâine dimineață. Micuța își aranja părul cu degetele. Ar trebui să dormi acum. Noapte bună.

— Rose... Te rog, sună-l pe tati. Vreau să-i spun noapte bună, zise fetița cu un glas rugător,

căruia Rose era sigură că nici chiar Nick nu i-ar putea rezista.

— Bine, scumpo, îl sunăm repede și apoi te culci. Trebuie să te odihnești, spuse Rose, încercând să fie puțin mai categorică, deși se topea de dragul ei.

— Da, da, îl sunăm pe tati! se bucură fetița, în timp ce Rose forma numărul lui Nick.

— Alo? Nick?

— Da, Rose, s-a întâmplat ceva?

— Stai liniștit, nu s-a întâmplat nimic. E cineva aici cu mine care vrea să te salute.

Puse telefonul la urechea fetiței.

— Tati, tati! Noapte bună! Vreau să vii repede acasă! Te pup! exclamă Lilly, entuziasmată.

— Bine, draga mea. Imediat se va face dimineață și voi veni să te văd, zise Nick. Era uimitor cum un pui de om putea să-l facă atât de vulnerabil. Când venea vorba de copiii săi, devenea pe cât de luptător, pe atât de sensibil. Ce face Michael, s-a culcat?

— Da, e în camera lui. Te iubesc, tati, și abia aștept să te văd. Noapte bună!

— Noapte bună, scumpo. Ne vedem mâine, spuse Nick, nerăbdător. Mi-o mai dai pe Rose la telefon?

— Da. Pa, tati!

Rose luă telefonul cu o mână ușor tremurându.

— Da, Nick? Ai vrut să îmi spui ceva?

— Doar să... aveți grijă de voi. Noapte bună, Rose.

— Totul va fi bine. Noapte bună, Nick! Să ai și tu grijă de tine, îi spuse ea, mustrându-se în gând pentru pornirile ei.

— Așa cum ai spus și tu, totul va fi bine. Pa, Rose!

— Pa, Nick!

Vocea lui avea un efect atât de liniștitor asupra ei...

— Noapte bună, Rose, spuse Lilly, privind-o cu ochi mari, inocenți.

— Noapte bună, scumpo.

Rose merse în sufragerie, pregătindu-și o pătură. Deși avea camera ei, preferă să doarmă pe canapea în noaptea aceea. Avea un sentiment de neliniște, mai ales că-și aduse aminte de afișul pe care îl văzuse mai devreme. Își dorea ca hoțul respectiv să fie prins cât mai repede, iar Nick să readucă liniștea în oraș.

După ce verifică din nou toate încuietorile casei, făcu un duș, apoi se întinse pe canapea, sperând ca somnul s-o cuprindă cât mai repede. Era pentru prima dată când dormea la Nick acasă, iar faptul că petrecea noaptea într-o casă străină o tulbura. Aproape că ar fi vrut ca el să fie acasă... doar pentru protecţia celor mici. În cele din urmă, adormi.

Mult după miezul nopții, se trezi tresărind. Deschise ochii speriată și prinse mai bine în mână bâta de baseball pe care o ascunsese sub pătură.

— Pleacă sau chem poliția! reuși să spună, înainte ca semiobscuritatea să-i dezvăluie un Nick amuzat, care înainta spre ea.

— Rose, e-n regulă, sunt eu, sunt doar eu, Nick, spuse el, venind lângă ea și îmbrățișând-o.

— Nick! Am crezut... Ce bine că ești aici... Chiar m-am speriat, spuse ea, dezlipindu-se de el. Dar de ce nu m-ai trezit altfel? De ce nu mi-ai rostit numele?

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc, eu doar... am intrat în casă, iar tu erai aici pe canapea... Am vrut să mă asigur că ești bine... îi spuse el, omițând partea în care aproape că-i mângâiase obrazul dintr-un impuls neobișnuit.

— Bine, poți să-mi dai drumul acum... spuse ea, simțind că tremură în brațele lui.

— Doar dacă te liniștești. Îmi cer scuze din nou, chiar n-am vrut să te sperii. N-aș face asta intenționat, știi, nu-i așa? o întrebă el, mângâindu-o ușor pe spate înainte să se dezlipească de ea.

Aproape că simțea o urmă de regret. O parte din el ar fi prelungit îmbrățișarea, dar nu putea să-și explice de ce. Rose se ridică în capul oaselor.

— Mi-am revenit... Ar trebui să merg în camera mea, zise, simțind o căldură ciudată din cauza felului în care Nick o ținuse în brațe.

— Dar nu vrei să bei un ceai înainte? Te va ajuta să dormi mai bine, îi spuse el în timp ce aprinse lumina, după care se așeză lângă ea.

— Nu, mulțumesc. Știi, toată ziua m-am gândit la anunțul din centrul orașului și o clipă mi-a fost teamă să nu fii tu atacătorul.

Evita să-l privească. Apropierea lui îi sporea încordarea.

— Și voiai să te aperi cu asta? zise Nick, luând bâta de baseball în mână.

Numai gândul că ea și copiii ar fi fost în pericol făcea să-i curgă mai repede sângele prin vene.

— Am făcut ceea ce am crezut de cuviință, spuse Rose, privindu-l cu hotărâre.

— Bine, haide, du-te la culcare, trebuie să te odihnești, îi spuse el, luând-o ușor de braț și zâmbindu-i.

— Nu vrei să plec acasă, acum, că te-ai întors?

În ciuda oboselii, zâmbetul lui îi pătrunse în suflet.

— Rose... cum poți să spui așa ceva? Cum adică să-ți cer să pleci la trei dimineața? se amuză el, luându-și mâna de pe brațul fetei.

Nu era o idee prea bună să o atingă prea des.

— Atât e ceasul? Și cum de-ai ajuns mai devreme? Nu trebuia să vii la opt?

— Am terminat mai repede ce aveam de făcut și am venit acasă. Te deranjează? o tachină el.

— Nu, sigur că nu. E casa ta, spuneam doar... Merg la culcare. Noapte bună, atât cât a mai rămas din ea.

— Noapte bună.

Nick îi zâmbi în stilul lui fermecător. Când se ridică, uniforma se mulă și mai bine pe el.

Rose plecă în camera ei, sperând să adoarmă la fel de repede ca mai devreme în noaptea aceea.

Capitolul 5

Dis-de-dimineață, Rose merse în bucătărie să-și prepare un ceai de fructe de pădure. Tocmai se pregătea să-l bea, când în cadrul ușii apăru Nick, îmbrăcat în pantaloni scurți și maiou. Avea părul puțin ciufulit. iar imaginea aceea o făcu să zâmbească.

— Rose, cum de ești încă aici? E weekend, se miră Nick. ,

Bărbatul își căută de lucru la aragaz, pregă-

tind micul dejun pentru cei mici, dar și pentru el.

— N-am știut dacă ești liber azi și de asta am așteptat. Sper că nu te deranjează.

— Nu, e-n regulă. Ai dreptate, am uitat să-ți spun că sunt liber azi și mâine, așa că cei mici au cu cine să stea, o asigură el, proptindu-se de blatul mobilei de bucătărie.

Voia să-și înfrâneze impulsul ciudat de a merge lângă ea.

— Cum te simți, ai dormit bine? o întrebă, amintindu-și de ceea ce se întâmplase cu doar câteva ore în urmă.

— Da, mulțumesc. Ei, bine, se pare că nu ai nevoie de mine, așa că plec. Ne vedem luni, Nick. Weekend plăcut ție și celor mici. Să-i saluți te rog din partea mea, nu vreau să-i trezesc.

Fata își luă geanta și vru să plece.

— Rose, stai!

Nick fugi după ea și o prinse ușor de braț, însă i-l eliberă când îi văzu privirea uimită.

— Nu e nevoie să pleci, cel puțin nu în clipa asta. Uite... mă gândeam că poate ai vreau să vii cu noi în parc după ce mâncăm, ce spui?

— Ești sigur? îl întrebă ea uimită, făcând un pas înapoi, deși ar fi preferat să facă unul înainte.

— Ușa... puteai să te lovești la ușă, de asta te-am prins așa... o lămuri Nick.

Ținând-o lipită de el, i se treziră anumite simțuri, iar asta era prea periculos, mult prea periculos. Rose îi simți abdomenul puternic. Brațele lui se odihneau pe talia ei. Timp de câteva secunde, niciunul nu fu capabil să vorbească. Pur și simplu se pierdură unul în ochii celuilalt.

— Bine, am înțeles... poți să-mi dai drumul acum.

Rose întoarse capul și văzu că, într-adevăr, s-ar fi lovit de ușa întredeschisă dacă el n-ar prins-o la timp. Bătăile inimii i se accelerau în timp ce el o mângâia delicat pe brațe. Nu avu curajul să-l privească în ochi, fixându-și privirea puțin mai jos, pe pieptul său. Oftă. Picioarele nu o mai ascultau. I se păru o eternitate până când Nick o eliberă din brațele lui.

— Deci, ce spui, vii cu noi în parc sau ai alte planuri? o întrebă, rezemându-se de perete cu brațele încrucișate.

— Bine, vin, dar după aceea trebuie să merg acasă.

Nu credea că i-ar fi putut refuza ceva, mai ales când o privea în felul acela amețitor, inocent și sexy în același timp.

— Foarte bine, atunci, am înțeles. Merg să-i trezesc pe copii, mâncăm și plecăm.

Nick ieși grăbit din bucătărie, simțind brusc nevoia de aer. Rose nu se putu abține să-l urmărească din priviri. Începu să pregătească masa

pentru toți patru. Știa că ar face la fel și pentru familia ei, dar nu era cazul să se gândească prea mult la lucrurile acelea chiar atunci.

Când îi văzu pe Nick și pe copii venind în bucătărie, inima i se strânse și trebui să facă un efort pentru a nu zâmbi din toată inima, așa cum îi venea să o facă. Îi plăcea ceea ce vedea: Nick o ținea în brațe pe Lilly, care îl acoperea cu sărutări pe obraji, iar Michael se așezase serios la masă.

— E încă aici? întrebă micuțul, referindu-se la Rose.

— Nu așa se vorbește, tinere! îi atrase Nick atenția, privindu-l cu severitate. Eu i-am spus să ne însoțească la plimbare în parc. Cere-ți scuze imediat!

— Nu, Nick, e-n regulă. De fapt, eu ar trebui să plec, nu vreau să deranjez, spuse Rose, cu inima frântă.

— Nu pleci niciunde, Rose. Lucrurile se vor face așa cum spun eu.

— Îmi pare rău, spuse Michael, cu ochii în farfurie.

Își ceruse iertare numai fiindcă așa îi spusese tatăl său, dar nu era sincer.

— E-n ordine, Michael, scuzele îți sunt acceptate, spuse Rose, care ghici că băiatul nu e sincer, însă nu voia să creeze probleme între tată și fiu.

— Nu pot să cred așa ceva! Ce atitudine e asta? Așa se poartă de obicei cu tine, Rose? întrebă Nick, uimit de comportamentul fiului său.

— Nu... Haideți să mâncăm acum. Poftă bună! zise Rose, privindu-i cu drag pe toți, fiindcă nu avea de gând să renunțe atât de ușor. Voia să câștige afecțiunea lui Michael, mai ales că nu știa să-i fi greșit cu ceva.

— Poftă bună! spuse Nick, după care începu să mănânce în liniște, analizând comportamentul micuților săi.

— Poftă bună! zise și Lilly. Tati, ai făcut din nou ceva foarte bun, adăugă fetița, cu un zâmbet de încântare.

— Mulțumesc, scumpo. Mă bucur că-ți place, zise Nick zâmbind din toată inima și mângâind obrajii fiicei sale.

Reacția lui făcu ca inima lui Rose să bată din nou puțin mai repede decât ar fi trebuit. Felul în care se purta cu micuții săi o înduioșa.

— Așa-mi spune și Rose, zise Lilly zâmbitoare.

— Cum? întrebă Nick, cucerit de gropițele ei adorabile.

-„Scumpo", spuse Lilly imitând-o pe Rose. Așa i-ai zis tu să-mi spună?

— Nu, zise Nick, plăcut surprins, privind-o cu coada ochiului pe Rose, care se înroși ușor. Michael, tu nu ai nimic de spus? întrebă Nick,

observând tăcerea fiului său.

— Nu. Am terminat de mâncat. Mergem în parc? întrebă copilul cu un aer plictisit, când de fapt de-abia aștepta să ajungă acolo ca să se joace.

— Da, mergem, dar după ce strângem masa, precizăNick cu așa-zisă severitate, deși ochii îi zâmbeau, iar Rose observă lucrul ăsta.

Era atât de plăcut să stea cu toţii la masă, să vorbească vrute și nevrute, să glumească. Îi amintea de copilăria ei fericită, alături de părinții ei. Totul fusese minunat până când viața îi oferise o lecţie dură prin moartea tatălui său. Vocea caldă a lui Nick îi întrerupse șirul gândurilor.

— Rose...

— Poftim? Scuză-mă, căzusem pe gânduri.

— Am observat.... Te întrebam dacă mai mănânci.

— A, nu... mulțumesc. Dă-mi voie să te ajut să strângi.

— Noi mergem să ne îmbrăcăm, zise Michael, luându-și sora de mână și ieșind din bucătărie.

— N-ar trebui să te las, dar, dacă vrei neapărat să mă ajuți, mă bucur, îi zise Nick lui Rose.

Se ridică apoi în picioare și începu să strângă de pe masă cu o ușurință pe care Rose i-o admira. Făcu și ea același lucru, ocupându-se de farfurii.

— Sunt atât de frumoși micuții tăi, iar Michael e adorabil când se comportă atât de drăguț cu sora lui, spuse Rose fascinată. Era conștientă că Nick stătea foarte aproape de ea, ștergând farfuriile. Mă uimești, nu credeam că un bărbat ar face ceea ce faci tu acum... sau mă rog, cei mai mulți bărbați nu fac asta...

— Ai dreptate, însă eu fac multe alte lucruri care nu țin neapărat de tiparul masculin, zise Nick, privind-o zâmbitor.

Rose îi venea până aproape de umăr.

— Asta e bine... spuse Rose, îndrăznind cu greu să-l privească. Spațiul dintre ei se făcea tot mai mic, sau cel puțin așa avu ea impresia când el lăsă prosopul de vase lângă ea, neavând cum să facă acel lucru altfel decât trecându-și brațul în jurul taliei ei.

Rose încetă să respire pentru câteva secunde. Îi simți răsuflarea caldă pe gât, iar asta o derută din nou.

— Ești încordată sau mi se pare? o întrebă Nick.

Revenind la locul său, constată cât de bine se potrivea ea acolo, în casa lui, în bucătăria lui.

— Nu, de ce-aș fi încordată? întrebă ea, amintindu-și că trebuie să respire cât de cât normal, chiar dacă el se afla atât de aproape.

— Nu știu, înseamnă că mi s-a părut... Merg să mă schimb.

Nick ieși repede din bucătărie, înainte să se gândească și la alte încăperi în care Rose s-ar fi potrivit atât de bine alături de el.

Ea rămase pe loc, uimită de tensiunea pe care o simțea în aer atunci când erau amândoi în aceeași încăpere. Ieși apoi afară, așezându-se pe leagăn. Se întrebă oare când va face acele lucruri împreună cu propria ei familie, moment în care cei trei apărură în curte, pregătiți pentru plimbare.

Imaginea lui Nick în bermude și tricou îi tăie din nou respirația, iar felul în care cei doi frați se țineau de mână o umplu de tandrețe.

— Ei bine, noi suntem gata, anunță Nick, cuprinzându-i pe cei doi copii pe după umeri, ca să nu fie tentat să meargă la ea și s-o ajute să coboare din leagăn.

— Și eu sunt gata, spuse Rose, neputându-și reține un zâmbet. Lilly, scumpo, ești foarte frumoasă în rochița asta albastră, adăugă ea și merse să o îmbrățișeze.

Spre bucuria ei, fetița îi răspunse la îmbrățișare, sub privirile suspicioase ale lui Nick.

În câteva minute, cei patru înaintau pe jos spre parc, acesta fiind aproape de casă. Rose, Lilly, Michael și Nick mergeau în ordinea asta, ținându-se de mână cu toții, zâmbitori.

Odată ajunși acolo, Nick cumpără înghețată și vată pe băț pentru toți, ignorând protestele

lui Rose, care vru să-și plătească partea. Cu toții stăteau pe o bancă, savurând desertul și admirând peisajul din fața lor, înfrumusețat și de vremea bună. După ce bunătățile fură savurate, Nick și Michael se jucară cu mingea, iar Rose și Lilly se dădură în leagăn.

În parc era multă lume la ora aceea: familii cu copii, câteva cupluri de îndrăgostiți, dar și oameni în vârstă care se relaxau în lumina soarelui de toamnă.

La un moment dat, atenția lui Rose fu distrasă de strigătul de bucurie al lui Michael, care își îmbrățișa tatăl, fericit că marcase punctul câștigător. Scena o făcu să zâmbească, iar când privirea ei se întâlni cu a lui Nick, văzu că și el zâmbea. La scurt timp, Nick veni și se așeză pe bancă, simțindu-se puțin obosit. Lilly alergă la fratele ei, astfel că rămase singură cu el. Rose era conștientă de puterea lui de atracție, dar și de blândețea de care dădea dovadă în general și față de cei mici în special.

— Copiii ăștia... cresc atât de repede... rosti el, gâfâind. Pe chip i se putea citi încântarea.

— Așa e... Și ajung să-și întreacă părinții...

— De acord. Sunt atât de mândru de ei: sunt cuminți și învață bine, dar cel mai important e că mă fac fericit.

Rose tăcu. Se mulțumi să-l privească zâmbitoare câteva clipe, ușor intimidată de ochii săi

pătrunzători. Momentul fu întrerupt de apariția celor mici, care veniră în fugă spre ei. Lilly îi puse mâinile la ochi tatălui ei, iar Michael rămase deoparte, urmărindu-i cu oarecare seninătate.

Momentul fu imortalizat de o adolescentă care trecea prin parc și îi remarcă.

— Pentru voi. Felicitări, sunteți o familie frumoasă, spuse tânăra entuziasmată, dându-i poza la minut lui Nick, după care plecă, lăsând-o pe Rose fără cuvinte.

— Ei bine, asta a fost ciudat... zise Nick surprins, dar surâzător.

— Ea nu face parte din familia noastră, spuse Michael schimbându-se la față, întorcându-le spatele.

— Michael! Să nu te mai aud vorbind astfel vreodată!

Nick puse poza în buzunar. Observă că Rose devenise mai palidă și mai tristă.

— Nick, e-n ordine, lasă-l în pace. La urma urmei, are dreptate. Nu a fost decât o confuzie nefericită din partea fetei, spuse Rose, abia găsindu-și cuvintele și ridicându-se, la rândul ei, de pe bancă.

— Ești supărată? întrebă Lilly, privind-o cu ochii ei calzi.

— Nu, scumpo, nu sunt supărată, răspunse Rose, găsindu-și alinarea în brațele fetiței.

— Chiar dacă ar fi așa, nu ai motive să-i vor-

beşti în felul ăsta, Michael! zise Nick, apropiindu-se de fiul său.

— Nu va fi niciodată în familia noastră! Nu va fi niciodată ca mama! strigă Michael, după care o luă la fugă.

Nick îşi trecu o mână peste obraz şi alergă după el.

— De ce fuge Michael, încă se joacă? întrebă Lilly, mirată.

— Da, scumpo, se joacă.

Rose încercă s-o liniştească pe micuţă, deşi îşi simţea inima sfâşiată de cuvintele lui Michael. O durea intensitatea vorbelor lui, mai ales că era doar un copil. Un copil care suferea enorm, era evident.

Rose o luă apoi în braţe pe Lilly şi se aşeză pe bancă, aşteptându-i pe cei doi să revină. În scurt timp, Nick se întoarse cu Michael. Când se uită mai atent, Rose sesiză că cei doi erau însoţiţi de Nicole, care o privea plină de venin, în timp ce mergea la braţul lui Nick. Arăta splendid îmbrăcată într-o rochie mov, vaporoasă şi decoltată.

Imaginea aceea o chinuia pe Rose, deşi ştia că nu ar fi trebuit. Strânse din pleoape înainte să se ridice de pe bancă şi să vorbească. Simţea că abia mai are voce. Inspiră adânc, ca pentru a se elibera de durerile sufleteşti care o încercau.

— Ce ş-a întâmplat cu Michael, de e atât de supărat? întrebă Nicole, mângâindu-l pe cap pe

băiat, iar apoi pe braț, pe Nick.

— A spus niște lucruri urâte, pentru care își va cere scuze chiar acum, rosti Nick privindu-și fiul cu atenție.

— Nu-mi cer scuze. Asta e, asta simt, replică băiatul provocator, lăsându-l pe Nick cu gura căscată.

— E în ordine, Nick. Serios, nu e nici o problemă, spuse Rose, simțind că trebuie neapărat să plece de acolo, până nu va rămâne fără aer în încercarea de a nu plânge.

Nu suporta să plângă, numai că uneori impulsul acela se dovedea mai puternic decât ea.

— Nu, Rose. Lucrurile nu pot să rămână așa. Michael, fiule, trebuie să fii conștient că nu poți să spui astfel de lucruri, fiindcă oamenii se pot simți răniți, și nu vrei asta, nu-i așa? spuse Nick, dezlipindu-se din îmbrățișarea lui Nicole și ducându-se lângă fiul său, în timp ce cumnata lui își dădea ochii peste cap – lucru observat doar de Rose.

— Tată, dar...

— Niciun dar... nu e frumos să-i supărăm pe ceilalți, ți-am spus de atâtea ori. Hai, fii băiat cuminte și cere-ți scuze. Rose nu merită să te porți așa cu ea, spuse Nick, exercitându-și puterea de convingere.

— Scuze, spuse Michael, abia privind-o pe Rose.

— E-n ordine, Michael. Nu face nimic, zise Rose, remarcând că băiatul se uită fix la mătușa lui. Trebuie să plec acum. Ne vedem luni, adăugă ea, după care plecă, nemaisuportând să se afle acolo. Avea senzația că se sufocă.

Odată ajunsă acasă, mâncă alături de mama ei, apoi se duse la culcare, sperând că se va simți mult mai bine după un somn bun.

Nick, Nicole, Lilly și Michael plecară și ei spre casă, iar după două ore de joacă împreună cu cei mici, mătușa acestora se întoarse, la rândul ei, acasă.

După ce îi citise o poveste fetiței, Nick merse în camera fiului său, având o nouă discuție cu acesta. Îl dezamăgea comportamentul lui, dar spera ca ultima discuție avută cu el să-l fi lămurit în privința modului în care trebuia să-i trateze pe cei din jurul său. Merse apoi la culcare, epuizat, dar fericit că-și petrecuse ziua alături de copiii săi, cei care reprezentau echilibrul de care avea nevoie în viață și cel mai frumos lucru rămas de la soția lui. Din păcate, pe ea o mai vedea acum doar în fotografia de pe noptieră. Era conștient că nu va înceta vreodată s-o iubească, chiar dacă nu se mai afla lângă el, iar locul ei nu va putea fi ocupat de nicio altă femeie.

Capitolul 6

În ziua următoare, Rose se îndrepta spre cafeneaua prietenei sale, când simți o mână pe umărul său. Se întoarse și-l văzu pe Tony în spatele ei.

— Bună, Rose. Scuze, n-am vrut să te sperii, spuse el, observând că ea tresărise ușor.

O sărută pe obraz, iar ea făcu același lucru.

— Bună! E-n ordine, Tony, stai liniștit. Ce mai faci, ești liber azi?

— Da, intru în tura de noapte, dar până atunci m-am gândit să merg s-o ajut pe Miriam la cafenea, măcar vreo oră-două.

— Faci des asta?

— Doar atunci când am timp, spuse el ușor încruntat, iar Rose trebui să facă un efort pentru a nu zâmbi.

— Ei bine, o vom ajuta împreună, fiindcă și eu tot acolo merg. Am weekendul liber și pot, în sfârșit, să povestesc cu ea pe săturate, zise Rose, inspirând aerul răcoros, de toamnă.

— Bine... spuse Tony, punându-și brațul în jurul taliei ei.

— Ah, Tony, dacă n-ar fi vorba de tine... Cine și-ar permite asta cu mine ar avea de suferit, râse Rose, ascunzând faptul că nu suporta să fie

atinsă de oricine.

— Știu, Rose, știu. Tocmai de-asta mă consider norocos, îi spuse el, zâmbindu-i în felul acela fermecător. Apropo, n-am mai reușit să vorbim despre munca ta acasă la Nick Spencer. Cum e, cum te tratează? Sper că nu e un alt Edgar.

— Totul e în regulă, iar cei mici sunt foarte drăguți, spuse Rose, observând că el avea o privire înghețată atunci când pomenea de Edgar.

— Asta e bine, e foarte bine. Și Nick cum e? Am auzit că multe femei din Midland suspină după el.

— Nick e... foarte amabil. Asta e tot ce contează, conchise ea, evitând să-l privească. Încercă să-și controleze tremurul ușor care îi străbătea corpul atunci când i se amintea de el. În altă ordine de idei, am auzit că ești cu Becky acum, îi spuse Rose zâmbind, deși suferea când se gândea la Miriam și la sentimentele ei pentru Tony.

— Te deranjează? o întrebă el curios.

— Nu, Tony, nu mă deranjează. Știi prea bine ce simt față de tine, nu e cazul să-ți reamintesc, nu-i așa?

— Nu, domnișoară doctor, nu e cazul, mai ales că aproape am reușit să trec peste ceea ce nu am trăit noi doi, împreună.

Tony se străduia să pară amuzat.

— Și... ai planuri serioase cu Becky? îl întrebă Rose, mai mult pentru Miriam.

— Cât de serioase pot fi pentru niște nopți pasionale, dar atât... răspunse Tony, îngândurat.

— S-ar părea că te frământă ceva... Ce este? Știi că poți să ai încredere în mine, nu-i așa?

— Știu, dar... e cam greu de crezut și pentru mine ceea ce îmi trece prin minte de câteva zile bune încoace, zise Tony, trecându-și o mână prin părul blond și des. Nu m-ai crede nici dacă ți-aș spune....

— Pune-mă la încercare, zise Rose trăgându-l de mână până la cea mai apropiată bancă de pe stradă, pe care se așezară.

— Rose... ideea e că pare atât de prostesc și incredibil, încât chiar și eu sunt șocat de ceea ce simt... În fine, îți voi spune doar dacă îmi promiți că va rămâne între noi. Ai înțeles? o întrebă Tony, pierzându-se puțin în ochii ei frumoși și triști.

— Bine, bine, dar spune-mi odată... Mă sperii... Ce se întâmplă?

Rose îl privi cu drag. Era prietenul și eroul ei, iar asta nu putea să se schimbe vreodată, indiferent de situație.

— Îmi promiți că nu vei râde pe seama mea? o întrebă Tony, simțind că nu mai poate ascunde prea mult timp adevărul despre ceea ce se întâmpla în inima lui.

— Îți promit, dragul meu. De altfel, am râs eu de tine vreodată?.

— Bine, bine, ai dreptate. Dar să nu uiți că mi-ai promis. Cred că... de fapt, sunt aproape sigur că...

— Ce e? Haide, spune-mi, nu mă mai fierbe așa,.

— Cred că am început să simt ceva pentru Miriam... spuse Tony răsuflând ușurat, ca și cum s-ar fi eliberat de o povară.

Rose rămase fără cuvinte timp de câteva secunde, privindu-l surprinsă. Când, în sfârșit, deschise gura, nu reuși să întrebe decât atât:

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur... E o nebunie, nu-i așa? De-asta nu poți să spui nimic? o întrebă Tony cu tristețe.

— Nu, sigur că nu... numai că... Știi și tu... Nu de mult spuneai că mă placi pe mine, iar acum spui altceva... Pare puțin ciudat, trebuie să recunoști..., zise Rose, resimțind încă efectul cuvintelor lui.

— Așa e, ai dreptate... Nici eu nu mă mai înțeleg... Tot ce știu e că, atunci când sunt în preajma lui Miriam, simt o nevoie ciudată de a o îmbrățișa și săruta... și nu așa cum fac doi prieteni....

— Ești un prostuț! zise Rose.

Se simțea într-o postură ingrată, pusă cumva la mijloc între Tony și Miriam, forțată să le păstreze secretul.

— De ce? o întrebă Tony, zâmbind în colțul

buzelor.

— De-aia. Cum poți să umbli cu Becky, dacă simți ceva pentru Miriam? Of... îmi vine să te bat de să te învinețesc, zise Rose, ridicându-se de pe bancă.

— Poate e o prostie, dar am vrut să-i atrag atenția. Acum vei spune ceva de genul: „Bărbații fac lucruri prosteşti uneori”? întrebă Tony, ridicându-se și el.

— Să-i atragi atenția?! Așa? Serios, Tony, nu te recunosc, parcă aş vorbi cu altcineva, nu cu tine. Tu, marele cuceritor, nu știi ce să faci pentru a atrage atenția așa cum trebuie femeii pe care o placi?

— Haide, Rose, nu exagera, nu sunt Casanova. La urma urmei, mă simt atât de ciudat... Încearcă să mă înțelegi, nu mi-e ușor să recunosc nici față de mine însumi, darămite să-ți povestesc ție toate astea. Nu de critici am nevoie acum, ci de sfaturi.

— Iartă-mă, dar m-ai luat prin surprindere. Nu mă pricep să dau sfaturi, mai ales în astfel de probleme, dar în mod sigur îți spun să nu mai ieși cu Becky, dacă ceea ce simți pentru Miriam e serios.

— E serios... de asta m-am hotărât atât de greu să-ți spun și ție. Știu că o cunoști pe Miriam mai bine decât oricine, chiar și decât mine, și de-asta trebuie să mă ajuți. Ce să fac pentru a

ajunge la inima ei?

— Ascultă-mă bine, fiindcă n-am de gând să-ți spun asta decât o singură dată: dacă o faci pe Miriam să sufere, vei avea de-a face cu mine și vei putea să uiți și de prietenia noastră, spuse Rose, ridicând un deget amenințător spre el. Acum, dacă e să-ți dau un sfat, acesta e următorul: fii tu însuți, prostuțule. Așa cucerești cu adevărat o femeie, nu sărutându-te cu alta în fața ei. În fața ei, Tony! Cum ai putut să faci asta?

— Am vrut să-mi dau seama dacă o fac geloasă, doar nu pot să merg direct la ea și să-i spun că o plac. Mi-ar da cu ceva în cap și mi-ar spune să-mi revin. Nu vreau să mă fac de râs, Rose, spuse Tony, cu o seriozitate pe care o mai văzuse la el doar de câteva ori.

— Nu, sigur că nu. Cum să mergi la ea și să-i spui ce simți? Nu, asta e o mare prostie, doar nu așa se face în mod normal... îl ironiză fata. Of, Tony, nu pot să cred, ești un bărbat inteligent, cum poți să faci astfel de lucruri? Nu uita ce ți-am spus. Și acum, hai să mergem, altfel, Miriam se va îngrijora că întârziem.

Tony merse în același ritm cu ea, gândindu-se tot mai mult la cuvintele sale. Deschise ușa cafenelei, lăsând-o să intre înaintea lui. O urmă îndeaproape, atent la reacțiile celor două prietene. Miriam o îmbrățișă pe Rose, dar când el vru să facă același lucru se trezi refuzat, spre

uimirea lui.

— Bună, Miriam. Ce se întâmplă, nu te mai pot îmbrățișa? o tachină el, încercând să-și reprime nevoia de a și-o simți aproape.

— Eu merg să caut... Am ceva de căutat, spuse Rose, după care plecă, lăsându-i singuri.

— Nu, nu mai vreau să mă îmbrățișezi, răspunse Miriam, categorică.

Îl privea cu răceală, ținându-și mâinile pe lângă corp, pentru a rezista tentației de a-l îmbrățișa, cum și-ar fi dorit, de fapt.

— De ce? Am făcut ceva rău? Te-am supărat? o întrebă Tony nedumerit, făcând câțiva pași spre ea.

— Unde ți-e iubita? îl întrebă ea, săgetându-l cu privirea și dându-se în spate.

Atinse rafturile cu diverse produse, însă când vruse să înainteze, el îi ținu calea.

— De ce întrebi? Din curiozitate sau din gelozie? Asta e? o întrebă cu aroganță.

— N-aș putea fi geloasă pe iubita ta, Tony. Ar trebui să simt ceva pentru tine, ceea ce nu e cazul.

Miriam vru să plece, dar el o prinse de braț și o trase lângă el.

— Ce se întâmplă, de ce ne purtăm așa unul cu altul? Doar suntem prieteni.

— Poate că lucrurile se schimbă uneori. Poate că nu mai vreau să fiu amica ta, cea care te

ascultă și e mereu aici pentru tine, zise Miriam, privindu-l în ochi și umezindu-și buzele din reflex, fără a bănui ce reacție stârnește în bărbatul din fața ei.

— Și de ce nu? De ce trebuie ca relația dintre noi să se schimbe?

Tony o privea fascinat, realizând, cu fiecare clipă care trecea, ce însemna de fapt pentru el femeia din brațele lui și cât timp pierduse neînțelegând acest lucru la timp. Îi așeză o șuviță blondă după ureche și o mângâie pe obraz, simțind tot mai intens fiorul care-l străbătea.

— Știi ce, nu trebuie să-ți dau vreo explicație. Nu pot fi amica unui bărbat care folosește femeile după bunul plac, apoi trece la următoarea cucerire. Nu-mi zâmbi, Tony, nu vei rezolva nimic cu asta. Ar trebui să te întorci la iubita ta, în mod sigur te așteaptă, zise Miriam, simțind că se topește sub atingerea blândă a mâinii lui.

— Poate că nu e iubita mea, și oricum... de când discutăm noi despre relațiile mele atât de intens? Parcă vorbeam despre prietenia noastră, nu despre relațiile mele amoroase, spuse Tony, punându-și din nou brațul în jurul taliei sale.

— Nu trebuie să vorbesc despre nimic cu tine. În plus, Rose e în camera alăturată și ne aude... Și ai putea să-mi dai drumul din brațe, spuse Miriam, simțind iritarea care creștea în ea.

— Rose! Rose! Vezi, a plecat? zise Tony, nelăsând-o din brațe.

— Nu se poate, trebuia să mă ajute...

— Poate a simțit că trebuie să rămânem singuri, Miriam... Am putea spune că Rose are un al șaselea simț când vine vorba de lucrurile astea, nu crezi? o întrebă el fascinat.

— Știi ce? Ar trebui să pleci și tu, oricum lucrezi la noapte, nu vreau să te reţin. Știi deja unde e ușa... zise Miriam, făcându-i semn să plece, nu înainte de a-şi reţine un suspin privind în ochii lui verzi, frumoși.

— Bine, plec, dar ne mai vedem. O zi bună să ai, draga mea prietenă, îi spuse Tony, sărutând-o pe obraz, foarte aproape de buze, după care plecă fără să privească înapoi.

Miriam se uită lung după el, apoi reîncepu să aranjeze produsele pe raft, sperând că astfel îşi va lua gândul de la el, lucru tot mai dificil, cu fiecare zi care trecea.

Rose auzise doar frânturi din conversaţia lor şi, nevrând să-i deranjeze, plecase spre casă, sperând că cei doi vor reuşi să se înțeleagă. Erau prietenii ei şi-şi dorea să-i vadă împreună cât mai repede.

În drum spre casă, atenţia îi fu atrasă de noul cinematograf din oraș, acoperit de un afiș care anunța premiera unui film. Curioasă, îşi făcu loc printre oameni şi merse să-şi ia bilet, mai ales că

nu mai făcuse asta de ceva timp.

Gândul îi zbură pentru o clipă la Nick şi la cei mici, întrebându-se ce fac şi dacă sunt bine. Oare e şi Nicole cu ei? Pentru o clipă, îşi imaginã cât de bine se simt toţi patru, împreună. Era tot mai convinsă de faptul că Nicole nu-l vede pe Nick doar cu ochi de cumnată. Asta îi stârnea un sentiment de tristeţe inexplicabil.

Cu biletul în mână, merse în sală şi se aşeză pe un scaun, aşteptând să înceapă filmul. La un moment dat, auzi o voce în spatele ei.

— Tati, Rose e aici! Hai să mergem la ea, spuse micuţa Lilly, ridicându-se de pe scaunul ei.

— Bine, să mergem, zise Nick, surprins plăcut de reacţia fiicei lui.

Nick, Lilly şi Michael veniră lângă Rose, iar după ce se salutară, se aşezară lângă ea.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, îi mărturisi Nick lui Rose, în timp ce lumina se stinse în sală.

— Nici eu nu mă aşteptam să vin aici, a fost o decizie de moment. Îmi era dor să văd un film la cinema, n-am mai fost demult şi trebuia să fac şi asta, îi explică Rose, înciudată pe tremurul uşor al vocii ei.

— Abia aştept să înceapă filmul, spuse Lilly fericită, bătând din palme, după care îşi aşează cu grijă cutia cu popcorn în poală.

Rose observă că Michael îi vorbeşte, dar numai strictuĺ necesar. Cel puţin era o mică schim-

bare față de comportamentul obișnuit. Cât despre Nick... stătea chiar pe scaunul de lângă ea, făcând-o să se simtă foarte mică și emoționată, fără să știe, desigur.

— Cum de sunteți doar voi aici? întrebă Rose curioasă.

— Cine mai trebuia să fie cu noi? zise Nick curios, ridicând o sprânceană și așezându-se mai bine pe scaun. Aruncă o privire în direcția celor mici, pentru a se asigura că sunt cuminți.

— Nicole, zise Rose, încercând să păstreze un ton neutru.

— A, despre ea era vorba... E ocupată cu vânzarea unor imobile și nu a reușit să vină cu noi.

— Începe filmul, nu mai vorbiți, spuse Lilly, atrăgându-le atenția celor doi adulți, care zâmbiră în același timp.

— Vizionare plăcută, scumpo, îi zise Rose.

Îi venea s-o ia în brațe și să se uite așa la film. Deși nu o cunoștea de mult timp, prinsese drag de ea. Era adorabilă și cuminte, foarte diferită de fratele ei, mai mereu serios și rece când venea vorba de ea. Și el îi era drag, numai că nu-i permitea să se apropie de el, iar asta o întrista și o făcea să aibă o atitudine mai rezervată față de el.

Filmul începuse, iar toți cei din sală erau atenți la ceea ce se întâmpla. Rose își zise că nu mai fusese vreodată atât de încordată în timpul vizionării unui film. Cu coada ochiului, se uită la

ceilalți trei spectatori de lângă ea: Lilly și Michael erau cu totul prinși de acțiunea filmului, iar Nick părea, la rândul lui, absorbit de acesta. La un moment dat, auzi ca prin vis vocea joasă a lui Nick:

— Rose, e un film de comedie. Ar trebui să zâmbești, dar ești foarte serioasă! S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse ea, tresărind. Sunt bine, și așa e, ai dreptate, ar trebui să zâmbesc, dar probabil nu mi-am ales filmul potrivit, adăugă Rose, zâmbindu-i, mai mult pentru a masca ceea ce simțea.

— Ce film trebuia să-ți alegi? o întrebă el curios, în șoaptă, pentru a evita o nouă observație din partea fetiței.

— De acțiune, poate.

— Deci îți plac filmele cu lupte sau cu polițiști?

— De fapt, acelea sunt preferatele mele. Ador să văd bărbați frumoși în uniformă, care rezolvă tot felul de cazuri complicate.

Rose luă câteva floricele de porumb în mână.

— Am auzit multe femei spunând asta. Ce vă atrage la bărbații în uniformă? o întrebă el curios, zâmbind ușor.

— Cred că nu prea există mulți bărbați frumoși în uniformă și tocmai asta atrage. În plus, e vorba despre puterea pe care ți-o inspiră: îți dau impresia că pot rezolva totul, iar asta îți oferă un

sentiment de siguranță.

Abia atunci realiză ce făcea Nick. Pentru câteva minute, uitase că și el era un bărbat în uniformă. Roși puternic, gândindu-se că el are puterea de-a o face să vorbească despre ea atât de ușor, de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Nick tăcu. Îi observă reacția și se mulțumi să surâdă, urmărind din nou filmul sau cel puțin lăsând impresia că asta face.

Filmul se termină repede, iar la ieșirea din cinematograf, Rose își luă rămas-bun de la cei trei, promițându-i fetiței că se vor revedea luni dimineața. Plecă apoi spre casă, puțin mai fericită decât fusese până atunci în ziua respectivă. Îi venea greu să recunoască, însă i-ar fi plăcut să petreacă mai mul timp alături de ei.

Odată ajunsă acasă, fu nevoită să răspundă avalanșei de întrebări din partea mamei sale, în timp ce luau cina împreună. După un duș relaxant, se întinse în pat, gândindu-se la ziua următoare. Era ziua orașului Midland și abia aștepta să participe la festivitățile care urmau să aibă loc. Gândul îi zbura la vata pe băț pe care o mânca de fiecare dată, dar și la preparatele culinare care stârneau pofta tuturor celor care treceau prin oraș în ziua aceea. De asemenea, se organizau diverse activități sportive, pe care îi plăcea să le urmărească. Rose adormi cu gândul la aceste lucruri și la îmbrățișarea scurtă, dar atât

de plăcută, pe care o primi din partea lui Nick înainte să plece spre casă. Știa că nu ar trebui să se gândească prea mult la asta, însă nu se putea abține.

Capitolul 7

Spre dimineață, pe Rose o trezi din somn niște zgomote puternice. Ascultând mai bine, își dădu seama că auzea sirena pompierilor. De obicei, răsuna când era un incendiu în micul lor oraș. Se ridică din pat, se uită la ceas și văzu că era șase dimineața. Știa că Tony lucra în noaptea aceea, așa că îl sună, pentru a se asigura că e bine. Fiindcă nu răspunse, încercă din nou, dar nici de data asta nu avu noroc. Îi telefonă apoi pe Miriam, sperând să nu i se fi întâmplat ceva lui Tony, fiindcă de obicei el îi răspundea, chiar dacă nu avea timp decât să-i spună că e bine. Stabiliră să se întâlnească în oraș, la sediul pompierilor, pentru a vedea care e situația.

Odată ajunse acolo, Rose îl văzu pe Hawk, colegul lui Tony, care părea grăbit și agitat.

— Bună dimineața, Hawk! Ce se întâmplă? îl întrebă Rose, presimțind că ceva nu e în regulă.

— Bună dimineața, Rose, Miriam, le salută el pe cele două prietene.

Cunoștea deja motivul pentru care se aflau acolo. Toată lumea știa că cei trei prieteni erau nedespărțiți încă de pe băncile școlii, iar dacă unul dintre ei avea de suferit, ceilalți doi îi ofereau sprijin.

— Unde e Tony? A fost cu tine la stingerea incendiului, nu-i așa? întrebă Miriam îngrijorată.

— Fetelor, n-o să vă placă asta, dar trebuie să vă spun: Tony a fost transportat la spital. Incendiul a avut loc la sediul unei bănci, iar o parte din tavan a căzut peste el, în flăcări, lăsându-l inconștient. Acum am adus mașina de pompieri la sediu și merg și eu la spital. Haideți cu mine, dacă vreți, spuse tânărul pompier cu un glas preocupat.

— Sigur că vrem, zise Rose cu o voce stinsă, luând-o de mână pe Miriam, care o urmă în tăcere.

Se urcară în mașina lui Hawk, care conduse cu rapiditate până la spital.

— A fost singur acolo? întrebă Miriam, gândindu-se cu groază că ar putea să-l piardă pe dragul ei Tony. Era nerăbdătoare să-l vadă, să afle informații despre starea lui.

— Știi că nu, Miriam, dar până am venit din cealaltă încăpere, Tony era deja întins pe jos, spuse Hawk, ștergându-și fruntea.

Purta încă hainele de pompier. Remușcări-

le se simțeau în vocea sa, dar și în privire. Era obosit, dar voia să se asigure că Tony e în afara oricărui pericol.

— Lucrurile astea se întâmplă zilnic. E-n regulă, Hawk, sunt sigură că Tony va fi bine, spuse Rose, sperând din toată inima să fie așa.

Îi puse o mână pe umăr lui Hawk, apoi o îmbrățișă pe Miriam, care încerca să nu plângă, însă ochii îi erau tot mai umezi.

Odată ajunși la spital, Rose fu cea care vorbi cu Cedric Malcolm, doctorul lui Tony, un fost coleg de-al ei de la cabinetul medical, medic competent, deși avea numai 25 de ani.

— Nu mă mir că te văd aici, Rose, deși nu e un motiv fericit, din păcate, îi spuse Cedric, zâmbindu-i călduros.

— Bună, Cedric. Cum se simte Tony?

— Nu prea bine, dacă ne gândim la ceea ce i s-a întâmplat. E la terapie intensivă, dar să sperăm că tinerețea lui îl va ajuta să lupte să rămână în viață. Momentan, e monitorizat de aparate, adăugă Cedric, punându-i o mână pe umăr, pentru a o liniști.

— Te rog, spune-mi că pot să-l văd, zise Rose tot mai nerăbdătoare, trecându-și mâna prin părul răvășit și privind-o în treacăt pe Miriam, care aștepta lângă ea. Hawk plecase după cafele.

— Știi că nu e permis, dar pe tine nu pot să te refuz... Nu e momentul potrivit, dar, dacă vre-

odată vrei să vii aici, la spital, ești mai mult decât binevenită, îi spuse tânărul doctor.

— Cedric... știu și mă voi gândi la asta, dar acum nu vreau decât să-mi văd prietenul, iar Miriam să vină cu mine. Nu stăm mai mult de cinci minute, îți promit, îl asigură Rose, privindu-l cu drag.

— Bine, așa să fie, atunci... Nu pot să refuz două femei frumoase, ar fi un gest de neiertat din partea mea.

Cedric le conduse în salonul lui Tony. Odată ajunse acolo, Rose și Miriam s-au dus imediat lângă Tony, abținându-se cu greu să plângă.

Prietenul lor era întins pe pat, dezbrăcat până la brâu, bandajat și intubat. Respira doar cu ajutorul aparatelor, iar la mâini avea perfuzii.

Cedric le lăsă singure. Avea și alți pacienți de vizitat. Întâlnirea cu Rose îl bucură, mai ales că știa prin ce trecuse cu ceva timp în urmă. O considera un medic competent, nu doar o persoană foarte plăcută. Ca toți ceilalți colegi ai ei, Cedric se bucura că Edgar se afla la închisoare, acolo unde-i era locul.

În salon, cele două fete își priveau prietenul cum stătea inert pe pat. Le trecură fiori. Se apropiară de el, de-o parte și de alta a patului, se uitară una la alta și începură să lăcrimeze.

— Tony, să te faci bine, băiat frumos, spuse Rose, mângâindu-i obrazul acoperit de vânătăi.

Merse apoi lângă Miriam și o îmbrățișă, după care ieși din salon, lăsând-o singură cu el. Știa că Miriam avea nevoie de un moment singură cu Tony. Cât despre ea, voia să meargă la capela spitalului, să se roage pentru prietenul ei drag.

Rămasă singură cu Tony în salon, Miriam începu să plângă încet, nemaiputându-și stăpâni reacțiile. Îi mângâie chipul frumos, apoi se rugă pentru el.

— Trebuie să te faci bine, Tony. Eu... am nevoie ca tu să fii bine... Nu suport să te văd așa, rănit și inconștient. Dacă mă auzi, și știu că mă auzi, ascultă-mă: trebuie să te ridici din patul ăsta. Am nevoie de tine... iubitule... Să nu îndrăznești să mă lași singură tocmai acum, când simți ceva pentru mine... Ești singurul bărbat pe care îl vreau lângă mine, așa că să faci bine să deschizi ochii și să te faci bine. Chiar dacă mă vei intimida de fiecare dată când te voi privi, cel puțin voi ști că vei fi aici, cu mine. Habar n-ai câte vreau să-ți spun, frumosul meu Tony. Nu vreau să mai pierd nicio clipă atunci când te vei trezi. Întoarce-te la mine, iubitule... Nu mă lăsa singură, nu-mi poți face asta... Știu că suntem doi încăpățânați, dar avem nevoie unul de altul... Dă-mi un semn că ești bine, că mă auzi... vorbi Miriam, printre lacrimile care i se revărsau pe chipul răvășit.

Îl sărută pe obraz, dorindu-și din toată ini-

ma ca el să o audă, să o simtă, să deschidă ochii. Tony însă nu dădu niciun semn, iar Miriam fu întreruptă din șirul gândurilor ei de ușa care se deschise.

— E timpul... spuse Cedric încet, observându-i tristețea. Vom avea grijă de el și, cu puțin noroc, se va face bine, vei vedea. Trebuie doar puțină răbdare, adăugă el, punându-i o mână pe braț și încercând să o liniștească.

— Să ai grijă de el... spuse Miriam, ștergându-și lacrimile.

— Îți promit. Acum du-te acasă și odihnește-te, nu poți face nimic aici. Mâine poți să-l vizitezi din nou, îi zise Cedric, după care se uită cu atenție la monitoare, analizându-le.

— Nu pot să rămân aici, afară, adică? întrebă ea, cu o urmă de speranță.

Simțea că n-ar mai plecat de lângă Tony, împotriva oricărei logici: umane sau medicale.

— N-ar ajuta cu nimic, doar te-ai obosi. Du-te acasă liniștită și, dacă e ceva, vă anunț pe toți, îi zise Cedric. Ții mult la el, nu-i așa?

— Da... Cred că voi pleca acum. Ne vedem mâine. Pa, Cedric! îi spuse Miriam deschizând ușa.

— Pa, Miriam!

Miriam închise ușa și se îndreptă spre capela spitalului. Acolo îi văzu pe Rose și pe Nick discutând și plecă, cu gândul că o va suna pe Rose

mai târziu. La ieșire din spital, îl zări pe Hawk, care se plimba neliniștit, și vorbi cu el, după care plecă împreună cu el spre cafenea. Nu voia să meargă acasă și să plângă, ci să-și ocupe timpul, pentru a-și distrage atenția de la ceea ce se întâmplase.

Rose fu surprinsă când simți o mână pe umărul ei. Se întoarse și-l văzu pe Nick, care o privea cu blândețe.

— Bună, Rose.

— Bună, Nick... dar ce faci aici? Ai pe cineva la spital, sau micuții... spune-mi că nu e vorba de ei, se arătă Rose îngrijorată, simțindu-și inima bătându-i mai repede și din cauza prezenței lui neașteptate.

— Nu e nimic din toate astea, stai liniștită, cei mici sunt bine...

— Atunci... tu? Ești bine? îl întrebă Rose privindu-l cu atenție, căutând o eventuală rană sau lovitură.

— Sunt bine, zise Nick, ușor amuzat de reacția ei spontană.

— Ei, bine? spuse ea, așteptând un răspuns.

— Am venit aici pentru tine, Rose. Adică am auzit ce s-a întâmplat cu Tony și m-am gândit să vin să văd cum se simte, o lămuri el, mângâindu-i ușor brațul.

Lui Rose nu-i venea să creadă ce auzea. Trecea de la starea de uimire la cea de bucurie nu-

mai fiindcă el se gândise să facă acel gest.

— Eu... îți mulțumesc, Nick...

— Nu ai pentru ce, Rose. Cum se simte Tony? Știu că voi doi sunteți apropiați și se vede că ești afectată de ceea ce s-a întâmplat, zise el, așezându-se pe scaun.

— Da, așa e... suntem prieteni foarte buni încă de mici și ceea ce se întâmplă unuia dintre noi îl afectează și pe celălalt, spuse Rose așezându-se la rândul ei.

— E normal să fie așa... va fi bine, nu-ți face griji, îi zise Nick, luând-o de mână, mângâind-o și oprindu-se când realiză ce făcea. Totuși, continuă să-i țină mâna într-a lui, având un sentiment ciudat de bine, de potrivire.

— Mulțumesc pentru încurajări. Sper să fie așa. Tony e un băiat minunat și nu merită să sufere din niciun motiv. Realiză din nou cât de frumos, blând și cald era bărbatul de lângă ea. Emana masculinitate și căldură, o combinație foarte atrăgătoare și periculoasă. Unde sunt cei mici? îl întrebă, permițându-și luxul de a-și lăsa mâna în mâna lui, de a se lăsa invadată de senzația de bine pe care o resimțea din plin.

— La mătușa lor. Din fericire, am reușit să-i las să stea câteva ore cu ea înainte să vin aici.

— Nu trebuia să te deranjezi, Nick, dar îți mulțumesc. Mă bucur că ești aici, îi spuse ea surâzând, spunându-i o mică parte de adevăr.

— Lasă asta în seama mea, Rose. Spune-mi cum se simte Tony.

— Deocamdată e menținut în viață doar de aparate, dar noi sperăm să-și revină cât mai repede.

— Sperăm?

— Da. Eu și Miriam, prietena mea, proprietara cafenelei din apropierea casei mele. Cedric m-a asigurat că va face tot ce poate pentru ca Tony să se facă bine.

— Cedric? ridică el o sprânceană, întrebător.

— Doctorul lui Tony. E un medic foarte bun și am încredere în el.

— Asta e foarte bine, Rose. Nu trebuie să-ți pierzi speranța nici atunci când totul pare pierdut, zise Nick, în timp ce o umbră îi trecu peste chip, iar Rose știu că în acele momente el se gândea la soția lui.

Rose simți compasiune, dar și regret pentru pierderea lui Nick. Era sigură că între el și soția lui existase o legătură cu totul specială, iar lucrul acela rămânea în sufletul cuiva pentru totdeauna. Viața putea fi atât de nedreaptă uneori... chiar și ea simțise asta la un moment dat. Își trase mâna dintr-a lui, considerând că e de ajuns.

— Vrei să-ți aduc ceva, un suc sau de mâncare? o întrebă el, ușor nedumerit de gestul ei, dar și de al lui.

Nu-şi putea explica de ce simte subit nevoia de-a o ţină de mână şi de a-şi petrece cât mai mult timp cu ea. Se ridicase în picioare şi îi adresase întrebarea aceea tocmai pentru a nu se gândi prea mult la anumite lucruri care aveau legătură cu ea.

— Nu, mulţumesc, răspunse Rose. De fapt, ar trebui să merg să o caut pe Miriam... Am lăsat-o în salon şi...

Lăsă fraza neterminată, simţind nevoia să se îndepărteze de el.

— Vin cu tine, nu-ţi face griji. Sunt sigur că Miriam te aşteaptă, îi spuse el, însoţind-o pe holul spitalului.

Nu mai spuse nimic, lăsându-l s-o urmeze. În salon, Nick se apropie de patul lui Tony, aşezându-se pe scaun, iar Rose scoase telefonul din geantă, vrând s-o sune pe Miriam. Văzu însă că primise de la ea un mesaj în care îi spunea că a plecat şi că urma să se vadă mai târziu sau în ziua următoare.

— Se pare că Miriam a plecat, spuse Rose, venind lângă patul prietenului ei. Sper să-şi revină cât mai repede, mai are multe de făcut... adăugă ea, luându-l de mână pe Tony.

— Va fi bine, vei vedea, Rose, spuse Nick îmbrăţişând-o, lăsând-o fără replică. Haide, te conduc acasă, trebuie să te odihneşti.

— Dacă crezi că e în regulă...

Se lăsă în voia lui. Măcar pentru câteva minute voia ca să aibă grijă de ea cineva, iar dacă acel cineva era chiar Nick, cu atât mai bine.

—E-n regulă, Rose, crede-mă. Ești obosită și trebuie să te odihnești, îi spuse el, cuprinzând-o de talie și ieșind cu ea din salon.

O conduse la mașina lui, apoi plecară împreună spre casa ei. Rose se simțea obosită, dar și în siguranță, chiar dacă era pentru prima dată când era singură cu el în mașină, fără copii. Astfel, drumul i se păru la început scurt, apoi prea lung. Era conștientă de faptul că el o putea face să vorbească cu o ușurință care altora le lipsea.

— Îți mulțumesc că m-ai adus acasă, Nick. Apreciez gestul tău, îi spuse Rose, zâmbindu-i în semn de recunoștință.

— Cu plăcere, dar vreau ceva în schimb, îi zise el, amuzându-se de privirea ei încruntată.

— Așa, deci...

— E vorba despre sărbătoarea orașului de astăzi. Știu că nu îți arde de distracție, dar mie și celor mici ne-ar face plăcere dacă ne-ai însoți la o plimbare, îi spuse el, gândindu-se că cei mici vor fi de acord cu ideea lui.

— Da, sigur... mai ales lui Michael i-ar face mare plăcere... zise Rose, zâmbind cu tristețe.

— Michael e doar un copil care, cu timpul, se va obișnui cu prezența ta. Nu trebuie să te lași afectată de comportamentul lui. Am stat de vor-

bă cu el și sper că nu va mai avea ieșiri precum cea de ieri, o asigură el.

— Ai dreptate, din nou... ce pot să spun, decât că voi veni cu voi mai târziu. Puțină relaxare îmi va prinde bine.

— Te sun mai târziu, atunci. Ne vedem peste câteva ore, îi spuse Nick zâmbindu-i, fără a băgă efectul pe care îl avea asupra ei.

— Ne vedem mai târziu, aprobă ea și-i zâmbi la rândul său, după care îl privi cum pleacă, nu înainte de a-i face cu mâna în semn de salut.

Rose inspiră adânc aerul răcoros de toamnă, apoi intră în casă. Îi povesti mamei sale ce se întâmplase cu Tony în timp ce mâncau, Pe urmă dormi câteva ore, înainte de a ieși la plimbare cu Nick și cei mici.

Capitolul 8

Rose opri alarma telefonului și începu să se pregătească de plimbare. După ce se îmbrăcă, se uită în oglindă, admirând rezultatul: deși purta blugi și un tricou, iar părul și-l prinse în coadă de cal, îi plăcea cum îi stă. O sună pe Miriam pentru a se interesa de starea lui Tony, însă veștile erau neschimbate. Oftând, închise telefonul, apoi se auzi strigată de mama ei.

— Rose, vino aici, a venit Nick!

— Vin! zise ea și coborî bucătărie.

Nick era deja acolo și o aştepta, iar când o văzu, zâmbi. Prezența lui parcă umplea tot spațiul din încăpere, iar felul în care arăta făcea ca inima să-i bată mai repede. Era îmbrăcat în blugi, tricou și o geacă de blugi, toate acestea mulându-se pe el și făcându-l să arate foarte bine, sexy chiar.

— Bună, Nick, bine ai venit, îi spuse Rose, întorcându-i zâmbetul.

— Bună, Rose. Ești gata? o întrebă el, în timp ce o analiza.

— Da, sunt gata. Cei mici?

— Sunt în maşină, le-a fost ruşine să intre.

— Nu trebuia să le fie...

— Hai să mergem, Rose. Doamnă Smith, a fost o plăcere să vă revăd, spuse șeriful galant, sărutându-i mâna, gest care le impresionă pe cele două femei.

— Și pentru mine, Nick. Distracție plăcută! le ură Allison.

— Mulțumim! spuseră amândoi deodată, după care plecară, lăsând-o pe Allison să privească lung în urma lor.

Allison zâmbi când văzu că el cuprinde cu brațul talia lui Rose, apoi îi deschide portiera.

Rose fu pupată de Lilly și salutată politicos de Michael, care nu privea cu ochi buni faptul că

ea era cea care se așezase pe scaunul din față, lângă tatăl său. Ar fi preferat să fie mama lui sau altcineva, ori, cel puțin, așa i se spusese că ar trebui să fie...

— Ai reușit să dormi puțin? o întrebă Nick pe Rose, aruncându-i ocheade în timp ce conducea.

— Da, puțin...

— Ce mai știi de Tony?

— Am sunat-o pe Miriam, dar situația nu s-a schimbat... Nu putem decât să sperăm că se va însănătoși cât mai repede.

Nick văzu paloarea care apăru pe chipul ei și o strânse ușor de mână.

— Va fi bine, trebuie să fie. Tony înseamnă mult pentru tine, nu-i așa? o întrebă el cu căldura care o învăluia tot mai mult.

Permițându-și o clipă să viseze, Rose realiză că ar putea privi acei ochi minute în șir și tot nu s-ar sătura...

— Da. Este prietenul meu cel mai bun.

Timp de câteva secunde îl lăsă s-o țină de mână, dar apoi și-o retrase, gândindu-se că poate nu e tocmai potrivit.

Nick nu spuse nimic. Înghiți în sec, după care încercă să se concentreze asupra condusului.

— Cine e Tony? întrebă Lilly, privindu-i pe amândoi cu o curiozitate specifică.

— Un prieten de-al meu, răspunse Rose, cu-

cerită din nou de drăgălășenia fetiței.

— Și e bolnăvior, de asta ești supărată?

— Da, scumpo, spuse Rose, reținându-și un suspin.

— Doamne-Doamne îl va face bine, ai să vezi, spuse Lilly sigură pe ea, privind spre cer, ca și cum cineva i-ar fi confirmat acel lucru.

— Mulțumesc, scumpo, ești o dulceață, îi spuse Rose, mușcându-și ușor obrazul pentru a-și stăpâni emoția.

Rose observă cu coada ochiului că Michael ar fi vrut să spună ceva, dar se abținu, probabil fiindcă era și Nick prezent, iar Nick zâmbise în felul acela adorabil, auzind vorbele fiicei sale, cauzându-i astfel femeii de lângă el o nouă strângere de inimă.

— Am ajuns, anunță Nick, oprind mașina. Copii, nu uitați: sunteți cuminți și nu vă îndepărtați prea mult de noi.

— Da, tati, rostiră amândoi copiii în cor, după care ieșiră din mașină și așteptară să coboare și adulții.

— Vino, Rose, e timpul să ne relaxăm puțin, avem nevoie de asta.

Nick o cuprinse pe Rose de talie.

— E-n regulă să te țin așa? o întrebă,când o simți tresărind ușor.

— Da, dar...

— Niciun dar, nu te mai gândi la nimic. Ești

aici să te relaxezi, nu să-ți faci griji din cauza părerii altora, îi zise Nick, ghicindu-i gândurile.

Rose nu avu altă soluție decât să se lase în voia lui. Merseră în urma celor mici, admirând produsele expuse pe tarabe.

Muzica se auzea peste tot, iar străzile destinate evenimentului gemeau de oameni care voiau să se distreze. Locul era colorat și plin de copii care se plimbau cu diverse mașinării aduse special pentru ei.

La insistențele lui Michael, Nick îi cumpără o pușcă, cu condiția să nu o folosească decât atunci când ajunge acasă. Lilly își dori o păpușă și o primi, zâmbind fericită când o strânse la piept.

După ce mâncară din preparatele culinare expuse, Rose insistă să plătească vata pe băț, dar Nick refuză categoric. Oricum, numai fetele au vrut acel desert delicios, colorat în nuanțe diverse.

Câteva minute mai târziu, în timp ce micuții se dădeau pe o roată mare, Rose și Nick serveau câte o limonadă gustoasă, de fructe.

— E atâta veselie în jur... e și vreme frumoasă, asta e bine... spuse Rose, dându-și o șuviță rebelă de păr după ureche.

— Da, e bine să ne mai și bucurăm de ceea ce e frumos în jurul nostru, nu crezi? o întrebă el, privind-o în felul acela care o făcea să-și piar-

dă rațiunea.

— Ba da. Mergeai și în anii trecuți la astfel de sărbători locale?

— Da. În fiecare an, până când s-a îmbolnăvit Elaine. De la dispariția ei, nu am mai fost, așa că e un pas înainte și pentru mine. Atât eu, cât și cei mici aveam nevoie de asta. Și tu. Se pare că tuturor ne prinde bine, spuse el zâmbind, deși în ochi i se citea tristețe.

— Cum ai cunoscut-o pe soția ta? îl întrebă Rose, sperând că nu-l va supăra curiozitatea ei.

— Aveam cursuri comune, deși studiam la facultăți diferite. Ea voia să devină judecător, iar eu eram la academie pe atunci. Lucrurile au evoluat destul de repede și în câțiva ani ne-am căsătorit. La scurt timp după aceea, am avut-o pe Lilly, iar Michael e tot fiul nostru, chiar dacă e adoptat. El nu știe asta, dar cu siguranță îi voi spune când va fi cazul. Am recurs la adopție fiindcă Elaine se îmbolnăvise și nu mai putea să rămână însărcinată. Alte întrebări? rosti el pe un ton oarecum ciudat.

El însuși realiza că nu mai vorbise cu nimeni altcineva despre lucrurile acelea dureroase din trecutul său.

— Nu... cel puțin, nu acum, răspunse Rose, surprinsă de lucrurile pe care la aflase despre el într-un timp atât de scurt. N-am vrut să te supăr cu întrebările mele, dar curiozitatea mi-a ia îna-

inte uneori...

— Nu-i nimic, sunt lucruri pe care oricum le-ai fi aflat, mai devreme sau mai târziu, îi zise el, concentrându-se asupra băuturii răcoritoare pe care o avea în pahar.

— Și... bănuiesc că Nicole a fost mereu aproape de cei mici de când... de atunci... stărui Rosė, gândindu-se că n-ar fi rău dacă s-ar putea abține să-l întrebe atâtea lucruri deodată.

— Așa e. Nicole a fost un adevărat sprijin pentru noi și o apreciez pentru dăruirea ei.

De data asta, Nick o fixă pe Rose cu privirea.

— Are copii?

— Nu, nici nu e căsătorită. Îmi spunea mai demult că moartea surorii ei a făcut-o să nu-și dorească o familie, cel puțin nu atunci, îi răspunse el, observând felul în care soarele se reflecta în părul ei de culoarea ciocolatei.

— Mă strigă Lilly, trebuie să merg la ea, îi spuse Rose, observând felul în care o privea.

— Bine, dar azi nu ești neapărat bona, ci prietena ei, îi spuse el, zâmbind.

— În fiecare zi sunt prietena ei, Nick, îi întoarse ea zâmbetul, după care merse la Lilly, care o aștepta, încântată de noua păpușă primită de la tatăl său.

Timp de câteva secunde, Nick o privi surprins, după care își concentră atenția asupra lui Michael, care se dădea în continuare pe roata

aceea mare.

— Rose, vino! Uite, aici se fac poze, vrei să faci o poză cu mine? o întrebă Lilly pe Rose.

— Sigur că da, scumpo. Haide, acceptă Rose și o luă de mână.

Merseră în spatele unui panou pe care erau desenate diverse personaje și se lăsară fotografiate, amuzându-se după aceea în timp ce se uitau la poze.

Mai târziu, Nick făcuse același lucru cu fiica lui, în timp ce Rose se urcă în roată, alături de Michael, deși îi era teamă de astfel de lucruri. Nick și Lilly îi priveau de jos, încurajându-i, iar Rose se așeză lângă Michael, deși el o privi încruntat.

În scurt timp roata, începu să se învârtă, la început mai încet, apoi tot mai rapid. Rose se ținea bine de bara de protecție, sperând să nu i se facă rău. Făcea asta de dragul băiatului, ca să se apropie mai mult de el, și se ruga să nu rateze ocazia din cauza organismului ei, neobișnuit cu activități extreme. Rose rezista destul de bine, având în vedere că încerca senzații noi, la aproximativ cinci metri înălțime, ceea ce oricum i se părea enorm, în timp ce Michael era de-a dreptul încântat de o experiență comună și plăcută pentru el.

Roata se învârti câteva ture, dar, la un moment dat, se opri exact la înălțimea maximă.

Toată lumea se amuză în primele clipe, gândindu-se că cel care se ocupa de roată voia să facă o glumă. Curând însă panica puse stăpânire pe toți cei care se aflau acolo, auzindu-se chiar și țipete în jurul lor.

— Ce se întâmplă, de ce s-a oprit? îl întrebă Rose pe Michael, simțind cum teama i se infiltrează în fiecare celulă a corpului.

— Poate e o glumă, poate s-a stricat ceva. Am mai pățit o dată așa, mai demult, dar au reparat repede roata și am coborât destul de repede, îi zise Michael, amuzat de reacțiile celor din jur.

— Aha... și cât de repede s-a reparat atunci defecțiunea? îl întrebă ea, realizând că rareori în viață mai fusese atât de speriată.

Încerca să se controleze de dragul băiatului, dar îi venea tot mai greu. Era pentru prima și ultima dată când făcea ceva atât de nebunesc.

— A, nu a durat decât zece minute atunci, zise Michael, zâmbind în continuare.

— Zece minute?! repetă Rose, încercând să-și ascundă disperarea din voce.

Tremura din toate încheieturile. Se străduia să se calmeze, fiindcă altfel știa că putea face un atac de panică și nu-și dorea asta. Încerca să nu privească în jos, altfel senzația de prăbușire ar fi ametit-o.

În isteria generală, cineva anunță că s-a produs o defecțiune la mecanismul de pornire al ro-

ții, dar că se lucra la remedierea acesteia.

— Ce se întâmplă, de ce s-a oprit roata? îl întrebă Nick pe cel răspunzător de echipamente.

Lilly îl prinse de mână pe tatăl său și privea cu teamă în jur. Veniră și alte persoane să-l întrebe același lucru pe bărbatul acela, care se simțea copleșit de situație.

— E o defecțiune, dar se va repara. Se mai întâmplă și astfel de situații, le spuse acesta, după care începu să lucreze.

— Să reparați cât mai repede chestia asta. Fiul meu, dar și alte persoane sunt acolo, sus, spuse Nick, simțind că începe să-și piardă răbdarea.

Pe de o parte, se simțea ușurat fiindcă Michael nu era singur acolo, pe de alta, voia să-l vadă coborât și să-l strângă în brațe. Sună la ambulanță, pentru orice eventualitate, iar aceasta venise în câteva minute. O sună apoi și pe Rose, dar când ea nu-i răspunse, simți că panica pune stăpânire pe el. Nu suporta să știe că sunt atâția oameni în pericol, iar el e neputincios.

— Tati, de ce țipă toată lumea acolo, sus? Nu le place? Doar ei au vrut să se dea, întrebă micuța Lilly.

— Scumpo, adevărul e că... acum nu le mai place acolo sus, fiindcă s-a stricat jucăria asta mare, dar se va repara repede, iar Michael, Rose și ceilalți vor coborî cu bine, îi explică Nick, lă-

sându-se la nivelul ei. Încerca să o liniștească, văzând teama din ochii ei.

— Tati... crezi că le e frică? Cred că mie mi-ar fi...

— Cred că toți sunt foarte curajoși, chiar dacă le e teamă, fiindcă știu că în curând vor fi în siguranță, așa că nu-ți face griji, bine, micuțo? îi zise Nick, îmbrățișând-o și realizând din nou cât era de importantă pentru el, ca Michael, de altfel.

— Ce putem să facem ca să-i ajutăm? îl întrebă Lilly, când acesta o desprinse cu greu de el.

— Nimic altceva, decât să aşteptăm, scumpo, și fiindcă știu că tu te pricepi la lucrurile astea, te sfătuiesc să te rogi ca totul să se termine cu bine, îi zise Nick, privind-o cu drag.

Era una dintre ființele pe care le iubea cel mai mult și știa că și ea îl iubește. Asta îi umplea inima de bucurie, mai ales că doar pe el îl mai aveau și era responsabilitatea lui să aibă grijă de ei. Sentimentul de vinovăție că nu făcuse mai mult pentru Elaine îl cuprinse din nou. Se uită plin de iubire la fetița care se ruga în șoaptă.

Timp de zece minute, Rose și Michael nu vorbiră aproape deloc. Ea îl întreba din când în când dacă e bine, văzând că nici lui nu-i mai venea să râdă de situație.

— Vreau acasă, spuse Michael, încruntat, încercând să-și ascundă teama.

Așteptau deja de jumătate de oră să se repare defecțiunea.

— Sunt sigură că vom scăpa de aici mai repede decât ne așteptăm, spuse Rose, luându-l de mână.

Spre bucuria ei, băiatul nu o respinse.

— Dar a trecut deja jumătate de oră, zise el, uitându-se la ceas. Dacă nu se mai poate repara chestia asta și rămânem aici? întrebă, înainte să-și poată opri cuvintele.

Nu voia ca Rose să vadă că-i e frică, așa cum nu voia să fie luat drept un fricos de nimeni. La cei zece ani ai săi, se considera un băiat foarte curajos și nu ar fi suportat să fie considerat altfel.

— Totul va fi bine, drag...

Rose nu rosti cuvântul până la capăt. Michael ar fi fost nemulțumit de alintul ei, așa că preferă să nu-i dea impresia că vede cum tremură ușor. Se mulțumi să-i strângă ușor mâna, deși ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

Un zgomot puternic o trezi din gânduri. În sfârșit, roata se puse din nou în mișcare. Răsuflă ușurată, la fel ca toți ceilalți, în timp ce Michael se uita speriat în jur, nerealizând pe moment că urma să coboare în siguranță. La un moment dat, chiar înainte ca roata să se oprească, Michael îi spuse în șoaptă, privind-o cu recunoștință:

— Mulțumesc, Rose...

Rose crezu că nu-și va putea opri lacrimile, dar Michael o surprinse și mai mult în clipa în care o îmbrățișă, chiar dacă doar pentru câteva secunde, revenind apoi la locul lui pe scaun.

Nick văzu scena și, știind cât de mult însemna gestul acela pentru Rose, inspiră adânc, simțind un sentiment de bucurie. Amândoi erau în siguranță.

Odată coborâți, fiecare fu îmbrățișat de către cei apropiați, iar Michael și Rose avură parte de același tratament. Pe rând, fură luați în brațe de către Lilly și Nick. După ce-și strânse fiul în brațe, Nick făcuse același lucru și cu Rose.

— Nick... Michael e bine, ai văzut? îl întrebă ea, bucuroasă că simte din nou pământul sub picioare.

— Am văzut, dar tu cum ești? Mi se pare mie sau nu mai ai culoare în obraji? o întrebă, în timp ce micuții se îmbrățișau cu drag, făcând ca cei doi adulți să-i privească emoționați.

— Sunt bine, cred... știu sigur că nu mă mai urc într-o chestia ca aia niciodată... îi spuse Rose hotărâtă, în timp ce Nick îi mângâia ușor spatele, inspirând aroma de miere a părului ei.

— Hai să stai jos puțin, îți va face bine. O conduse la o bancă din apropiere. Vin imediat, adăugă Nick, după care îi rugă pe cei mici să stea lângă ea cât merge el după apă pentru Rose și Michael.

— Rose, ce bine că ai venit din nou aici, pe

pământ. Mi-a fost frică să nu mergi în cer, ca mami, îi zise Lilly, îmbrățișând-o strâns.

— Nu puteam să fac asta, scumpo. Nu puteam să te las singură, îi zise Rose din adâncul inimii, înduioșată de reacția ei.

Michael stătea pe bancă, lângă ele, privindu-le curios. Își dădea seama cât de mult ajunsese sora lui să o îndrăgească pe Rose și nu știa cum să reacționeze. În mod normal, ar fi trebuit s-o certe atunci când erau doar ei doi, fiindcă nu aveau voie să le placă Rose, dar în acel moment se simțea prea copleșit ca să mai reacționeze așa cum ar fi trebuit.

Rose înălță capul și îl văzu pe Nick venind cu apa pentru ei doi. Când îi întinse sticla, degetele lor se atinseră, iar Rose simți un nod în stomac. Nick zâmbi la privirea ei inocentă, după care se așeză lângă ea pe bancă. Îl luă în brațe pe Michael, în ciuda protestelor acestuia, în timp ce Lilly stătea încântată în brațele lui Rose.

După câteva minute, Nick rupse tăcerea:

— Haideți să mergem acasă, le propuse el, obosit.

— Bună idee, aprobă Rose, simțind că-și revine încet, încet din sperietură.

Se ridicat apoi cu toții de pe bancă, mergând la mașină. În scurt timp, ajunseră acasă la Rose. Cei doi adulți observară că micuții dormeau îmbrățișați. Acest lucru le aduse pe chip zâmbetul

pe care îl păstrară și când li se întâlniră privirile.

— Ești sigur că nu vrei să te ajut cu cei mici? îl întrebă Rose pe Nick în fața casei.

— Mă descurc, stai liniștită. Trebuie să te odihnești, ai trecut prin multe în ultima vreme. Să ai grijă de tine, îi spuse Nick, apropiindu-se usor de ea.

— Bine, mulțumesc. Noapte bună, Nick. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Rose. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, mă bucur că am petrecut ziua asta împreună, îi zise el zâmbitor, luând-o de mână.

— Și eu... îi răspunse ea, surprinsă de gestul lui.

— Ne vedem mâine.

Nick o sărută pe obraz și zâmbi când o văzu că roșește. O lăsă tremurând din cu totul alte motive decât cele care îi stârniseră teama câteva minute mai devreme.

Rose intră în casă și, după ce îi povesti pe scurt mamei sale incidentul din oraș, omițând cu încăpățânare partea cu sărutul pe obraz dat de Nick, speră că nu-și va bate capul prea mult cu asta.

Merse apoi la duș, încercând să se destindă după o zi cu adevărat plină. Odată ajunsă în pat, îi sună telefonul. Vorbi puțin cu Miriam. Se culcă epuizată, dorindu-și să adoarmă cât mai repede.

Nick îi culcă pe Lilly și Michael, iar după ce

făcu un duș se întinse în pat, rememorând întâmplările zilei. Adormi cu greu, gândindu-se la anumite lucruri care deveneau tot mai intense atunci când venea vorba de Rose, în ciuda a tot ceea ce îi dicta conștiința.

Capitolul 9

În dimineața următoare, când Rose ajunse acasă la Nick, el era deja plecat. Mai târziu, după ce îi dusese pe copii la școală, merse la spital, să se intereseze de starea lui Tony. Acolo o văzu pe Miriam. Merse la ea și o îmbrățișă.

— Bună, draga mea, cum ești?

— Așa și așa... spuse Miriam, fericită să o revadă.

— Cum se simte Tony?

— Nu sunt schimbări, dar cel puțin e stabil. Sper să deschidă ochii ăia verzi și frumoși cât mai repede, am să-i spun vreo două... zise Miriam, glumind.

— Te cred. Și eu vreau același lucru. Nu putem decât să ne rugăm pentru el și să sperăm că se va ridica din patul ăla, spunându-ne că nu ne va mai vizita o săptămână dacă ne vede fețele astea triste... Și mie mi-e dor de el și de glumele lui... de felul în care are grijă de noi. Hai

să mergem în salon, poate ne va simți alături de el, spuse Rose optimistă, după care plecară spre salonul în care se afla prietenul lor.

Acolo, cele două prietene se așezară de-o parte și de alta a patului, privindu-și prietenul cu drag și îngrijorare.

— Știi... îmi amintesc și acum de ziua în care mi-a luat apărarea când a venit un bețiv și mi-a confundat cafeneaua cu un bar... Am avut noroc că era acolo, la o cafea, înainte de a intra în tura de noapte. Pur și simplu l-a luat pe bețivul acela și l-a scos afară, într-un mod nu tocmai pașnic, spunându-i că nu vrea să-l mai vadă pe acolo.

— Mi-ai povestit. Și eu am multe lucruri pentru care să-i fiu recunoscătoare, cel mai important fiind acela că m-a scos din mâinile lui Edgar....

— Așa e. A fost mereu un prieten minunat, cum nu prea găsești, aprobă Miriam, luându-l de mână. Știi ce dificil îmi e să-l văd așa?

— Știu, draga mea. Și mie mi-e greu, numai că tu simți ceva în plus pentru el și pot doar să bănuiesc unele lucruri... Când se va trezi, îi voi face o prăjitură eu însămi, spuse Rose zâmbind.

Miriam zâmbi și ea, știind că Rose nu era pasionată de gătit.

— Iar eu... nu pot să-i dăruiesc decât ceea ce are deja: sentimentele mele pentru el... zise ea, privindu-l cu dragoste și mângâindu-i obrazul.

— Uite ce poate face un bărbat cu noi: ne ține așa, pe jar, și ne face să-i promitem marea cu sarea numai să se facă bine, glumi Rose, făcându-și prietena să râdă, lucru pe care nu-l mai făcuse de vreo două zile.

Cele două prietene fură surprinse astfel de Cedric, care deschise ușa salonului.

— Bună, fetelor, le spuse el zâmbindu-le, după care le sărută pe obraz. Rose, m-aș putea obișnui să te văd pe aici...

— Bună, Cedric, îi răspunseră fetele în același timp.

— Sper că nu-mi epuizați pacientul. Știți că, în mod normal, n-ar trebui să vă dau voie să fiți aici...

— Cedric, nu mai fi atât de serios, știi că pacientul nu te-ar ierta dacă l-ai lipsi de prezența noastră, îi spuse Rose pe un ton glumeț.

— Ai dreptate, ca de obicei. Acum, dați-vă puțin la o parte de lângă el. Atâta exces de drăgălășenie aproape că mă face să-mi doresc să fiu și eu puțin rănit, iar voi să mă vizitați, spuse Cedric reținându-și zâmbetul, în timp ce verifica starea lui Tony, dar și monitoarele.

— Cum se simte? vru să afle Rose. Miriam venise lângă ea.

— Nu vă voi minți. Starea lui e stabilă pentru moment, dar trebuie să vedem ce se va întâmpla în continuare. Există șanse să-și revină sau...

Cedric tăcu, văzând privirile îngrijorate ale celor două femei frumoase din fața lui.

— Va fi bine, asta trebuie să credem în continuare, spuse Rose, mai mult pentru a-și încuraja prietena, dar și pe ea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec, să-i iau pe copii de la școală. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Rose îl sărută pe obraz pe Tony, o îmbrățișă pe Miriam, după care ieși din salon condusă de Cedric.

— Rose, așteaptă puțin, o rugă Cedric privind-o într-un fel ciudat, sau cel puțin așa i se păru ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi... Vreau să te întreb ceva încă de când lucram împreună la cabinet.

— Haide, spune-mi, ce e? îl îndemnă ea, privindu-și ceasul pentru o clipă și realizând că trebuia să fie pe drum deja.

— Știu că nu e momentul potrivit, dar crezi că ne-am putea vedea mai târziu?

— Adică? așteptă ea explicația.

— Adică să bem o cafea împreună, să mai vorbim.

— Îmi propui să ies cu tine? îl întrebă ea, simțind un gust amar pentru ceea ce urma să-i spună.

— Da, Rose. Ce spui, vrei să ieși cu mine?

— Cedric... nu pot. Nu vreau ca asta să afec-

teze respectul pe care îl simțim unul față de celălalt, dar... nu, îi spuse cu părere de rău pentru expresia tristă de pe chipul lui.

— Ai pe altcineva? întrebă el privind-o cu tristețe.

— Nu, dar... În acel moment chipul lui Nick îi apăruse în minte, făcând ca inima ei să reacționeze, bătând mai repede. Nu te pot vedea altfel decât ca pe un foarte bun coleg și amic, Cedric, sper să înțelegi, îi spuse ea, atingându-i brațul.

— Am înțeles, spuse Cedric, așteptându-se oarecum la răspunsul ei. Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.

Îi mângâie ușor obrazul, apoi plecă grăbit.

Rose aproape că alergă spre ieșirea din spital, în dorința de a ajunge mai repede la mașină. În graba ei se izbise de bărbatul care intra.

— Scuze, spuse ea ridicând privirea și simțind că i se oprește respirația pentru câteva secunde.

— Unde te grăbești așa? o întrebă Nick, luând-o în brațe ca să nu cadă.

— Să-i iau pe cei mici de la școală. Am fost la Tony, m-am întâlnit cu Miriam și nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Îmi cer scuze, sper că nu te-am lovit, adăugă ea, sperând să nu sesizeze un eventual disconfort sau nemulțumire pe chipul său. Spre surpriza ei, Nick zâmbi amuzat.

— Stai liniștită, nu-i nimic. Cât despre cei

mici, te vor aștepta, nu vor pleca fără tine, le-am spus asta foarte clar încă de la început.

— Bine... Și tu ce faci aici? Asta dacă nu cumva e un secret și nu poți să-mi spui.

— Am adus un pacient cu ambulanța. E la urgențe, iar eu trebuie să mă asigur că nu va veni cineva care să atenteze la viața lui, o lămuri Nick rapid.

— Am înțeles... dar tu ești bine?

— Da. Ne vedem mai târziu, îi răspunse, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Atunci e bine. Merg după cei mici în cazul ăsta, spuse Rose privindu-l încă o dată, apoi se îndepărtă, răsuflând ușurată.

Ajunse în scurt timp la mașină, după care plecă spre școală. Spre bucuria ei, ajunse destul de repede. Cei mici nu o așteptau decât vreo cinci minute.

— Rose, ai venit! spuse Lilly alergând spre ea și îmbrățișând-o bucuroasă.

— Sigur că am venit, scumpo, îi spuse Rose.

Îl sărută pe Michael pe obraz. Spre mirarea ei, băiatul nu o respinse. Era un semn bun, dat fiind comportamentul său anterior. Nu o sărută înapoi, dar cel puțin nu se retrase din fața ei.

— Abia aștept să ajungem acasă, mi-e foame, zise fetița în stilul ei adorabil.

— Și eu vreau același lucru, spuse Rose, zâmbitoare. Cum a fost azi la școală? îi întrebă

curioasă, ca să-i determine să vorbească cu ea.

— Bine, răspunse Lilly. Am o prietenă și o cheamă Anne.

— Minunat, zise Rose, privindu-i prin oglinda mașinii. Și la tine, Michael?

— A fost bine, spuse el, fără alte comentarii.

Rose opri în fața casei lui Nick, apoi îi ajută pe cei mici să coboare. Merse cu ei în casă. Cât copiii se schimbară în alte haine, ea pregăti mâncarea pentru toți trei. După ce mâncară, cei mici o ajutară să strângă masa. Se așezară la masa din sufragerie, pentru a-și face temele. Rose o ajută pe Lilly, fiindcă Michael o refuzase, spunându-i că se descurcă singur.

În timp ce Rose o ajuta pe Lilly să deseneze ceva pentru școală, ușa se deschise și Nicole apăru în sufragerie.

— Mătușă Nicole! exclamă Michael, fugind la ea.

O îmbrățișă, iar ea făcu același lucru, privind-o pe Rose cu ostilitate.

— Bună, dragul meu. Mi-a fost dor de tine, de voi, spuse Nicole, uitându-se la Lilly, care veni și ea în întâmpinarea mătușii sale.

— Bună, mătușă Nicole, îi spuse Lilly, îmbrățișând-o.

— Bună, Rose, salută Nicole, mai mult fiindcă erau prezenți cei mici.

— Bună, domnișoară Andrews, îi răspunse

Rose. Nu putea să nu simtă o uşoară tristeţe văzând cum reacţionase Michael la vederea mătuşii sale, când pe ea aproape că o ignora.

— Am vrut să vă fac o surpriză, dragii mei. Nu ne-am mai văzut de câteva zile şi mi-a fost dor de voi. Nu-i aşa că şi vouă v-a fost dor de mine?

— Ba da, spuse Michael, zâmbind. Fericirea i se citea pe chip.

Rose simţi nevoia să meargă în bucătărie, să bea un pahar cu apă.

— Haideţi în cameră, să vedeţi ce v-am adus, le spuse Nicole celor mici, după care plecă din sufragerie însoţită de ei.

Rose îşi luă o carte şi începu să citească, aşezându-se pe canapeaua destul de mare. După aproximativ jumătate de oră, Nicole coborî scara care ducea la etaj.

— Eu trebuie să plec, mă grăbesc. Să-i spui lui Nick că l-am căutat. Pa! rosti Nicole cu un aer superior şi triumfător.

— Am să-i spun. La revedere, doamnă Andrews, o salută Rose pe un ton politicos.

Urcă să vadă ce fac micuţii. Deschise încet uşa camerei fetiţei şi o găsi dormind. Închise la fel de încet uşa şi merse să vadă ce face Michael. Imaginea băiatului care dormea liniştit în patul său o înduioşă, astfel că se întoarse în sufragerie, continuându-şi lectura. Mai târziu, vorbi la

telefon cu mama sa, apoi adormi pe canapea.

La un moment dat, deschise ochii și-l văzu pe Nick așezat pe scaun în fața ei.

— Bună, Rose, te-a luat somnul citind? o întrebă el amuzat.

— Se pare că da, spuse ea, ridicându-se brusc. Cei mici dorm, sau cel puțin dormeau mai înainte, când am fost să verific. Își prinse părul în coadă, mai mult pentru a avea o ocupație.

— Am văzut, am fost la ei.

— Și tu... ai venit mai repede sau s-a întâmplat ceva?.

— Am fost înlocuit de un coleg, așa am reușit să ajung mai repede. Se pare că e aproape ora cinei. Te grăbești acasă sau ai vrea să rămâi să mănânci cu noi? o întrebă Nick în timp ce se ridică de pe scaun, dându-și jos geaca de pe el.

— Eu... bine...

Vru să-l refuze, dar se lăsă pradă impulsivității de care dădea dovadă uneori și acceptă invitația.

— Bine. Merg să fac un duș și revin.

Nick își luă geaca în mână și urcă în camera lui.

Rose pregăti masa, sperând că-și va putea stăpâni reacțiile pe care le avea mereu în preajma lui. După câteva minute, Nick coborî în bucătărie și se așeză pe un scaun.

— Cum ți-a fost azi cu cei mici? Poți să-mi

spui înainte de a veni ei. I-am trezit mai devreme, deși îmi era milă de ei, spuse el, trecându-și mâna prin păr, după care își turnă apă într-un pahar și bău cu sete.

— A fost bine. Apropo, Nicole a trecut pe-aici și mi-a zis să-ți spun că te-a căutat, îi spuse Rose, așezându-se în capătul opus al mesei.

— Bine, spuse el, cu un aer aparent nepăsător. Tony cum se simte?

— La fel... zise Rose, coborând privirea, pentru a-și ascunde tristețea.

— Va fi bine, ai să vezi... Cum s-a purtat Michael azi?

— A fost cooperant, cel puțin nu m-a dat la o parte când l-am pupat pe obraz, spuse ea privindu-l în ochi de data asta.

— Dă-i puțin timp, se va obișnui cu tine, sunt sigur. E un copil bun, doar că e mai închis în el.

Zgomotul pașilor celor mici o readuse pe Rose la realitate.

— Poftă bună, le spuse Rose, privindu-i cu drag cum încep să mănânce.

— Poftă bună, au zis și micuții.

— Poftă bună, rosti și Nick.

În timpul mesei râseră și povestiră cu toții. După aceea, o ajutară pe Rose să strângă totul.

— Rose, pleci acasă acum, nu mai stai cu noi? o întrebă Lilly, văzând că-și ia geanta și haina și se pregătește de plecare.

— Da, scumpo, dar ne vedem mâine, îi zise ea, îmbrățișând-o. Noapte bună! le ură Rose tuturor.

— Noapte bună! îi spuse Michael, după care veni lângă sora lui.

— Copii, mergeți în casă, eu mă întorc imediat, o conduc pe Rose, spuse Nick privindu-i cu drag. Michael, să încui ușa și să mergeți la culcare. Bine?

— Bine, tată, spuse Michael, luându-și sora de mână și intrând în casă.

Rose vruse să urce în mașină, dar aceasta nici nu se deschise, spre iritarea ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nick, încrucișându-și brațele.

— Nu se deschide portiera, îi spuse Rose, încercând din nou s-o deschidă.

— Poate are vreo defecțiune. Nu-ți face griji, te duc eu acasă, se oferi el, privind-o în felul acela care îi inspira atâta siguranță, dar și altceva...

— Nu e nevoie, pot să iau un taxi, îi spuse Rose privindu-l cum vine spre ea.

— Ba da, e nevoie, Rose. E târziu și nu cred că mai circulă vreun taxi la ora asta. Hai, urcă, îi făcuse el semn spre mașina lui.

Rose nu mai spuse nimic, ci doar îl urmă la mașină, simțindu-se epuizată.

— Încă te gândești la mașină? Nu-ți face griji, mâine voi chema pe cineva s-o verifice, o asi-

gură el, privind-o discret în timp ce conducea.

— Mulțumesc, Nick. Nu știu ce s-a întâmplat, nu am mai pățit așa ceva.

Nick porni radioul, la care se auzea o melodie lentă, relaxantă. Era una din melodiile care îi plăceau lui Rose, iar asta o făcuse să se simtă mai bine. Doar faptul că se afla în compania lui îi stârnea o oarecare agitație, dar încerca s-o ascundă.

— Ți-e somn? o întrebă el în timp ce depășea o mașină care mergea prea încet.

— Puțin, recunoscu ea. A fost o zi plină.

— Și eu sunt obosit, presimt că voi dormi neîntrerupt până dimineață.

Rose roși ușor numai gândindu-se la el dormind în patul lui. În mod sigur arăta la fel de bine și când dormea, nu numai treaz. Privi străzile luminate doar de becurile stâlpilor și observă că se apropiau de casa ei.

— Ei bine, am ajuns, domnișoară doctor, anunță Nick, oprind motorul și trăgând frâna de mână.

Coborî din mașină pentru a-i deschide ușa, gest care stârni zâmbetul lui Rose.

— Ești un bărbat interesant, domnule polițist. Nu se mai practică asta, îi zise ea, răspunzându-i pe același ton glumeț.

— Asta înseamnă că nu prea sunt bărbați interesanți aici, în Midland? o întrebă el, surâzând.

— Nu prea... răspunse Rose surprinsă de turnura pe care o luase discuția.

— Ei, bine, nici în Salt Lake City nu am întâlnit doctorițe atât de interesante ca tine, domnișoară doctor, îi zise Nick punându-i mâna în jurul taliei, în timp ce o conduse până în fața casei.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, Nick, îi spuse Rose, privindu-l cu drag, pentru ca mai apoi să privească spre cer, acolo unde stelele străluceau scânteietor, iar luna era plină, ca o minge strălucitoare.

— Cu plăcere, Rose, oricând. Știi ce mi s-ar părea interesant acum? o întrebă, apropiindu-se ușor de ea.

Surprinsă, Rose făcu un semn din cap că nu știe.

— Asta, spuse Nick aducând-o spre el și punând stăpânire pe buzele ei, pe care le găsi dulci și ademenitoare, făcându-l să-și dorească să-i simtă gustul tot mai mult. O cuprinse în brațele lui puternice, îmbătându-se cu dulceața buzelor ei, până când simți că rămâne fără aer.

— Noapte bună, Rose, îi spuse, după care plecă grăbit la mașină, nelăsându-i timp să reacționeze. Demară, lăsând-o pe Rose privind uimită în urma lui.

O, Doamne! atât reuși Rose să-și spună, după care încercă să-și oprească tremuratul corpului.

Intră în casă. Cum la ora aceea Allison dormea, merse în camera ei și, după un duș rapid, se întinse în pat, gândindu-se la ceea ce tocmai i se întâmplase.

Capitolul 10

În dimineața următoare, Rose plecă acasă la Nick pentru a-i duce pe cei mici la școală. Spre ușurarea ei, el plecase deja la secție. Luă mașina lui, întrucât a ei urma să fie reparată.

La spital, Miriam venise să-l viziteze pe Tony, ca de obicei în ultimele două zile. Făcu câțiva pași spre patul lui. Inima îi bătea cu putere. Faptul că zăcea acolo îi frângea inima. Închise ochii, îl sărută pe obraz, dar când se depărtă puțin, se simți luată ușor de mână.

Miriam deschise ochii uimită.

— Tony, te-ai trezit! exclamă emoționată, privindu-i ochii verzi, frumoși și scânteietori.

— Unde... sunt? o întrebă el, ușor amețit, încercând să se miște.

— Nu te mișca, stai liniștit, totul va fi bine, Tony, îi zise Miriam, ștergându-și lacrima pe care nu reușise să o rețină. Ești la spital, ai fost rănit în timpul unui incendiu, dar acum ești bine... Merg să chem doctorul, adăugă, mângâi-

ndu-i ușor mâna, după care plecă.

Câteva minute mai târziu, Miriam apăru împreună cu Cedric.

— Bună, Tony. Mă bucur că ai revenit printre noi, salută Cedric și începu să-l examineze.

— Mersi. Sunt bine? se interesă Tony, strâmbându-se usor din cauza durerilor.

— În mare parte, da. Mai ai niște vânătăi și în mod sigur ai dureri, dar te vei reface curând, îl liniști Cedric, văzându-i îngrijorarea. Ei bine, e suficient deocamdată. Vă las singuri.

— Așteaptă. Când pot să plec de aici? îl întrebă Tony, preocupat.

— Te mai țin sub observație câteva zile și, dacă totul merge bine, te voi externa cât de curând. Important e să-ți revii, spuse Cedric, după care îi lăsă singuri.

— Mă bucur că ești bine, îi zise Miriam, așezându-se pe scaun lângă el.

— Și eu. Abia aștept să merg acasă. O luă de mână. Știu că nu e momentul potrivit, dar am lăsat o discuție neterminată...

— Așa e, și o vom termina când va fi cazul. Acum cel mai important e să te recuperezi. După aceea, vom avea timp pentru toate... îi zise Miriam, mângâindu-i mâna. Mi-am făcut griji pentru tine... și Rose la fel, adăugă ea, când îi văzu sclipirea din ochi. Îi venea să-l sărute, dar se abţinu, gândindu-se că nu e momentul încă.

— Mă bucur că ești aici, Miriam, îi spuse Tony, mângâindu-i obrazul, gest care o făcu să închidă ochii, bucurându-se de atingerea lui.

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine...

— Nici în glumă să nu mai spui asta... dar așa e... aprobă el serios.

— Când vei merge acasă, vreau să mă lași să am grijă de tine, Tony. Vorbesc serios, îi spuse Miriam, privindu-l dulce.

— Nu am nevoie... se încruntă el.

— Să nu îndrăznești să mă dai la o parte. Nu te las să mă expediezi. Nu ai idee... spuse ea ștergându-și lacrimile. N-ai idee de cât am fost de îngrijorată pentru tine. În plus, e o modalitate prin care pot să te răsplătesc pentru faptul că m-ai ajutat mereu și ai fost lângă mine când am avut nevoie... Vreau să fac asta și n-ai cum să mă împiedici... În afară de cazul în care preferi să te îngrijească Becky... adăugă ea, întorcând capul, pentru ca el să nu-i vadă tristețea.

— În cazul ăsta... nu am cum să te refuz. Și fă-mi o favoare: n-o mai pomeni pe Becky, nu-și are locul aici... îi spuse el, declarându-se învins.

— În cazul ăsta... ne-am înțeles. Am de gând să te chinui cu prezența mea până când te faci bine, vorbi Miriam pe un ton fals amenințător.

— Doar până mă fac bine?.

— Nu-ți forța norocul, dragă Tony, zise Miriam, îndreptând spre el degetul arătător cu o

indignare voită și stârnindu-i zâmbetul. Am s-o sun pe Rose acum, sunt sigură că și ea abia așteaptă să te vadă.

Se ridică de pe scaun înainte ca el să-i mai spună ceva. Tony vru s-o studieze atent, însă adormi.

Mai târziu, când Rose plecase de la școală, îi sună telefonul.

— Da, Miriam?

— Rose! E Tony! A deschis ochii. Vino repede aici!

Rose simți fericirea din vocea prietenei sale, fericire care o cuprinse și pe ea.

— Vin acum!

Închise telefonul și luă un taxi până la spital. Inima îi bătea repede, ca și cum ar fi participat la un maraton. Tot drumul se gândi la Tony, dar și la Nick, amintindu-și cum o făcuse să se simtă atunci când o sărutase.

Odată ajunsă la spital, Rose se grăbi spre salonul lui Tony, când simți o mână strângând-o ușor de braț.

— Hei, Rose, unde te grăbești așa?

Se opri și întoarse capul, zâmbind. Ochii îi sclipeau când îi răspunse lui Cedric.

— De parcă n-ai ști... Merg să-l văd pe Tony. Miriam m-a sunat și mi-a spus că a deschis ochii.

— De-asta îți strălucesc ochii așa... Hai să mergem, atunci.

— Când s-a trezit? îl întrebă. Era atât de nerăbdătoare să-și vadă prietenul, încât ar fi fost în stare să alerge până la salonul lui.

— Acum două ore. Am sunat-o întâi pe Miriam, fiindcă știam că ești ocupată, iar când am vrut să te sun pe tine... erai deja aici. Miriam mi-a luat-o înainte, îi zise el zâmbitor.

Îi plăcea să vadă scânteia aceea de fericire din ochii ei, îi lipsise în ultimul timp.

— A spus ceva?

— Nu-ți mai spun nimic, te vei convinge și singură!

Cedric deschise ușa salonului, lăsând-o pe Rose să intre prima.

— Surpriză! exclamă el.

— Tony! se entuziasmă Rose.

În câteva secunde ajunse lângă patul lui, îmbrățișându-l. Tony zâmbi și se lăsă îmbrățișat. Rose o îmbrățișă pe Miriam, care era toată un zâmbet.

— Cum te simți? îl întrebă Rose pe Tony, luându-l de mână.

— Se poate și mai bine... răspunse el, scoțând o grimasă din cauza durerii pe care o simțea la cap și la umăr.

— Se pare că totul e în ordine și acum, la fel ca dimineață. Cât despre dureri, îți vor trece în câteva zile, spuse Cedric, evaluându-l. Ai ținut pe jar două femei frumoase, era și timpul să te

trezești, adăugă, zâmbind.

— Câtă vreme... am fost așa? întrebă Tony, încercând să pară relaxat și să nu-și atingă umărul stâng, mai mult de dragul fetelor.

— Vreo două zile, îi răspunse medicul.

— Ne-am făcut atâtea griji pentru tine... Dar e bine că ai deschis ochii și că vorbești... spuse Rose, ciufulindu-i părul, încercând să-și rețină lacrimile.

— Nu... scăpați așa repede de mine... zise Tony, mângâindu-i mâna.

— Nici nu vrem, vorbi în sfârșit Miriam, care se apropiase la rândul ei de Tony și îl ținea de mâna cealaltă.

— Trebuie să recunosc că te invidiez puțin, îi zise Cedric lui Tony. Fetelor, e timpul să-mi lăsați pacientul să se odihnească. Puteți reveni mâine, adăugă, apoi ieși din salon, pentru ca ele să-și ia rămas-bun.

— Eu mă grăbesc, așa că... pa, Tony și să te faci bine. Altfel vei avea de-a face cu noi, îi zise Rose încercând să pară serioasă.

— Așa voi face. Nu vreau să pățesc ceva....

Rose izbucni în râs. O îmbrățișă pe Miriam, pe urmă se retrase, mai mult ca să-i lase singuri pe cei doi.

— Se pare că am rămas singuri, din nou... rosti Tony.

— Se pare că trebuie să te odihnești. Eu am

plecat, îi zise Miriam.

Îl sărută repede pe obraz, după care ieși din salon. Pe hol o aștepta Rose, care o privea cu subînțeles.

— Cum ești, mai bine? Ai văzut că și-a revenit? Tony nu se bătut atât de ușor, doar îl știi.

— Mă simt... fericită. În sfârșit, pot respira ușurată, iar dacă nu mi-ar face diverse aluzii, aș fi mai liniștită.

— De când e iubirea liniştită? o întrebă Rose, înghiontind-o.

— Și tu? Doar starea lui Tony ți-a adus zâmbetul ăsta larg sau mai e ceva? o întrebă Miriam, cunoscând-o atât de bine.

Rose vru să-i răspundă, dar îi sună telefonul.

— Mă sună Nick, trebuie să răspund. Vorbim imediat, îi zise ea prietenei sale, întorcându-se cu spatele, pentru a-și ascunde emoțiile.

— Mă sună Nick... o imită Miriam, după care rămase pe loc, așteptând ca Rose să termine convorbirea.

— Alo?

— Bună, Rose. Te-am sunat să-ți spun că nu e nevoie să-i iei pe cei mici de la școală. Merg eu după ei. Azi vin acasă mai repede.

— Bine, cum spui tu. Eu sunt la spital, tocmai plecam.

— Cum se simte prietenul tău, și-a revenit?

— Da, a deschis ochii, vorbește... Mai trebuie

să stea câteva zile aici, dar sperăm să fie externat cât mai repede.

— Asta e foarte bine, mă bucur. Ascultă, Rose...

— Da?

— Să ai o zi frumoasă și să ai grijă de tine... ne vedem mai târziu? îi spuse Nick, cu o voce care o făcuse să-i bată inima mai repede.

— Mulțumesc, la fel, dar... dacă ești tu acasă cu ei, de ce ar trebui să...

— La ce oră să vin după tine? o întrerupse el, pe un ton care nu admitea contraziceri.

— La... ora 17:00. Acum merg la Miriam, la cafenea, îi spuse ea, tot mai surprinsă, ridicând din sprânceană.

— Ne vedem la ora 17:00, atunci. Pa, Rose, îi spuse el cu o voce care ei i se păru atât de senzuală, încât se gândi cum s-ar fi simțit dacă l-ar fi avut atunci în fața ochilor.

— Pa, Nick.

— Rose! Rose! o strigă Miriam.

— Da? spuse Rose, deschizând ochii.

— Aveai ochii închiși. Ce ți-a putut spune Nick, de te-a adus în starea asta?

— Hai să mergem, ți s-a părut...

Rose se îmbujorase ușor.

— Hai să mergem, aflu eu ce s-a întâmplat la o cafea.

Câteva minute mai târziu, cele două priete-

ne ajunseră la cafenea. Miriam o invită pe Rose să intre, iar ea o urmă cu un zâmbet larg. Făcu o cafea pe care o băură la masa frumos decorată cu flori colorate. Luna, vedeta cafenelei, veni repede și se făcu comodă în brațele stăpânei sale.

— Acum, Rose Smith, îmi vei spune totul. Ce-i cu luminițele alea din ochii tăi? Să știi că se vede din orașul vecin că ți s-a întâmplat ceva, glumi Miriam.

— Cred că le vezi pe ale tale şi ţi se pare că se reflectă în ochii mei... îi zise Rose, încercând să pară serioasă.

— Rose, nu uita cu cine stai de vorbă....

— Ei bine, ca să nu mă sâcâi toată după-amiaza, îți spun că... Nick m-a sunat să-mi spună că va lua el copii de la școală, spuse Rose pe un ton inocent, care nu o păcăli pe Miriam.

— Atât?

— Da... de ce, mai trebuia ceva?

— Și de asta erai așa... departe cu gândul, la spital? o privi Miriam printre pleoapele întredeschise.

— Bine, bine. Mi-a mai zis că ne vom vedea mai târziu. Vine să mă ia peste o oră de aici, adăugă Rose, studiind foarte atentă cafeaua aburindă.

— Mai e ceva... De când vă întâlniți tu și frumușelul de polițist așa, fără cei mici?

— Cine a zis că ne întâlnim fără copii? Adică,

nu mi-a spus nimic despre asta...

— Din moment ce e liber şi stă cu cei mici, tu trebuia să fii acasă mai târziu. Acasă la tine, nu la el... îi zise Miriam, râzând.

— Of, Miriam, ți-a spus cineva că ești imposibilă uneori? o întrebă Rose, prefăcându-se agasată.

— Așa ești și tu, draga mea, atunci când vine vorba de mine și de Tony, așa că... să vezi cum e,.

— Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta... Cum merg lucrurile între voi doi?

— Nu schimba subiectul, Rose. Aștept, spuse Miriam, bătând ușor cu degetele în masă.

— Ă... aseară, Nick m-a condus acasă, deși eu am refuzat asta inițial...

— Și... ?

— Și... of, Miriam, de ce îmi faci asta?

— Fiindcă îmi place. Și... ajunseseși la partea interesantă a poveştii... se amuză Miriam, privind-o cu drag.

— Nick mi-a zis noapte bună... spuse Rose uitându-se în jurul ei.

— Aha... spune-mi tot!

— Nu mai vin timp de o săptămână la tine...

— Lasă asta, nu mi-e frică... spuse Miriam nepăsătoare.

— Bine, bine... M-a sărutat... ești mulțumită acum? Storci totul din om, îi spuse Rose, mijind ochii spre ea.

— Bravo lui! De când aşteptam să aud că un frumuşel ca domnul poliţist te face să ai steluţe în ochi... îi zise Miriam, tachinând-o, după ce îşi reveni din surpriza momentului. Şi... atât?

— Miriam!

— Ce? Întrebam doar, rosti pe un ton inocent.

— Şi... apoi a plecat în grabă, lăsându-mă în faţa casei, ca un băiat cuminte ce este, spuse Rose, retrăind momentul cu zâmbetul pe buze.

— Nici acum nu ţi-ai revenit, nu-i aşa?

— Hai să nu exagerăm... Să spunem doar că m-am gândit aproape întruna la el.

— Şi aţi vorbit despre asta?

— Nu... nu am reuşit încă... Oricum, poate va uita şi nici nu va mai aduce vorba despre asta.

— Tu crezi ce spui? Tocmai de-asta vrea să te vadă, draga mea, îi zise Miriam, luând-o de mână.

— Eu... nu ştiu ce să spun şi cum să reacţionez... spuse Rose, trecându-şi o mână prin părul lung.

— Nu-i nimic, te va ajuta el... tu nu trebuie decât să te bucuri.

— Hai să schimbăm subiectul acum. Povesteşte-mi despre voi doi.

— Bine. I-am spus prostuţului ăluia că voi avea grijă de el când va fi externat şi a avut nerușinarea să mă refuze, la început. După o teorie

pe care i-am aplicat-o, l-am convins să accepte, spuse Miriam zâmbind.

— Era culmea să nu accepte. Cât mă bucur! În sfârșit vă voi vedea împreună, așa cum trebuia să fiți de atâta timp... zise Rose, visătoare.

Ușa cafenelei se deschise, iar Nick intră hotărât, căutând-o cu privirea pe Rose, care trebui să inspire de două ori înainte de a-l saluta, sub atenta supraveghere a prietenei sale.

— Bună, Miriam, o salută Nick zâmbitor.

— Bună, Nick, ce plăcere să te vedem pe aici, nu-i așa, Rose?

— Da, sigur... bună, Nick, spuse Rose, încercând să nu pară emoționată.

— Bună, Rose, îi spuse el, sărutând-o ușor și rapid pe buze, zâmbind amuzat când îi întâlni privirea.

— Eu am niște clienți, așa că trebuie să vă las. Simțiți-vă ca acasă... spuse Miriam zâmbind, după care plecă fericită că îi putea lăsa singuri, mai ales că exact atunci intrară niște clienți în cafenea.

Nick se așeză la masă, lângă ea, iar momentul în care se priviră le păru o eternitate.

— Vrei să stăm aici sau mergem la o plimbare? o întrebă el, zâmbindu-i în felul acela cuceritor.

— Cred că... plimbarea e o idee bună... Ești sigur? spuse Rose, privindu-l ușor surprinsă

când el o luă de mână.

— Foarte. Hai să mergem, îi spuse el, după care se ridică de pe scaun, ajutând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru.

— Trebuie doar să... spuse Rose, arătând spre Miriam.

— Bine, aştept afară, îi zise el zâmbitor, după care ieşi, atrăgând privirile unor femei care se aflau în acel moment acolo.

— Pa, Miriam, ne mai vedem, spuse Rose.

— Pa! O seară frumoasă! îi ură Miriam, îmbrăţişând-o.

— Mulţumesc, la fel. Mai vorbim...

— Fii sigură de asta...

Miriam zâmbi, urmărindu-şi prietena cu privirea până când aceasta ieşi din cafenea.

Odată ajunsă afară, Rose fu luată de mână şi studiată într-un mod drăgăstos de Nick.

— Deci...

— Deci, mergem la plimbare, îi spuse Nick zâmbindu-i din toată inima, făcând-o şi pe ea să zâmbească. E-n regulă? o întrebă el, arătându-i mâinile lor împreunate.

Rose încuviinţă cu o mişcarea a capului, cuvintele oprindu-i-se în gât. Deşi nu mai era o adolescentă, inima îi bătea puternic din cauza stării pe care i-o transmitea Nick.

— Şi cei mici?

— Sunt acasă, singuri. În mod sigur se joacă

la ora asta, spuse el, mergând încet alături de ea.

Fiind aproape iarnă, la ora aceea era deja aproape întuneric, iar ei se plimbau pe drumul care ducea spre parc.

— Și... unde le-ai spus că mergi?

— La întâlnire cu tine, răspunse el, așezându-se pe bancă și privind-o neîncetat.

— La întâlnire? Și ei ce-au zis?

Se așează la o oarecare distanță de el.

— Da, sigur, nu asta e, o întâlnire? Lilly a zâmbit larg, iar Michael s-a încruntat puțin, dar îi va trece. Rose?

— Da?

— Ți-e teamă de mine?

— De ce mi-ar fi? zise ea, încercând să-şi ascundă timiditatea.

— Fiindcă stai departe de mine, îi spuse el, cu un zâmbet strengar.

— Trebuie... trebuie să vorbim... îi zise ea

Fata își coborî privirea mai jos de ochii lui. Descoperi că-l analizează și-și mușcă ușor buza când el se amuză de starea ei.

— De asta suntem aici, Rose, ca să vorbim. Nu mai fi încordată, îi zise el, luând-o de mână şi venind spre ea.

— Nu sunt încordată... încercă ea să nege.

— Ba da, ești și te înțeleg, dar nu vreau să te simți așa în preajma mea, îi spuse Nick, ridicându-i bărbia spre el şi mângâindu-i uşor obrazul.

Bine?

— Voi încerca, promise ea, pierzându-se în ochii săi.

Tremură ușor la atingerea lui, care nu îi inspira teamă, așa cum făcuse Edgar, ci un altfel de sentiment, pe care nu-l mai avusese până atunci.

— Bine. Acum putem vorbi, îi spuse el, mângâindu-i din nou obrazul, după care își retrase mâna. Fiindcă îmi place să cred că sunt un bărbat direct și având în vedere că te-am sărutat azi-noapte, vreau să te întreb dacă vrei să fii iubita mea.

Rose îl privi cu ochii măriți de uimire, inspirând adânc de câteva ori, până să poată vorbi. Nu-i venea să creadă că tocmai ei îi cere așa ceva, când putea avea orice femeie dorea.

— Eu... nu știu ce să spun... sunt foarte surprinsă de toate astea...

— Ai timp să te gândești, nu ne grăbim nicăieri, îi zise el, zâmbind. Din câte știu, nu ai vreun iubit, altfel nu ai fi venit cu mine aici. Puteam să continui altfel relația asta, dar mi se pare că ești genul de fată căreia trebuie să-i cer permisiunea înainte și, în plus, așa mi se pare corect.

— Ai dreptate, nu am iubit și sunt de acord cu ceea ce ai spus. Înainte să-ți răspund, trebuie să știu ceva.

— Ce?

— Ești sigur că asta vrei?

— Foarte sigur, îi răspunse el, surâzător. Rose, ascultă... știu că nu ne cunoaştem de mult, dar atunci când îți dorești ceva, nu e nevoie de prea mult timp pentru ca unele lucruri să se întâmple. Pur și simplu, în timpul pe care l-am avut la dispoziție să te cunosc, am început să simt ceva pentru tine și chiar vreau să văd unde ne va duce asta... adăugă Nick, mângâindu-i mâna aşezată într-a lui.

— Nick... eu... bine, accept să fiu iubita ta, dar Midland e un oraș mic, nu ți-e teamă de ce ar putea spune cei din jur? Mai ales că am fost implicată în acel scandal, de la care nu a trecut destul timp pentru ca oamenii să-l uite... spuse ea, luându-și mâna dintr-a lui, mai vulnerabilă ca oricând.

— În primul rând, lasă-mă să fac asta, îi spuse Nick, sărutându-i mâna, spre uimirea ei. În al doilea rând, dacă îmi păsa de ceea ce spune lumea, nu aș fi făcut nimic în viață. În al treilea rând, tu nu ai nicio vină în acel scandal, cum îi spui tu, ai fost victima ticălosului de Edgar și nu pot decât să mă bucur că Tony a fost acolo pentru tine. Știai că sunt la curent cu toate astea fiindcă ți-am spus. Și, dacă tot a venit vorba,, vreau să aflu varianta ta. Ți-am cerut asta mai demult și m-ai refuzat. Înțeleg că nu e un subiect plăcut pentru tine, dar vreau să știu... trebuie să știu. Vreau să simți că poți să-mi spui orice și să

ai încredere în mine. Probabil crezi că e prea repede să vorbim despre toate astea, dar în ultimii ani am învățat că viața e prea scurtă pentru a nu încerca să te bucuri de ea și să obții ce-ți dorești, iar eu te vreau pe tine, Rose. Sper să înțelegi, pentru mine nu e o joacă ceea ce facem noi acum. Crede-mă că m-am gândit bine înainte să-ți propun asta. Recunosc că nu voiam să mai țin la o femeie atât de mult, încât să-mi doresc o relație stabilă cu ea, dar tu m-ai schimbat. Te rog, Rose, vorbește cu mine, vei vedea că-ți va face bine.

Rose rămase plăcut surprinsă de destăinuirile lui. Îi plăcea că-i dădea încredere în el. Cu siguranță Nick era un bărbat care știa ce-și dorește, iar asta o bucura și o speria în același timp.

— Bine, Nick, îți voi spune, dar nu vreau să mă întrerupi. Nu mi-e ușor să-ți povestesc toate astea, îi zise ea, simțind fiori prin tot corpul la amintirea aceea dureroasă.

— Știu, Rose, dar fă-o. Sunt aici, cu tine... îi spuse el privind-o cu seriozitate, sărutându-i din nou mâna și oferindu-i afecțiunea lui binefăcătoare și vindecătoare.

— Edgar... îmi propunea tot mai des să ne întâlnim, iar eu îl refuzam în mod constant. Cedric, colegul meu, a observat starea pe care o aveam atunci când ieșeam din biroul lui Edgar, care mă chema acolo sub diverse pretexte, el fiind pro-

prietarul cabinetului și doctor, la rândul lui. Încercam să-l evit, dar el era foarte insistent. La un moment dat, nemaiputând rezista, i-am povestit totul prietenei mele, Miriam, care m-a sfătuit să-l dau în judecată pentru hărțuire. Am refuzat la început, din cauza rușinii și scandalului care s-ar fi iscat. În ziua incidentului, l-am amenințat pe Edgar că-l voi denunța, iar el a părut că înțelege, prefăcându-se surprins de atitudinea mea. De altfel, tot în ziua aceea, Cedric a văzut că nu mă simțeam bine când am ieșit din biroul lui Edgar. Nu i-am spus ce s-a întâmplat și a vrut să meargă să vorbească cu el, dar l-am oprit. Nu voiam să-i risc cariera pentru un nimic ca Edgar... Oricum... Când s-a întâmplat nenorocirea, eram în tura de noapte la cabinet. Mă dusesem până în camera cu medicamente să caut ceva pentru un băiețel rănit, care venise împreună cu mama lui. La cabinet nu eram decât eu în noaptea aceea, fiindcă asistentei care trebuia să fie cu mine în tură i se făcuse rău și plecase acasă. Imediat ce am intrat acolo și am închis ușa, am început să caut medicamentul respectiv. La un moment dat, am auzit cum ușa se încuie și, când m-am uitat să văd ce se întâmplă, Edgar se afla deja în fața mea. M-a luat în brațe și a început să mă sărute, deși eu mă feream de el și îl rugam să mă lase în pace. Mi-a spus o mulțime de lucruri dezgustătoare, încercând să mă convingă să fiu a

lui, chiar acolo. Nu-i păsa de nimic, nici de rugă-mințile mele, nici de faptul că eram așteptată... M-am luptat cu el, dar era mult mai puternic, iar protestele mele l-au întărâtat și mai mult. Mi-a rupt tricoul, în timp ce îmi repeta întruna să tac, fiindcă oricum nu-l pot opri...

Rose luă o scurtă pauză, simțind nevoia să inspire adânc.

— Continuă, îi spuse Nick încruntat, simțind că-i fierbe sângele în vene. Știa cât îi e de greu lui Rose să-i spună totul, dar voia să o facă să se elibereze de povara de pe suflet.

— În scurt timp, am auzit un zgomot de ușă spartă. O spărsese Tony , alertat de țipetele mele. În momentul acela, Edgar m-a lovit cu pumnul peste față, înainte ca Tony să ajungă lângă mine, iar eu am căzut la pământ, inconștientă... Mai târziu, când m-am trezit la spital, Tony mi-a spus că l-a bătut măr pe Edgar și că a fost nevoie de trei polițiști ca să-l ia de pe el, iar când m-a luat în brațe și m-a dus până la ambulanță, îmi curgea sânge din buză. Mi-a mai spus că, în momentul acela, ar fi fost capabil să-l ucidă pe Edgar fără niciun regret... Am avut nevoie de două zile de spitalizare, Cedric nelăsându-mă cu niciun chip să plec mai repede de acolo. Se simțea vinovat că nu a putut să mă ajute. Cât despre vânătaia de pe față, a durat cam o săptămână să se vindece, timp în care am stat acasă, în con-

cediu medical, dorindu-mi să fiu cât mai departe de ochii curioşilor. După aceea, am plecat la o verişoară din Salt Lake City timp de o lună, pentru a-mi reveni. M-am întors acasă, hotărâtă să-mi găsesc o altă slujbă. Şi în ziua de azi îmi e greu să intru într-un spital, dar, recent, fiind vorba de Tony, am făcut-o, de dragul lui...

Rose încercă să-şi reţină lacrimile care îi stăteau în gât.

— Numai vânătaia din inima ta nu s-a vindecat încă... îi spuse Nick, îmbrăţişând-o ca să-i arate sprijinul lui. Dacă l-ar fi avut pe acel Edgar în faţa lui, ar fi făcut simţit şi reacţionat exact ca Tony.

— Nu se poate vindeca, nici uita sau ierta aşa ceva... Eu, una, nu pot... îi zise Rose, desprinzându-se uşor de el, dar lăsându-şi mâinile într-ale lui. Cât despre Tony, îi datorez faptul că m-a scos de acolo, fără ca Edgar să fi reuşit ce şi-a propus...

— În mod sigur, şi eu îi sunt recunoscător pentru asta. Pare un tip de treabă Tony. Apropo de Cedric şi Tony... E cazul să mă îngrijorez din cauza lor? o întrebă Nick, privind-o enigmatic.

— Adică... vrei să spui că te simţi oarecum ameninţat de prezenţa celor doi amici în viaţa mea?

— Nu, doar întrebam...

— Ei bine, nu ai niciun motiv de îngrijorare

în privința lor, îi spuse Rose surâzând, luată prin surprindere de turnura discuției.

— Bine...

Înainte ca el să mai spună ceva, Rose se ridică în picioare.

— Nick... aș vrea să merg acasă. E cam târziu și vreau să mă odihnesc

Simțea nevoia de singurătate, ca de atâtea ori în viața ei.

— Să mergem atunci, îi spuse el, ridicându-se de pe bancă și venind lângă ea. Își puse brațul în jurul taliei sale, mergând astfel până la mașină. Pe drum, Rose își aminti de propria ei mașină.

— Nick... știi dacă s-a rezolvat ceva cu mașina mea?

— Nu știu, încă nu m-a sunat nimeni de la service, îi spuse el, privind-o cu drag.

Vorbind întruna, drumul trecu repede, iar în scurt timp cei doi ajunseră în fața casei. Rose coborî din mașină și văzu imediat ce anume îi stârnise lui Nick zâmbetul strengăresc din colțul buzelor, un zâmbet pe care deja îl adora. În fața casei sale se afla mașina ei, strălucitoare în lumina lunii.

— Nick! Mi-ai spus că nu știi nimic despre asta, îi spuse ea zâmbind, înghiontindu-l ușor.

— Aș fi stricat surpriza, îi răspunse el, îmbrățișând-o.

— Mulţumesc, Nick. În sfârşit, un lucru frumos în ultimele zile...

Rose îi simţea braţele în jurul său. Zâmbi şi se simţi fericită şi încrezătoare.

— Meriţi, Rose, îi zise Nick, privind-o concentrat. Ştii... nu sunt un om al promisiunilor, ci al faptelor, dar voi face tot posibilul să te fac fericită, adăugă el, aducând-o mai aproape de corpul său.

— Nu am nevoie de promisiuni, Nick. Am nevoie de tine, mărturisi Rose, cu un curaj pe care cu câteva zile în urmă nu credea să-l aibă. Am un sentiment că aşa va fi.

— Şi eu am nevoie de tine, Rose... nici nu ai idee cât de mult... îi zise Nick, lăsându-se absorbit de privirea ei dulce şi inocentă.

Rose rămase fără replică auzindu-i cuvintele. El îi cuprinse capul în mâini, apropiindu-şi buzele de ale ei şi sărutând-o la început blând, apoi mai dornic. Se lăsă pradă buzelor ei ademenitoare, tot acest joc durând câteva minute bune. Când se desprinse cu greu de ea, îşi împreună mâinile cu ale ei, văzând uimirea din ochii ei.

— Îmi place să te las fără replică. Ne vedem mâine. Noapte bună, iubito...

Îşi desprinse mâinile dintr-ale ei, îi mângâie uşor buzele şi chipul, după care dispăru zâmbind în noapte.

Rose abia reuşise să schimbe câteva cuvinte

cu Allison în timpul mesei, după care merse la culcare, încă aflată sub efectul farmecului emanat de Nick, care într-un timp atât de scurt reușise să ajungă la inima ei. Nu-i venea să creadă că tocmai ei i se întâmplă acele lucruri frumoase și emoționante.

Înainte de a adormi, rememoră cu zâmbetul pe buze ceea ce tocmai trăise alături de Nick, simțind că e pe cale să-și piardă nu numai raţiunea, dar și inima, dacă nu cumva le pierduse deja pe amândouă...

Capitolul 11

După câteva zile...

Miriam deschise fericită ușa casei lui Tony, după care intră în sufragerie, urmată de el.

— Mă bucur că, în sfârșit, ești acasă. Era cazul să te întorci, îi spuse, ajutându-l să se așeze pe canapea, în ciuda protestelor lui.

Puse apoi pungile pline de cumpărături pe masă și luă două pahare din bucătărie în care turnă suc. Își simțea gura uscată atât din cauza agitației cu externarea lui Tony, cât și pentru că-i venea să-l strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul vreodată. Se întoarse în sufragerie, dân-

du-i paharul cu suc lui Tony.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul dat, Miriam. Știu că nu ți-a fost ușor zilele astea... îi zise Tony, dezbrăcându-se de geacă.

— Nici nu ai idee...

— Ce ai spus?

Abia atunci înțelese Miriam că vorbise cu voce tare. Strânse din pleoape înciudată, gândindu-se ce să-i spună.

— Ai dreptate, Tony. Mi-a fost greu, dar numai atunci când aveai ochii închiși și stăteai nemișcat în patul ăla. După ce te-ai trezit, a început să-mi fie mai ușor.

Miriam zâmbi și, la îndemnul lui, se așeză lângă el.

— Miriam... știi că am lăsat o discuție neîncheiată, nu-i așa?

Tony o privi îngândurat, fiindcă nu știa cum va reacționa ea la ceea ce avea să-i spună. O luă de mână și așteptă ca ea să-i spună ceva, orice, numai să nu-l privească astfel, ca pe cineva care îi frânsese inima.

— Se pare că-ți mai amintești... da, știu, avem de vorbit. Te ascult.

Miriam își lăsă mâna într-a lui. Nu se putea abține, voia să-l simtă aproape.

— Știi că ți-am spus că am început să simt ceva pentru tine... spuse Tony, privind-o dulce cu acei ochi verzi, blânzi, în care ea adora să se

oglindească.

— Ceva? Mai mult ca sigur e vorba doar de atracție fizică... te rog doar să nu-mi spui că vrei să avem un fel de relație de prietenie cu beneficii, fiindcă voi ieși în clipa asta pe ușă, îi spuse ea privindu-l amenințător.

— Miriam, încetează. Nu sunt cuceritorul fără inimă pe care ți-l imaginezi sau cel puțin nu mai sunt...

Privirea lui o avertiză pe Miriam că vorbește serios, așa că preferă să păstreze tăcerea, însă doar pentru câteva secunde.

— Nu știu ce să zic... După cum tratezi femeile, aș putea afirma contrariul.

— Miriam. Chiar dacă am ceva experiență la capitolul ăsta, pot să te asigur că femeile care și-au dorit compania mea au făcut-o de bunăvoie. Nu am forțat-o pe niciuna să fie cu mine. În ceea ce ne privește pe noi doi, pot doar să spun cu regret că nu te-am observat mai devreme, deși te aveam chiar lângă mine. Ești o femeie inteligentă, minunată, amuzantă și meriți să fii apreciată la adevărata ta valoare. Ce-mi doresc eu de la tine? Simplu: să avem o relație, dar nu așa cum ai spus mai devreme, ci una adevărată, cu tot ceea ce implică ea. Ce spui, ești de acord să încercăm? o întrebă el cu sinceritate, așteptând nerăbdător răspunsul ei.

— Nu știu dacă meriți să-ți spun toate as-

tea, dar o voi face, fiindcă altfel simt că voi exploda, spuse Miriam, adunându-și cu greu curajul. Sunt îndrăgostită de tine încă de la vârsta de cincisprezece ani, adică de când te-ai mutat în Midland și ai devenit colegul meu de clasă. Al meu și al lui Rose, desigur. M-ai cucerit cu inteligența ta, cu farmecul tău, dar și cu felul în care ne săreai mereu în ajutor mie și lui Rose, fără să-ți pese de părerea celorlalți. Până și la balul de absolvire al liceului ne-ai însoțit pe amândouă, dansând pe rând cu fiecare dintre noi, ca să nu mai spun de atâtea alte lucruri bune pe care le-ai făcut pentru noi, de parcă ăsta ar fi fost singurul tău scop în viață: să le porți de grijă unor adolescente timide și sensibile. În fiecare an am sperat că mă vei remarca și că te vei uita și la mine așa cum te uitai la alte fete, dar nu s-a întâmplat... Apoi, când ai început să o privești pe Rose cu alți ochi, m-am întrebat cât voi mai putea rezista fără să-ți spun vreodată toate astea, fără să te simt sărutându-mă cel puțin o dată și... fără să te simt al meu... Nu a trecut noapte în care să nu-mi doresc să te simt lângă mine, și nu doar ca prieten... Nu vreau ca tu să profiți de ceea ce îți spun acum, așa cum nu te doresc doar pentru o noapte, Tony, sper să înțelegi. Nu știu dacă ești dispus să ai o relație de lungă durată cu mine.

Lui Miriam nu-i venea să creadă că venise

momentul de care îi fusese atât de teamă până atunci. Continuă:

— Dacă ai pleca vreodată din oraș sau dacă ai fi cu altă femeie, o parte din mine pur și simplu s-ar stinge. Poți să spui că sunt o prostuță îndrăgostită, și asta e, poate că sunt, dar trebuia să-ți spun, înțelegi? Aveam nevoie să-ți spun totul, adăugă Miriam privindu-l cu ochi umezi, eliberată de povara pe care o dusese singură atâția ani.

Tony o asculta, o privea și nu-și găsea cuvintele.

— Habar n-am avut, Miriam... poate dacă aș fi știut mai devreme... vorbi el emoționat, realizând brusc cât era de iubit, lucru pe care și-l dorise încă de mic copil.

— O tocilară simplă ca mine nu putea rivaliza cu fetele acelea perfecte, alături de care îți petreceai timpul. Eram prea slabă, fără formele acelea care atrag, prea inexistentă pentru a-ți atrage atenția, rosti Miriam, năpădită din nou de amintiri dureroase.

— Oprește-te. Ai fost o colegă și o prietenă pe cinste și lucrurile nu stau chiar așa. Întotdeauna te-am privit cu prietenie și loialitate, la fel ca pe Rose. Mi-a plăcut că erai sensibilă și mereu dispusă să-i ajuți pe ceilalți. Aveai acea frumusețe care nu sărea în evidență, dar ți se citea în priviri.

— Rose arăta mult mai bine decât mine chiar și atunci, în anii aceia, îi spuse Miriam, înduioșată de faptul că el știuse să interpreteze niște lucruri în legătură cu ea atât de bine.

— Amândouă aveați ceva special, exact așa cum e și acum. V-am apreciat pe amândouă fiindcă, printre alte lucruri, ați reușit să mă faceți să mă simt binevenit în Midland, deși eram în grija unei asistente maternale care nu mi-a arătat niciodată înțelegerea și iubirea pe care mi-ați arătat-o voi, spuse el, încă afectat de acele lucruri dureroase din adolescența lui întâmplate după moartea mamei sale.

Miriam își aduse aminte că doar până la o anumită vârstă Tony avusese parte de iubire maternă. Crescuse până la vârsta de cincisprezece ani doar alături de mama lui, întrucât tatăl său îi părăsise pentru a-și întemeia o familie nouă, alături de altă femeie. Când se mutase în Midland, era deja în grija Oliviei, o femeie pe care nu o interesa prea mult soarta băiatului frumos, cu ochi verzi și triști. În prezent, Olivia locuia în altă casă, alături de un bărbat dubios, iar Tony nu voia să știe nimic de ea și, prin urmare, nici nu o vizita.

— Încă duci flori în fiecare lună la mormântul mamei tale, nu-i așa? îl întrebă Miriam, uitându-se la el cu dragoste.

— Știi că da... îi spuse el trecându-și o mână

peste chipul plin de frământări. Gata cu astea, gata cu amintirile, e timpul să vorbim despre noi, Miriam. Nu despre Rose, nu despre alte persoane, doar despre noi. Tot ce pot să-ți spun referitor la ceea ce simt pentru tine este că nu teaș trata niciodată ca pe o femeie alături de care mi-aș putea petrece câteva nopți pasionale și nimic altceva. Deși îți vine greu să crezi, însemni pentru mine mult mai mult decât atât, Miriam. Hai să facem ceva în privința asta, ce spui? o întrebă Tony, zâmbindu-i cuceritor.

— Eu... nu-mi vine să cred că noi doi chiar vorbim despre asta, despre noi ca un cuplu... Înseamnă că nu te voi vedea sărutând o altă femeie, cu atât mai puțin pe Becky?

— Nicio altă femeie și nici pe Becky, îi spuse el, amuzat. Înainte de orice, te respect foarte mult, Miriam, și nu am nicio intenție să te rănesc. Vreau să fiu atât prietenul, cât și iubitul tău și să facem lucrurile cât mai frumoase pentru noi. Cred că o merităm, după atâta timp de așteptare și nefericire pentru amândoi.

— Atunci... nu mai e nimic de discutat, îi spuse ea, cu inima bătându-i ca după un maraton. Se apropie de Tony și făcu ceea ce își dorise aproape dintotdeauna: îl sărută, conștientă de sentimentele intense pe care le pune în sărutul acela care îi stârnea toate simțurile.

Dacă la început Tony fu ușor surprins de

gestul ei, pe măsură ce sărutul se adâncea, se hrănea din ceea ce îi oferea Miriam, simțind totul mult mai profund.

— Nici nu ai idee de când așteptam să fac asta, îi mărturisi Miriam, câteva minute mai târziu, în timp ce el stătea cu capul pe genunchii ei.

— Mă bucur că, în sfârșit, ai făcut-o. Știu că ți-a trebuit mult curaj... să iau asta ca pe un da? o tachină, jucându-se cu niște șuvițe blonde care-i căzuseră fetei din părul strâns în coadă.

— În mod sigur, da.

— Cum a fost?

— Ce?

— Să mă săruți. A fost așa cum te-ai așteptat? o întrebă el curios, dar iubitor.

— A fost... mult mai bine decât mi-am imaginat. Săruți incendiar, domnule pompier, îi zise ea, simțind că poate să plutească de fericire.

— Nu pot decât să sper că mă vei chema atunci când va trebui să sting incendiul... îi spuse el, zâmbind când văzuse că remarca lui aduce culoare în obrajii ei.

— Doar fiindcă nu cunosc alt pompier atrăgător cu ochii verzi consider că ești soluția salvatoare în cazul ăsta, spuse Miriam, mângâindu-i părul blond. Ei, bine, domnule pompier, e de ajuns pentru seara asta. E timpul să plec acasă.

Miriam îl ajută să se ridice de pe genunchii ei, după care se ridică și ea de pe canapea. Tony

o conduse până la ușă, mergând încet, chiar dacă ea îi spuse să stea liniștit.

— Ai spus că vei avea grijă de mine... îi zise el, zâmbindu-i provocator.

— Și voi avea. Te voi vizita în fiecare zi. Noapte bună, Tony!

— Noapte bună, Miriam!

O sărută, simțind că e rândul lui să facă asta. După aceea o urmări cum pleacă la mașină, știind că, în sfârșit găsise ce căuta de atâta timp.

Capitolul 12

În dimineața aceea, Rose aflase de la Lilly că în ziua următoare era aniversarea lui Nick, iar asta o întristă puțin. Ar fi vrut să afle chiar de la el, doar trecuse aproape o lună de când erau împreună. Își zise că probabil nu avea destulă încredere în ea încât să-i spună astfel de lucruri. El era la secție până a doua zi dimineața, iar ea urma să stea cu cei mici peste noapte.

Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și apăru Nicole.

— Bună, Rose. Bună, copii, le spuse ea, îmbrățișându-i pe cei mici.

Arăta impecabil în costumul alb care îi punea în evidență silueta perfectă. Părul întins îi

cădea pe umeri.

— Bună, domnișoară Andrews, o salută Rose, simțindu-se pentru o clipă nesemnificativă și ștearsă în comparație cu ea.

Înghițind în sec, se așează pe canapea și-i privi cum se îmbrățișează.

— Bună, mătușă, rostiră cei doi copii la unison, venind spre ea și lăsându-se îmbrățișați.

— Nick e acasă? Am venit să-i aduc un cadou, fiindcă din păcate mâine nu voi putea fi prezentă la aniversarea lui, spuse Nicole, cu un regret evident pe chip.

— Nu, e la secție, dar îi voi spune că ați fost aici, răspunse Rose, încercând să fie politicoasă. Pe mine vă rog mă scuzați, merg până afară.

— Bine. Dacă vom avea nevoie de tine, te vom chema, zise Nicole pe un ton înțepat, ca și cum Rose ar fi fost o menajeră.

Fata inspiră adânc și părăsi încăperea, simțind o bruscă nevoie de aer. Odată ajunsă afară, se așează în leagăn, închizând ochii și dorindu-și ca Nick să fie lângă ea.

Își aminti cât de frumos se purta cu ea. Îi propusese chiar să nu mai fie bona celor mici. Dacă vrea să lucreze la spital, din partea lui era în ordine. Dar îl refuzase, spunând că, cel puțin pentru moment, îi e bine așa. Adevărul era că nu se simțea încă pregătită să lucreze la spital, cu atât mai puțin să intre în depozitul de medica-

mente... pur și simplu mai avea nevoie de timp.

La un moment dat, ușa casei se deschise, iar Nicole ieși, râzând probabil la vreo glumă spusă de unul dintre copii. Se îndreptă spre Rose, săgetând-o din priviri. Profitând de faptul că cei mici rămăseseră în casă, jucându-se, îi spuse:

— Am aflat mai devreme de jocul pe care-l faci. Știu ce-ți trece prin minte și-ți spun încă de pe acum că nu vei reuși ce ți-ai propus.

— Nu știu la ce vă referiți, se arătă Rose surprinsă de atitudinea lui Nicole.

— Mă refer la Nick. N-o să te las să mi-l iei. E al meu și nimeni altcineva nu va reuși să-l facă să se recăsătorească, declară Nicole pe un ton amenințător, apropiindu-se de ea.

— Domnișoară Andrews, în primul rând, vă reamintesc faptul că vorbiți despre cumnatul dumneavoastră. Nu ar trebui să aveți astfel de sentimente pentru el. În al doilea rând, Nick nu e un trofeu.

Rose se ridică în picioare, încercând să-și păstreze calmul. Deci toate bănuielile ei se adevereau: Nicole îl voia pe Nick și era dispusă să lupte pentru el.

— Dacă ești suficient de femeie, nu-i vei povesti lui Nick despre mica noastră discuție. Cât despre el, te asigur că, în final, cea pe care o va alege voi fi eu. Nu e altă femeie mai potrivită pentru el decât mine. Uită-te la tine: arăți ca o

casnică banală, nici măcar nu ești machiată și aranjată. Câteva nopți pasionale și Nick se va sătura de tine când își va de seama că nu ești ceea ce-și dorește cu adevărat.

— Și totuși, așa banală cum sunt, se pare că i-am atras atenția, ripostă Rose zâmbind, dar simțind că-i bate inima tot mai repede, din cauza sentimentelor care o încercau. Avu un moment de satisfacție atunci când văzu uimirea pe care o stârnise pe chipul lui Nicole. Aceasta nu se aștepta ca Rose să-i răspundă.

— Ai să regreți că mi te-ai pus în cale, Rose Smith, o amenință Nicole pe un ton veninos și aruncând o căutătură urâtă. Apoi plecă în grabă.

Rose se așeză din nou pe leagăn ca să se liniștească, epuizată psihic în urma discuției cu Nicole. Nu era obișnuită să se certe, nu-i făcea plăcere, dar știa că unora le place foarte mult. Se gândi cu îngrijorare la cuvintele otrăvitoare ale lui Nicole, sperând ca frumusețea ei să nu aibă vreun efect asupra lui Nick. Ar fi vrut să-l sune, să-i audă vocea, dar nu voia să-l deranjeze. Își simți însă telefonul vibrând în buzunarul blugilor, iar când verifică, văzu că el îi trimisese un mesaj: „Abia aștept să te văd din nou. Mi-aș dori să fii lângă mine... te sărut. Nick"

Mesajul trimis de el o făcu să zâmbească, transmițându-i susținere în același timp. Rose merse apoi în casă, spunându-le celor mici că

pleacă la cumpărături. Fiindcă ei nu doriră s-o însoțească, îi spuseră ce să le cumpere, promițându-i că vor fi cuminți în lipsa ei.

Rose avuse însă o altă idee: îi duse acasă la ea, lăsându-i în grija lui Allison, care se arătă încântată de idee. Pe urmă, plecă la piață cu mașina. Îi plăcea ca uneori să se plimbe printre tarabele acelea nesfârșite și să admire produsele vânzătorilor.

Fiindcă nu găsi loc de parcare aproape de piață, își lăsă mașina pe o stradă lăturalnică și merse pe jos până la destinație. După ce făcea cumpărăturile din piață, voia să-i ia un cadou lui Nick.

După câțiva pași, fu prinsă de braț. Se întoarse, indignată de gestul pe care nu oricine și-l putea permite cu ea. Oroarea începu să-și facă loc în inima ei când văzu că Edgar era cel care o ținea astfel, ca și când ar fi fost proprietatea lui.

— Mișcă, acum, îi ordonă el cu glas șuierător, neslăbind-o nicio secundă din strânsoare.

— Edgar! Dă-mi drumul, nu vin cu tine nici până la colț, protestă ea, zbătându-se.

— Vei veni ca o ușuratică ce ești, asta te va convinge, îi spuse el, înțepând-o ușor în coaste cu un cuțit dosit în mâneca gecii. Mergi mai repede și nu te gândi să strigi după ajutor, dacă nu vrei să te ucid chiar aici, în fața atâtor oameni, apoi să mai fac niște victime din cauza încăpă-

ţânării tale. Chiar vrei să fii responsabilă pentru asta?

Spaima care o cuprinse pe Rose o obligă să-l urmeze. Nu mai fu în stare să-i opună rezistenţă, nici să mai scoată un cuvânt.

Edgar o purtă astfel câteva străzi bune, dând impresia că sunt doi îndrăgostiţi care merg strâns îmbrăţişaţi pe stradă. La un moment dat, ajunse cu ea aproape de un depozit dezafectat, unde o forţă să-l urmeze. O trânti apoi pe jos, încuind uşa mare, de metal.

— De ce faci asta? îl întrebă ea, ridicându-se încet de pe jos.

Se uită în toate părţile după o cale de scăpare, însă nu văzu niciuna, spre disperarea ei crescândă. O durea tot corpul în urma căzăturii şi respira tot mai greu, îngrozită de ceea ce ar putea să păţească. Nu-i venea să creadă că trăia din nou acelaşi coşmar.

— Fiindcă pot şi fiindcă meriţi. În sfârşit, te am din nou la dispoziţia mea şi de data asta nici Tony, nici Nick, ticălosul pe care l-ai lăsat să te atingă, nu sunt aici să te apere. Nu ţi se pare minunat? o întrebă Edgar râzând şi apropiindu-se de ea.

— Edgar, te rog... fii raţional, nu face ceva ce vei regreta, îl imploră Rose.

Făcu câţiva paşi înapoi, lovindu-se de perete. Simţea că sângele îi curge mai rapid prin

vene și că e pe punctul de a face un atac de panică, lucru pe care nu și-l putea permite. Trebuia să fie puternică și să se lupte cu el.

— Te asigur că nu voi regreta nimic din ceea ce-ți voi face, Rose, rânji Edgar. Știi cât am visat la asta chiar și când eram închis? N-ai crede dacă ți-aș spune cât de mult poate să te transforme un loc ca închisoarea.

O prinse de mâini și i le ținu strâns deasupra capului, împingându-se în ea.

— Edgar, dă-mi drumul! Te rog... îi spuse Rose zbătându-se, conștientă de groaza care o cuprindea pe măsură ce el se lipea tot mai mult de ea. Trebuia să fii la închisoare, de ce nu ești acolo?

— Am fost eliberat condiționat pentru comportament exemplar. Nu-i așa că-i minunat felul în care îi pot minți pe cei de acolo? îi șopti el la ureche. Am așteptat reîntâlnirea noastră cu mult entuziasm. Tu, nu?

— Dă-mi drumul. Nu înțelegi că nu vreau să am de-a face cu tine? îi strigă ea, încercând să-l lovească cu piciorul în plex.

Edgar îi pară lovitura, punându-i o mână pe picior, în timp ce cu cealaltă o strângea de încheieturi.

— Am să te fac să suferi îndelung pentru comportamentul tău necooperant. Vei dori să te fi ucis atunci când voi termina cu tine, îi spuse el

urcând cu mâna pe piciorul ei, ajungând aproape de coapsele ei.

Rose simți gustul urii și al dezgustului, moment în care îi sună telefonul.

— Vezi? Mă caută și în curând își vor da seama că mi s-a întâmplat ceva, îi spuse ea, încercând să evite atingerile lui oribile.

Edgar o îmbrânci și o legă de o bară, în ciuda tuturor rugăminților și protestelor ei. Apoi, se enervă și îi luă telefonul, trântindu-l pe jos și călcându-l în picioare.

— Ascultă-mă bine, Rose, căci nu-ți voi spune decât o dată toate astea: te voi duce înapoi la mașină, iar tu, odată ajunsă acasă, îți vei da demisia. Nu vei mai fi bona țâncilor lui Nick Spencer, nici iubita lui. Vei deveni iubita mea, indiferent dacă vrei sau nu, îi spuse Edgar, arătându-i cuțitul din mâna lui.

— De ce aș face asta? Ești nebun! strigă Rose, simțindu-se mai bine la gândul că va fi eliberată.

— O vei face, Rose. Dacă nu faci ce-ți spun, le vei pune viața lui Nick și copiilor lui în pericol. Îi voi ucide pe toți trei în fața ta. Și nu vrei să știi ce m-am gândit să-i fac fetiței înainte să o ucid. Chiar vrei să aibă aceeași soartă ca a ta? o întrebă Edgar, satisfăcut de groaza întipărită pe chipul femeii.

Rose devenise albă ca varul. Nu-i venea să creadă ce monstru se afla în fața ei.

— Ești un monstru, Edgar! Nici n-ar trebui să existi! îi strigă plină de ură, încercând fără succes să-și desfacă legăturile.

Cum Edgar o legase cu niște lanțuri, îi era imposibil să se elibereze. Începu să se roage în gând, sperând să iasă cât mai repede de acolo.

— Nu uita, Rose: nicio vorbă despre asta, nimănui, altfel îi voi ucide pe toți cei dragi ție, inclusiv pe Allison, Miriam și, desigur, Tony, șarpele ăla enervant. Nu sunt singurul implicat în asta, îi spuse Edgar, după care o prinse de talie, plimbându-și degetele pe trupul ei, până sub sânii pe care abia aștepta să-i atingă, lăsând totuși partea aceea pentru când avea să fie din nou lângă ea. O sărută apoi pe gât, după care o duse afară. În scurt timp o lăsă la mașina ei și plecă, fericit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Rose se urcă în mașină într-o stare mai mult decât groaznică. Viața atâtor oameni era în mâinile ei și, pe lângă faptul că trebuia să se despartă de Nick și de copii, mai trebuia și să se obișnuiască cu gândul că Edgar va reuși ce și-a propus: să o aibă. Gândul îi stârnea repulsie, la fel ca amintirea atingerilor și săruturilor lui nedorite.

Claxonul unei mașini o făcu să realizeze că semaforul arăta culoarea verde, așa că demară, în cele din urmă, conștientă că viața în jurul ei continua nestingherită, deși ea se afla în stare de șoc. Începu să plângă. Se gândi unde să mear-

gă, trebuia să facă un duș: acasă nu putea, acolo erau Allison și cei mici, la Miriam nu putea apela, i-ar fi pus prea multe întrebări și, în starea în care se afla, nu garanta că nu i-ar fi spus adevărul. Decise să meargă la Nick, apoi să la ea, ca să stea cu copiii și cu Allison peste noapte.

Odată ajunsă sub duș, Rose se lăsă curățată de apa caldă și binefăcătoare, frecându-se bine cu buretele pe tot corpul. Descoperi câteva vânătăi dureroase, pe care le unse cu o cremă analgezică, conștientă în mod dureros că nu poate face același lucru cu ceea ce simțea în inima ei. Îmbrăcă o pereche de pantaloni negri mai groși și o bluză albă și-și puse hainele murdare într-o plasă, apoi plecă acasă, acolo unde știa că o așteptau Allison și cei mici.

Pe drum, se întrebă ce părere vor avea despre demisia ei cei mici, dar mai ales Nick. Cel puțin ei i se părea totul atât de groaznic, încât abia putea să se concentreze la condus.

Opri în fața casei și, spre disperarea ei, văzu mașina lui Nick parcată acolo. Cu pași greoi, intră în casă. Toți erau în sufragerie, așteptând-o, inclusiv el, care trebuia să fie la secție în noaptea aceea.

Allison fu prima care venise la ea. O îmbrățișă, analizând-o. Rose știa din privirea mamei sale că aceasta bănuia că ceva nu era în regulă cu fiica ei.

— Unde ai fost toată ziua? Te-am sunat, și n-ai răspuns la telefon, îi zise Allison, cu o privire îngrijorată.

— Am avut niște lucruri de făcut... Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, dar n-am avut telefonul la mine, explică Rose, încercând să pară că e bine și să evite privirea cea mai puternică din încăpere.

Fu apoi îmbrățișată de Lilly. Chiar și Michael o sărută rapid pe obraz.

Rose se pregăti sufletește pentru o ploaie de întrebări din partea lui Nick, însă el se mulțumi să se apropie ușor de ea.

— Bună, Rose. Ești bine? o întrebă îngrijorat, luând-o de mână.

Între timp, Allison îi luase pe copii și îi duse în camera ei pentru a se uita la televizor, oferindu-le un răgaz celor doi.

— Bună, Nick. Trebuia să fii la secție, cum de ești aici? îl întrebă ea, coborând privirea, conștientă de faptul că el putea să bănuiască ceva, dacă nu face un efort să se liniștească.

— Am lăsat un coleg în locul meu și am venit aici imediat ce am primit un telefon din partea mamei tale. Mi-a spus că nu reușește să ia legătura cu tine. Nici Miriam nu știa unde ești. Ai idee cât de îngrijorați am fost cu toții? îi zise el, privind-o serios.

— Știu și îmi pare rău, dar am avut nevoie

să fiu singură, să mă gândesc... spuse Rose pregătindu-l pe el, dar și pe ea, pentru cele ce aveau să urmeze.

— Să te gândești? Toată ziua și fără să dai vreun semn nimănui? o întrebă el, iritat de ușurința cu care trata ea situația.

— Știu că nu am procedat corect, dar... vom vorbi mâine despre asta, nu pot acum. Tot ce vreau e să merg la culcare, spuse ea, îndepărtându-se de el.

— Asta e scuza ta ca să scapi de mine fără să-mi dai vreo explicație?

Nick se așeză pe canapea și o privi cu severitate.

— Nu e nicio scuză, Nick. Sunt foarte obosită și ți-am spus că vom vorbi mâine. Nu e ca și cum nu ne-am mai vedea... îi zise, realizând cât de puternic o afecta gândul acela. Uneori am și eu dreptul să fac lucruri iresponsabile. Oricum, cei mici au fost pe mâini bune, adăugă așezându-se, la rândul ei, pe un scaun, dar neîndrăznind să-l privească.

— Așa e, dar ești bine? Te comporți foarte ciudat, de parcă n-ai fi tu însăți, îi spuse Nick ridicându-se de pe canapea și venind lângă ea ca s-o ia de mână.

— Da... sunt bine. Nu înțeleg de ce faceți atâta caz din faptul că mi-am dorit să fiu singură câteva ore. Cred că am dreptul ăsta, îi zise ea,

defensivă.

— Da, dar e ciudat. Tu nu faci lucruri de genul ăsta, Rose. Ce e asta? o întrebă el referindu-se la vânătaia pe care i-o văzuse la gât.

În clipa aceea, Rose se mustră că nu-și pusese o eșarfă. Nu suporta să mintă și nu-i stătea în fire să facă lucruri impulsive, dar de data asta era necesar. Își luă mâinile din ale lui, de teamă ca el să nu-i vadă și vânătăile de la încheieturi.

— Probabil a fost vreo insectă sau m-am lovit cumva, nu știu... răspunse, tresărind atunci când el îi atinse locul acela din zona gâtului. Nu e nimic, nu exagera, îi mai zise, trăgându-se câțiva centimetri mai înapoi.

— Înseamnă că a fost o insectă foarte mare, de ți-a putut face așa ceva. Te doare? o întrebă el, înduioșând-o cu grija lui, în ciuda sarcasmului primei replici.

— Nu... Poate doar puțin, cedă ea privirii lui insistente.

— Lasă-mă să văd, îi spuse el preocupat.

— Nu. Nu e nevoie, îmi va trece. Îi dăduse mâna la o parte.

Nick se ridică în picioare, ușor năucit de comportamentul ei.

— Trebuie să plec imediat. Am vrut doar să vin să văd dacă ai ajuns acasă. Deci... nu mă lași să văd dacă ești bine. Te comporți ciudat... pot să fac asta cel puțin? îi zise el, apropiindu-se de

buzele ei și sărutând-o încet, luând-o în brațe.

Rose simți în sărutul lui, pe lângă dorință, grija față de ea, iar asta o făcu să se lase în voia lui cel puțin câteva secunde, căci momentul fu întrerupt de frânturile de amintiri din orele trecute.

— Nick... e timpul... îi spuse, îndepărtându-se.

— Da, știu. Să nu mai faci asta, Rose. Să nu mai dispari așa, îi zise el, lăsându-se condus până la ușă.

— Pa, Nick, ne vedem mâine, spuse Rose gândindu-se cu teamă la ziua următoare.

— Pa, Rose. Ai grijă de tine. A! Era să uit: mâine te aștept să sărbătorim împreună aniversarea mea. Nu am reușit să te anunț până acum. Te-am sunat, dar n-ai răspuns și n-am putut da de tine toată ziua... îi spuse el calm, privind-o cu drag și lăsând-o uimită, ca de fiecare dată.

— Și tu să ai grijă, Nick... Voi fi acolo, reuși ea să adauge.

Întoarsă în casă, își puse hainele în mașina de spălat. Când intră în sufragerie, o găsi pe Allison, care o aștepta.

— Mamă, știu ce vrei să-mi spui, dar nu acum, te rog...

— Nu am dreptul să te întreb unde ai fost? De când trebuie să mă prefac că nu observ starea în care ești, în care erai atunci când ai intrat

pe ușă? Ce se întâmplă, Rose? Tu nu ești așa, îi reproșă Allison, îngrijorată.

— Nu m-ai înțelege... Trebuie să dorm, mâine voi avea o zi grea.

Rose o sărută rapid pe obraz, după care merse în camera mamei sale, unde îi sărută pe copii, apoi se retrase iute în camera ei. În pat, făcu ceea ce-și dorise cu ardoare întreaga zi: plânse până la epuizare, dorindu-și ca tot ce trăise să fie doar un coșmar din care să se trezească repede.

Capitolul 13

În dimineața următoare, Rose merse la magazin și-și cumpără un telefon nou, o cartelă cu număr, dar și un cadou lui Nick. Avea inima strânsă, fiindcă trebuia ca ziua de azi să fie ultima pentru ei doi. Mai trebuia să le explice decizia ei și celor mici, lucru care de asemenea bănuia că îi va întrista.

Câteva ore mai târziu, verificându-și corespondența, găsi un plic pentru ea. Îl deschise și citi biletul din interior, scris cu litere decupate din ziar:

Azi, Rose. Azi te vei separa de Nick, vei reveni la spital și, începând de mâine, vei redeveni a mea, așa cum ai fost mereu. Tot mâine vei mer-

ge la poliție și vei renunța la acuzațiile împotriva mea. Nu mai amâna sau toți cei dragi ție vor muri pe rând, unul câte unul. Nu uita că nu sunt singur în toate astea. Timpul trece...

Rose citi biletul cu lacrimi în ochi. Nu-i venea să creadă că tocmai ei i se întâmplă acele lucruri. Își dorise mereu să fie fericită și iubită, iar dintr-o dată toate dorințele ei nu mai contau, fiindcă trebuia să renunțe la ele de dragul celor care contau cel mai mult pentru ea. Puse biletul înapoi în plic și-l duse în camera ei, într-unul din sertarele noptierei. Merse apoi să se schimbe pentru a pleca la Nick, acolo unde trebuia să se prefacă, timp de câteva ore, că e bine, pentru a nu-i strica ziua, pentru ca mai târziu să-i dea vestea despărțirii lor.

Îl ura pe Edgar mai mult decât își putea imagina. Se mai privise o dată în oglindă înainte de a pleca. Rochia tricotată roșie îi punea în evidență trupul armonios, părul lăsat pe umeri, dar și ochii căprui, în care se oglindea o tristețe pe care nu o putea ascunde.

O luă pe Allison și plecară cu mașina. În drum spre Nick, Allison încercă să afle ce se întâmplă cu fiica ei, fără succes însă, căci mai mult decât niște răspunsuri monosilabice nu primi de la ea. Opriră și la Miriam, care era însoțită de Tony. Miriam încercă aceeași tactică pe care o folosise Allison, însă nici ea nu află mai multe.

Mai târziu, odată ajunși la Nick acasă, îl felicitară cu toții. Rose observă cu admirație cât de bine arăta el în pantaloni negri și cămașă albă. Venise rândul ei să-l felicite. Se apropie de el, conștientă de culoarea din obrajii ei, respirând cu dificultate din cauza privirii lui cercetătoare.

— Bine ați venit! îi întâmpină el, zâmbindu-le amabil.

— La mulți ani, Nick! îi ură Rose, apropiindu-se de el cu inima sfâșiată.

Îi întinse cadoul, un pachețel frumos ambalat și legat cu o fundă aurie.

— Mulțumesc, Rose.

Luă cadoul, îl puse pe masa din apropiere, după care o strânse în brațe și o sărută în văzul tuturor. Sărutul fu scurt, dar intens, menit să-i amintească femeii din brațele lui cât de mult însemna pentru el.

Aplauzele și strigătele vesele ale celor din jur îi făcuse să se oprească, privindu-se încă o dată înainte de a merge împreună, ținându-se de mână, spre ceilalți.

— Bună, copii, astea sunt pentru voi, le spuse Rose, dându-le celor mici jucăriile cumpărate pentru ei. Voia ca ei să aibă o mică amintire de la ea.

— Mulțumesc, Rose, îi spuse Lilly privindu-și fericită păpușa și îmbrățișând-o cu drag, lucru care o emoționase pe Rose, care făcea

eforturi să nu plângă.

O strânse în brațe pe fetiță cu tot dragul, de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul, lucru pe care nu-i scăpă lui Nick.

Când Lilly plecă spre tatăl ei, veni rândul lui Michael să-i mulțumească pentru mașina de poliție pe care o primise. O sărută rapid pe obraz, iar Rose îl prinse ușor de mână.

— Te rog, Michael, lasă-mă să te îmbrățișez măcar o dată, îi spuse ea, știind că se poate aștepta la orice reacție din partea lui.

Toți îi priveau, oprindu-se din vorbit.

— Bine, dar să fie rapid. Nu-mi plac îmbrățișările și să știi că te porți ciudat. Nu mi-ai mai spus asta până acum, îi zise Michael, privind-o cu o duritate aparentă.

Rose încuviință din cap și-l îmbrățișă scurt, simțindu-se mulțumită și cu atât, mai ales că el nu o îmbrățișase la rândul lui, lăsându-se doar pentru scurt timp în voia ei. Făcuse un pas uriaș înainte în relația cu băiatul, iar asta o făcu să-și șteargă iute lacrima care-i apăruse în ochi, fără ca el să observe. În jurul lor se făcu liniște, toată lumea amuțise, privindu-i cu atenție. Michael se desprinse după câteva secunde din brațele ei, având un sentiment ciudat. Merse în grabă la Nick, așezându-se lângă el. Rose îi urmă exemplul.

Nick îi privi cu atenție pe cei doi, apoi îi invi-

tă pe toţi în bucătărie, acolo unde s-au așezat la masă, servindu-se din preparatele culinare aburinde și gustoase. Glumele și veselia celor din jur ar fi acaparat-o pe Rose dacă nu ar fi fost cu gândul în altă parte.

În ritmul acesta al bunei dispoziţii, orele trecură cu repeziciune până seara. Cu toţii se ridicară şi-şi luară rămas-bun de la Nick, care le mulţumi că fuseseră alături de el în seara aceea.

— Vă mulţumesc tuturor pentru prezenţa voastră aici, dar mai ales ție, Rose. Vreau să știi că sunt fericit alături de tine, spuse Nick, sărutându-i mâna și privind-o cuceritor în aplauzele celor din jur, lucru care o surprinse pe Rose.

Nick îi făcea misiunea tot mai dificilă, constată Rose cu tristeţe. Îi sărută pe cei mici de noapte bună, întrucât Nick urma să-i ducă la culcare, cerându-și iertare în gând de la ei pentru ceea ce va urma.

— Trebuie să-i duc acasă pe toţi, dar mă voi întoarce. Avem niște lucruri de discutat, îi spuse Rose lui Nick, gândindu-se că nu făcuse ceva atât de dificil vreodată.

— Bine, am să fiu aici. Dacă nu ajungi în jumătate de oră, vin eu la tine acasă, îi spuse el îmbrățișând-o, fără a bănui zbuciumul ei interior.

— Nick... am să vin, serios... promise ea, uimită de reacţia lui.

— Am vrut doar să mă asigur, îi zise el zâmbin-

du-i provocator, după care o sărută cu blândețe.

Felul în care Rose îi răspunse la sărut îl puse tot mai mult pe gânduri: nu-l mai sărutase atât de pasional până atunci, nu-i stătea în fire. Nu i se mai abandonase astfel și, dincolo de faptul că îi stârnise din nou dorința pentru ea atât de puternic, îl făcu să-și pună unele întrebări la care spera să obțină un răspuns cât mai rapid.

Se uită lung după ea cum pleacă alături de ceilalți, simțind că înseamnă tot mai mult pentru el, cu fiecare zi care trecea.

Mai târziu, Nick era în sufragerie, uitându-se la ceas. Mai erau cinci minute până când ea trebuia să revină sau ca el să plece să o caute acasă. Își luă geaca și cheile mașinii și merse spre ușă, hotărât să facă ceea ce îi spusese mai devreme. Când deschise ușa, Rose se afla în prag.

— Tocmai veneam spre tine, îi spuse, luând-o de mână și aducând-o în casă.

— Ți-am spus că mă voi întoarce, , îi spuse ea, simţindu-i trupul puternic lipit de al său.

Nu mai reuși să spună nimic, căci el începu să o sărute, împletindu-şi mâinile cu ale ei. După câteva secunde, îi scoase geaca jos, continuând să o sărute cu o foame nestăvilită pe care nici el însuși nu și-o recunoștea. Îi săruta buzele, gâtul, dar și inima, cu buzele acelea blânde și pasionale, iar mâinile lui îi mângâiau brațele, abdomenul, făcând-o să-i simtă dorința.

Îi simțea corpul lipit de al ei în timp ce mâinile lui urcau spre partea laterală a sânilor ei. Amândoi respirau întretăiat atunci când ea îl opri din încercarea de a-i desface primul nasture al rochiei care îi acoperea formele ademenitoare. Rose plecă de lângă el, așezându-se pe canapea.

— Nick... nu de asta m-am întors... îi spuse ea, sfâșiată că trebuie să aleagă între dorința de a face dragoste cu el și ceea ce era obligată să facă. Își trecu mâna prin păr în timp ce îl urmărea cum vine și se așază lângă ea.

— Bine, dar nu vreau să cred că îmi vei spune ceva legat de ceea ce tocmai s-a întâmplat... rosti, făcând-o să roșească. Adică nu vreau să cred că te-ai simțit... amenințată în vreun fel, adăugă, privind-o cu dorință și remușcare în același timp.

— Nu... nu e vorba de asta, recunoscu ea, simțind încă senzația de căldură copleșitoare pe care i-o transmise Nick.

— Mă bucur. Acum spune-mi ce-ai vrut să-mi spui încă de ieri și n-ai reușit, îi zise Nick, încercând să-și recapete controlul.

Își simțea sângele curgându-i prin vene tot mai puternic, iar nevoia de ea îl cutremura.

Rose văzu stăpânirea de care dădea dovadă și îl aprecie pentru asta. Dacă nu l-ar fi oprit mai devreme, poate că ar fi ajuns să facă dragoste,

iar atunci l-ar fi pus în pericol, lucru pe care nu și-l dorea. Știa că trebuie să-i spună cât mai repede sau îi va fi tot mai greu.

— Îmi dau demisia din funcția de bonă. Vreau să mă întorc la spital. De asemenea, mă despart de tine, rosti pe un ton foarte serios, urmărindu-i reacția.

Bineînțeles, fu una de surprindere, dar se așteptase la ea. Se ridică în picioare, pregătită să plece, dar fu prinsă în brațele lui, din spate.

— Nu. Nu poți să-mi spui așa ceva și să pleci ca și când aș fi un străin pe care de-abia acum l-ai cunoscut. Nu poți să-mi spui toate astea după ce mai devreme m-ai sărutat în felul ăla, Rose. Încă de ieri te porți ciudat, ți se întâmplă ceva, sunt sigur, dar nu pot să te ajut dacă nu-mi spui, iubito. Lasă-mă să te ajut, nu face asta. Nu ne face asta... îi spuse el, mângâindu-i brațele și făcând ca în ochii ei să apară lacrimi.

O întoarse spre el, privind-o cu atenție. Nu-i venea să creadă că femeia aceea dulce, care se purtase atât de frumos cu cei mici, dar și cu el, voia să plece brusc, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea, îndepărtându-se de el. Pur și simplu am ajuns la concluzia că așa e cel mai bine. Cel mai bine pentru mine, adăugă, simțind că tremură.

Nu putea să-l lase să se apropie de ea, fiindcă altfel nu ar fi reușit să facă ce trebuia.

— Bine, să admitem că aşa e. Vreau doar să-mi spui cum ai ajuns la concluzia asta. Cred că nici eu, nici cei mici nu ne-am comportat urât cu tine. Dă-mi un motiv, Rose. Nu cred că e atât de greu.

Nu-şi putea explica reacţia ei surprinzătoare.

— Nu mai am nimic de spus, Nick. Trebuie să plec,

Până şi pronunţarea numelui său îi dădea fiori prin tot corpul, atât de sensibil la tot ceea ce însemna el.

— Bine, se resemnă el. Un ultim lucru vreau să te rog...

— Ce anume? îl întrebă Rose întorcându-se din nou spre el, iritată de comportamentul lui. Se purta atât de frumos chiar şi acum, când ea îi făcea toate astea.

— Vreau să primeşti ceva din partea mea. E un cadou pentru tine, unul de despărţire, dacă vrei, îi zise Nick, scoţând o cutie din buzunar.

Rose nu se simţise niciodată mai prost ca în acel moment.

— Mulţumesc, îi spuse, după care se întoarse să plece.

— Vreau să-l deschizi, îi ceru Nick, privind-o cu tristeţe.

— Acum?.

Tot ce-şi dorea era să plece cât mai repede

de acolo, iar el făcea lucrurile tot mai grele.

— Da, zise el, cu hotărâre în voce.

— Bine, spuse ea, rupând ambalajul cutiei și deschizând-o. Înăuntru era un ceas atât de frumos, încât aproape că rămase fără aer privindu-l.

— Ce... vrea să însemne asta?

— Ceasul măsoară timpul, nu-i așa? De fiecare dată când îl vei privi, îți vei aduce aminte de ceea ce ar fi putut fi și nu ai vrut să fie, de timpul pe care l-am petrecut împreună și de cel pe care îl vei petrece departe de mine.

Rose nu mai spuse nimic. Nick îi puse ceasul la mână, atingând-o în treacăt, făcând-o să se înfioare. Aproape că nu mai putea să respire din cauza emoțiilor pe care încerca să și le reprime, iar când el se apropie de chipul ei, picioarele îi înțepeniră.

— Știi... încă mai simt mirosul meu pe pielea ta, la fel cum îți simt tremuratul, Rose. Dacă nu ai simți nimic pentru mine, nu ai avea reacțiile astea, iubito. Tot ce îți cer acum e să porți ceasul. Nu e o pretenție prea mare, nu-i așa? o întrebă el în șoaptă.

Rose nu mai putu scoate o vorbă. Îi făcu doar un semn aprobator din cap și se întoarse spre mașină, cu gândul că, dacă nu pleacă în clipa aceea de lângă el, cine știe ce se mai poate întâmpla.

Un singur lucru își permise Nick: o urmă

grăbit până ajunse lângă ea și o întoarse din nou spre el, sărutând-o, știind că nu e pregătit să renunțe la ea. Se umplu din nou de gustul ei, făcând-o să-l simtă la rândul ei, nevrând să rateze ultima șansă de a o simți aproape de el și, poate, de a o face să se răzgândească în ultimul moment.

Când o eliberă din brațele lui, ea aproape că alergă până la mașină, în încercarea de a se îndepărta de el. Tremura toată când porni motorul, pentru a pleca în viteză apoi. Văzu în oglindă că el rămase în curte, în urma ei, iar asta o făcu să apese pedala de accelerație tot mai mult.

Plânse tot drumul. Nu se opri nici acasă, ușurată de faptul că mama ei dormea și nu o vedea în felul acela. Se culcă, știind că nu va putea să adoarmă decât târziu în noapte.

La rândul lui, Nick deschise cadoul de la ea. Un zâmbet îi lumină chipul: în cutia primită de la ea se afla tot un ceas, foarte frumos, de altfel. Întins în pat, era conștient de faptul că nu va renunța să încerce să o facă să se răzgândească. Instinctul îi spunea că se întâmplă ceva ciudat și tocmai de aceea știa că va acționa în consecință.

Capitolul 14

În ziua următoare, Rose merse la secție pentru a retrage acuzațiile împotriva lui Edgar. Spera ca Nick să nu fie acolo, nu voia să-l întâlnească. Amintirea nopții trecute încă o bântuia. Pe deasupra, avusese și o discuție contradictorie cu Allison, care îi spuse că va prelua ea funcția de bonă a celor mici, ea discutând deja cu Nick despre asta, lucru care o îngrijora... Însemna să-i revadă pe copii, deci și pe Nick. Chiar și Miriam și Tony o mustraseră pentru pașii făcuți. Ziua aceea fusese plină pentru ea și se simțea deja epuizată psihic. Numai Cedric reacționase bine la vestea reîntoarcerii ei la spital.

Spre disperarea ei, la ora aceea a amiezii, Nick era la secție împreună cu un coleg, pe care îl trimise cu niște comisioane tocmai pentru a rămâne singur cu ea.

Rose se așeză pe scaunul indicat de Nick, observând încă o dată cât era de atrăgător chiar și atunci când făcea cele mai mici gesturi. Când o privi, își reaminti totul.

— Bună, Rose. Ce te aduce pe aici? Ți s-a făcut dor de mine atât de repede? o întrebă el cu o urmă de sarcasm, în timp ce se așeza pe scaun, mai mult pentru a-și controla dorința de a o îm-

brățișa și de a o săruta. Avea totuși un zâmbet reținut în colțul buzelor, fiindcă văzu că ea purta ceasul dăruit de el noaptea trecută.

— Bună ziua și ție, Nick. Mă aflu aici fiindcă vreau să retrag acuzațiile formulate acum două luni împotriva lui Edgar, îi zise ea, sperând că vocea nu îi tremura.

Privirea lui Nick se schimbă dintr-una tandră într-una surprinsă, aproape violentă.

— Cum?! După tot ce mi-ai spus despre el, după tot ce a încercat să-ți facă?

Vorbi pe un ton mai ridicat în timp ce se ridică de pe scaun și-și puse mâinile de-o parte și de alta a biroului.

— Nu trebuie să dau explicații, o fac și cu asta am încheiat orice discuție, vorbi Rose pe un ton înțepat.

— Serios?

Nick veni de partea cealaltă a biroului, acolo unde se afla ea. Se propti de marginea lui, încrucișându-și brațele și ațintind-o cu privirea.

— Ce faci? îl întrebă ea, surprinsă de mișcările lui bruște. Faptul că era atât de aproape o făcea să-și impună să respire încet, ca el să nu observe cât de mult o intimida.

— Vreau să te aud mai bine, răspunse el, pe un ton voit inocent.

— N-ar trebui să îmi dai un formular sau ceva, ca să termin mai repede cu toate astea?

Nick merse până la un dulap și scoase niște hârtii.

— Uite formularul, îi zise,venind în spatele ei și atingându-i cu discreție umărul.

Parfumul ei feminin, subtil, îl făcea să simtă din nou cât de mult o dorește. Revelația acelui sentiment îl determină să meargă din nou în fața ei, sprijinindu-se de birou.

— Mulțumesc, spuse ea, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Poți să te dai la o parte, te rog? Trebuie să completez actele astea.

— Sigur, zise el zâmbindu-i, apoi se așează pe scaun şi o urmări concentrat cum scrie. Știi, Rose, azi am descoperit ceva interesant...

— Ce? îl întrebă ea cu un aer absent, fiind sigură că nu vrea decât să-i distragă atenția.

— Asta.

Rose înălță privirea din hârtii și îngheță. Pe birou, Nick așezase telefonul distrus de Edgar. Se afla într-o pungă transparentă.

— Știu deja că e al tău, am făcut verificările necesare. Întrebarea e: de ce se afla într-un depozit dezafectat de la marginea orașului?

Rose inspiră adânc. Habar n-avea ce să-i răspundă, totul devenise atât de întunecat dintr-o dată. Nu știa cum să iasă din beznă și, în același timp, să-i protejeze pe cei pe care îi iubea.

— Nu trebuie să spun nimic, declară pe un ton dur.

Vru să ia telefonul, dar el o împiedică.

— E al meu, dă-mi-l.

— Nu. Acest obiect va rămâne ca probă.

— Probă? Pentru ce?

— Pentru ceea ce va urma. Presimt că voi afla lucruri tot mai interesante, spuse Nick privind-o încruntat. De ce ai semnele astea în jurul încheieturilor, Rose?

O prinse de mâini, simțind că sângele îi pulsează tot mai puternic în vene. Gândul că cineva i-a făcut rău lui Rose îl umplea de furie.

— Dă-mi drumul, îi spuse ea, șocată. Nu ai dreptul să mă atingi și nici să mă ții așa!

Nick se ridică de pe scaun, roșu la față de furie. Veni lângă ea și o ridică de pe scaun, lipind-o de corpul său puternic.

— Poate că nu mai sunt iubitul tău, dar ca polițist am dreptul să-mi fac griji pentru tine și cred că am motive tot mai întemeiate pentru asta, îi zise el, apropiindu-se de buzele ei. Cine ți-a făcut asta, Rose? Spune-mi... numai așa te pot ajuta, iubito, adăugă, coborând tot mai mult vocea.

— Nick, nu... nu-mi face asta, nu pot. Te rog, stai departe de mine, așa e cel mai bine pentru toată lumea.

Rose tremura de teamă din cauza situației în care se afla, dar și fiindcă el ar putea să o sărute. Nu putea permite ca acest lucru să se întâmple,

deoarece el avea puterea de a dărâma toate scuturile din jurul ei.

— Pentru toată lumea? La ce te referi? îi zise el, fulgerând-o cu privirea.

O dorea cu o intensitate care îl năucea, dar bănuia că îl minte, iar asta îl durea mai mult decât voia să recunoască.

— La nimic. Dă-mi drumul, te rog, nu mă mai întreba nimic. Vreau să plec, am terminat aici, îi zise ea, respirând tot mai greu.

— Tu poate ai terminat, dar eu nu, îi spuse el, sărutând-o tot mai dornic și nestăpânit, gustând-o, hrănindu-se cu dulceața buzelor ei, simțind furtuna dorinței din trupurile lor.

O simțea moale în brațele lui, iar asta îl înduioșa și îl provoca în aceeași măsură. Rose îl respinse la început, ținându-și buzele strânse, dar cedă repede asaltului pasional, până când, aducându-și aminte de Edgar, vraja se stinse.

— Am spus să-mi dai drumul, Nick!

Îi trase o palmă peste obrazul pe care l-ar fi mângâiat. Se smulse din brațele lui și merse spre ușă.

Nick o privi surprins, dar își mângâie obrazul, având un zâmbet provocator în tot acest timp.

— Cel puțin știu că acolo, adânc în tine, există un vulcan care erupe în apropierea mea, îi spuse el, privind-o dezarmant de seducător în

timp ce ieșea.

Puse într-un sertar formularul completat de Rose pentru retragerea acuzațiilor împotriva lui Edgar. Îl încuie, punând cheia în buzunarul de la cămașă, știind că va întârzia cât se poate de mult trimiterea actului și, implicit, eliberarea definitivă a lui Edgar.

Rose avea lacrimi în ochi. Le șterse repede. Cuvintele lui Nick îi creau o stare de neputință și suferință. Trebuia să admită că avea dreptate, oricât de nedrepte și urâte erau lucrurile în acel moment.

Ca o furtună, Nicole trecu pe lângă ea fără ca măcar să o salute, după care intră repede în biroul lui Nick. Rose ridică uimită din sprâncenă, după care, ajungând la mașină, constată că nu are cheile. Erau în poșeta pe care o uitase în biroul lui Nick.

Se încruntă, furioasă pe ea însăși, după care se îndreptă din nou spre secția de poliție. Bătu ușor la ușă, dar, fiindcă nu i se răspunse, intră. Starea pe care o simțise mai devreme se adânci când o văzu pe Nicole în spatele lui Nick, masându-i umerii, lucru care nu părea să-l deranjeze deloc, chiar îi făcea plăcere, fiindcă îi zâmbi când o văzu intrând.

— Îmi cer scuze, am bătut la ușă, dar nu am auzit vreun răspuns. Mi-am uitat geanta aici, spuse Rose, încercând să ignore înțepătura pe

care o simțea în inimă.

— Bine, îi spuse Nick cu seriozitate. Vru să se ridice de pe scaun, dar Nicole îl reținu.

— Stai liniștit, ești obosit... îi zise Nicole, apăsându-l ușor pe umeri, ca să rămână așezat.

Rose îi privi în treacăt, își luă geanta de pe scaun, salută și ieși din birou cât mai repede, simțind nevoia de aer.

În mașină, se gândi la situaţia în care se afla. Era absurd să simtă ceva în legătură cu ceea ce văzuse, doar ea și Nick nu mai erau împreună. Totuși, o cuprinsese o senzație ciudată de durere când văzuse felul în care Nicole stătea lipită de Nick și-și ținea mâinile pe el, ca și cum i-ar fi aparținut.

Odată ajunsă acasă, Rose îi văzu pe copii, care stăteau la masă în sufragerie, făcându-și temele cu Allison. Cel puțin avea bucuria că ei se purtau la fel cu ea, înțelegând faptul că Rose își dorise să revină să lucreze la spital, iar pe mama ei o respectau.

Fu din nou îmbrățișată de Lilly și salutată de Michael, după care copiii se întoarseră la teme.

— Știi, Rose, ne e dor să vii să ne vizitezi, îi zise Lilly cu drăgălășenie.

— Nu pot, nu mai am timp, dar mă bucur să vă văd pe voi aici.

Se așeză lângă ei și-i ajută la teme, împreună cu Allison.

— Știu. Și lui tati îi e dor de tine, să știi. L-am întrebat de ce nu te convinge să fii din nou prietena lui și a zis că este o decizie care îți aparține și că nu te poate face să te răzgândești, rosti Lilly cu un glas răgușit, imitându-și tatăl, spre amuzamentul tuturor.

Rose tresări la auzul cuvintelor fetiței, oftând pentru o clipă. Se uită pe geam, pentru a-și ascunde trăirile față de mama ei, care o studia.

— Lilly, taci. N-ar trebui să spui toate astea, își certă Michael sora, vizibil iritat.

— De ce nu? Doar zic adevărul, protestă micuța, care nu înțelegea de ce fratele ei îi vorbește astfel.

— Fiindcă nu trebuie să ne băgăm în treburile adulților.

— Haideți să revenim la teme, copii, le ceru Allison.

— Merg să mănânc ceva, spuse Rose ridicându-se de pe canapea și pornind spre bucătărie.

După aproximativ jumătate de oră, plecă la spital. Fiind medic pediatru, avea în unele zile mai mulți pacienți, iar în altele se ocupa cu alte activități.

Veneau la el mai multe tipuri de copii: unii erau cuminți, ascultându-i indicațiile, alții, mai răsfățați. Încerca să-i facă pe toți să reacționeze pozitiv la ceea ce le spunea și le făcea. Stând în cabinetul ei, își aminti cum, într-o zi, convinse-

se o fetiță să stea cuminte în timp ce-i făcea un vaccin. Îi spusese că o va răsplăti cu o bomboană pe care o primesc doar cei cuminți. Nici acum nu uitase zâmbetul fetiței atunci când primise bomboana. Uneori avea și cazuri mai dificile sau imposibil de vindecat, simțind o povară greu de dus atunci când trebuia să le spună adevărul părinților. În alte zile, când avea un program mai lejer, îl asista pe Cedric la operații, el fiind chirurg, iar ea, dornică să afle și lucruri cu care se confrunta colegul ei zi de zi.

Cedric era un coleg foarte bun, pe care putea conta în orice moment, și îi era recunoscătoare că o făcuse să se simtă binevenită în spitalul al cărui manager era în prezent. El îi organizase chiar și o mică petrecere de bun-venit în ziua în care revenise, lucru care o bucurase și o încurajase. Un singur lucru trebuia să evite: să intre în depozitul de medicamente, doar ea și Cedric cunoscând motivul. De câte ori avea nevoie de ceva de acolo, trimitea pe altcineva, de regulă, o asistentă.

De când se despărțise de Nick, Edgar o mai contactase uneori prin telefon, dar nu pe acela pe care și-l cumpărase. Îi trimisese un colet în care era un telefon la care vorbea doar cu ea, șantajând-o în continuare să se întâlnească cu el. Încă nu făcuse acest lucru și Edgar îi spusese că-și pierdea răbdarea în curând dacă nu va

accepta să fie iubita lui în mod public, cât mai repede.

Niște bătăi în ușă o făcură să tresară ușor.

— Intră.

— Bună, Rose. E o urgență, poți veni să mă ajuți? o întrebă Cedric, stând în pragul ușii.

— Sigur că da, vin acum.

Rose îl însoți imediat. Mergeau amândoi în ritm alert, pregătindu-se psihic pentru cazul respectiv. Odată ajunși la urgențe, zăriră de la distanță pe targă o femeie tânără, care avea bandaje la încheieturile mâinilor. Cedric fu primul care ajunse la ea și începuse manevrele de resuscitare, întrucât tânăra nu avea puls.

Rose avu un șoc când ajunse la targă și . Întinsă fără suflare, pe ea se afla Nicole care, în mod evident, încercase să-și ia viața.

Cedric remarcă obrajii lipsiți de culoare ai lui Rose.

— Ce se întâmplă, o cunoști? o întrebă el, privind-o cu atenție.

— Da, adică știu doar cine e, atât... răspunse Rose, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

Nu o îndrăgea pe Nicole din cauza comportamentului ei nepotrivit, dar nici nu-i dorea răul. Amândoi începură manevrele de resuscitare, reușind cu greu să-i restabilească pulsul, însă Nicole nu deschise ochii. O mutară într-un salon,

urmând să fie monitorizată de aparate.

— Cine e pacienta? o întrebă Cedric curios.

— E cumnata lui Nick, mătușa celor mici, spuse Rose, încă surprinsă.

— Ar trebui să-l anunți. Sau preferi s-o fac eu?

— Nu. E în ordine, îl sun imediat din birou, spuse Rose și plecă.

Cedric o examină cu atenție pe tânăra întinsă în pat, întrebându-se ce motiv avusese pentru a recurge la un asemenea gest.

Capitolul 15

În seara aceea, Miriam stătea în brațele lui Tony, vizionând un film. Era o comedie romantică, ce le aduse zâmbetul pe buze amândurora.

Când se termină filmul, Tony își concentră atenția asupra ei, jucându-se cu părul ei blond.

— Știi ceva, blondino? Mă bucur că ești iubita mea... îi zise el, privind-o cu drag.

— Știi ceva, blondule? Și eu mă bucur că ești iubitul meu, îi spuse ea, mângâindu-i obrazul.

Îl iubea mai mult decât putea să-i spună și era fericită, fiindcă de când erau împreună, Tony nu mai avea ochi decât pentru ea, iubind-o și respectând-o.

El o privi și o sărută cu pasiune, simțind până în vintre dorința care îl copleșea.

Își înlănțui brațele în jurul ei, în timp ce buzele lui le devorau pe ale ei, coborând apoi pe pielea moale a gâtului.

Miriam îl îmbrățișă la rândul ei, bucurându-se de ceea ce îi oferea.

La un moment dat, Tony se opri numai pentru câteva secunde, cât să-i spună privind-o cu drag:

— Blondina mea frumoasă, te doresc...

— Știu... și eu te doresc, dar... se oprise ea, privindu-l cu timiditate.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el privind-o curios.

— Nu, doar că eu nu cred că sunt destul de bună pentru tine...

Miriam coborî privirea, simțindu-și bătăile inimii tot mai accentuate. Se temea de o eventuală respingere din partea lui.

— Destul de bună pentru mine? De unde ai scos asta?

— Tony, nu înțelegi? Încerc să-ți spun că eu... n-am mai făcut asta.

Miriam roși violent. Rareori mai fusese atât de rușinată ca în momentul acela. Tony îi sărută mâinile, punându-le apoi pe pieptul său.

— Miriam... blondino... să nu mai spui niciodată că nu ești destul de bună pentru mine. Din

contră, ești chiar prea bună, iar asta... mă năucește și pe mine. De ce? o întrebă el simplu, cu o tandrețe în glas care o topea.

— Fiindcă... oricât ar suna de nebunesc... mereu mi-am dorit să fac asta cu tine. Știi că am mai avut prieteni, dar nu am putut să ajung până acolo cu ei. Tu nu poți înțelege asta, fiindcă ești bărbat și pentru tine lucrurile astea sunt mai simple...

— Șșș... îi puse el un deget pe buze pentru a o opri din vorbit. Mai simple? Crezi că ceea ce urmează să fac e simplu și ușor pentru mine? Te înșeli, blondino. Lucrul ăsta mă face să privesc situația noastră cu mai multă responsabilitate. Vreau doar să mă asigur că ești sigură de... asta... dar și de ceea ce simt pentru tine. Nu ești un joc pentru mine, Miriam.

— Sunt sigură... spuse ea privind în altă parte.

El îi luă capul în mâini și o făcu să-l privească.

— Miriam, ascultă-mă. Dacă... te răzgândești, trebuie doar să-mi spui, bine? Vreau să ai încredere în mine, blondina mea frumoasă, îi zise mângâindu-i obrazul, în timp ce ea făcuse un semn aprobator din cap.

Miriam simțise apoi cum el se apropie încet de buzele ei, abia atingând-o, după care o lipi de corpul lui puternic, îmbrățișând-o atât de

tandru și de senzual în același timp. Buzele lui puseră apoi stăpânire pe buzele ei, făcând-o să se simtă iubită și dorită, adică exact așa cum își dorea să fie.

Tony își scoase încet cămașa. O săruta pe Miriam luând tot mai mult din ea, din gustul ei, din temerile ei. Tot mai pasional, își strecură degetele pe sub bluza ei, simțindu-i pielea moale și catifelată a abdomenului.

Miriam tresări ușor atunci când el găsi drumul spre sânii ei, potrivindu-i în palme. Îi scoase bluza și îi sărută sânii până ajunse la sutienul pe care i-l scoase la fel de ușor. Ea se lipise de bustul lui, din dorința de a se apăra de privirea lui cercetătoare.

— Ești frumoasă, blondino, îi spuse el mângâindu-i spatele, conștient de starea ei tensionată. Trebuia să-și rețină propriile impulsuri pentru a o face să-l dorească. Miriam îi zâmbi, în timp ce cu o mână, Tony îi mângâia chipul.

— Și tu ești frumos, îi întoarse ea complimentul, respirând puțin mai greu din cauza valului de dorințe pe care i le stârnise.

Tony o luă în brațe și o așeză pe pat, după care se dezbrăcă de blugi, rămânând în boxeri. Veni deasupra ei, sărutând-o cu tandrețe în timp ce îi scotea blugii.

Miriam rămase astfel în lenjerie intimă, văzând cum privirea lui alunecă pe trupul ei. Re-

acția lui o intimida și îi făcea plăcere în același timp, fiindcă păru atât de captivat de ea în timp ce îi luă din nou în posesie buzele. Degetele lui o mângâiau în feluri care îi stârneau o căldură mistuitoare, căldură pe care o simțea în fiecare fibră a trupului. În timp ce buzele lui coborau pe gâtul ei, sărutând-o, mâinile lui îi mângâiau sânii, făcând-o să respire tot mai greu. Îi simțea corpul masiv lipit de al ei, însă nu o deranja.

Își dorise atâția ani să-l simtă, încât i se părea că trăiește un vis în acele momente, un vis care ar fi vrut să nu se mai termine vreodată.

Avea să-i arate că e mai curajoasă decât părea la prima vedere, se gândi ea, în timp ce Tony îi cuprindea talia cu mâinile. Atunci când el îi luă sânii în palmele lui, mângâindu-i și sărutându-i, se cutremură de-a dreptul, atât de senzația fizică, dar și de tandrețea din fiecare gest de-al lui. Senzații necunoscute până atunci coborâră spre abdomenul ei, simțind că se topește tot mai mult în brațele lui.

Tony își linse ușor buzele, urcând din nou spre buzele ei, sărutându-le. Își împleti o mână cu o mână de-a ei, în timp ce cu cealaltă găsi calea spre coapsele ei. O mângâie îndelung, tandru și provocator în același timp, stârnind o furtună în interiorul ei, furtună pe care nu știa că o are. Știa că e pregătită pentru el, însă voia să-i ofere mai mult, tot mai mult. Voia s-o umple de plă-

cere și s-o facă să-l dorească din toată ființa ei atunci când urma să-și găsească locul în adâncul ei, dar și împlinirea alături de ea.

Timiditatea făcea loc încet-încet dorinței tot mai mari pe care Tony reușea să i-o inducă prin sărutările și mângâierile cu ajutorul cărora îi copleșea toate simțurile.

— Cum... cum poți să-mi faci toate astea? îl întrebă Miriam în șoaptă, în timp ce el îi scoase și ultima piesă de lenjerie, mângâind-o din nou în locul acela fierbinte dintre coapsele ei, făcând-o să geamă ușor.

— E în ordine să te simți așa, doar bucură-te de asta, blondina mea... îi zise el drept răspuns, zâmbind, după care coborî de-a lungul abdomenului ei umplând-o de sărutări, continuând astfel și când ajunse unde își dorise.

Miriam gemea ușor și strângea pătura în palme, lăsându-se în voia lui Tony și a tot ceea ce putea el să-i facă.

Tony își scoase boxerii, simțind că se apropia momentul mult așteptat. Numai pentru ea prelungise totul cât putuse de mult, însă dorința creștea în fiecare secundă, curgându-i prin vene. O sărută, privind-o cu o intensitate care o uimea, trecându-și o mână prin păr, înainte de a veni cu totul deasupra ei.

— Miriam, blondina mea frumoasă... lasă-mă să te am, să te simt... am nevoie de asta,

am nevoie de tine... îi zise el cu glasul răgușit de dorință.

— Dar nu... nu te opri... și eu am nevoie de tine, frumosul meu, îi spuse Miriam, simțind tot mai intens nevoia de el.

Tony zâmbi, urmându-i indicația întocmai, nu fără o undă de regret însă. Știa că îi face rău într-un fel și asta nu-l făcea să se simtă bine. O săruta neîntrerupt, acoperindu-i suspinul, în timp ce își găsea locul în ea, încet, fără grabă, lăsând-o să se obișnuiască, până când grăbi ritmul, conducând-o pe aripile plăcerii.

Miriam simți cum devine o femeie împlinită alături de Tony, care o săruta fără oprire. El făcea ca toate temerile ei să dispară, să simtă că e alături de ea.

Tony îi șopti numele în acele momente ale plăcerii supreme care îi învăluia, știind că nu se va sătura să o simtă în felul acela, atât de intim. Miriam îi aparținea, dar el știa, atunci mai mult ca oricând, faptul că și el, la rândul lui, era numai și numai al ei.

Câteva minute mai târziu, Tony era lângă ea, îmbrățișând-o și sărutând-o ușor, ștergându-i lacrimile.

— De ce plângi, blondina mea frumoasă? Nu-mi spune că regreți... îi zise el privind-o, cuprins de remușcări.

De data aceasta, fusese rândul ei să-i acope-

re buzele.

— Nu mă lua în seamă, e doar fericirea de a fi făcut dragoste cu tine, cu cel la care am visat atât de mult... îi zise ea, fericită și emoționată. Asta... ce s-a întâmplat între noi... înseamnă foarte mult pentru mine, Tony.

— Mă bucur că simți asta, și eu simt la fel, dar oprește-te, te rog. Nu mă simt bine să te văd așa, nu vreau să lăcrimezi. Miriam... trebuie să știu... ești bine? o întrebă cu o tandrețe înduioșătoare, privind-o preocupat.

— Sunt bine... îi spuse ea, privindu-l cu toată dragostea pe care i-o purta.

Tony o îmbrățișă, bucurându-se de senzația pe care i-o oferea trupul ei lipit de al său, închizând ochii și adormind aproape imediat, sub privirile amuzate ale femeii de lângă el, care închise ochii, încercând să adoarmă la rândul ei.

*

Rose intră în biroul ei cu gând să-l sune pe Nick. Trebuia să-l anunțe despre starea cumnatei lui, indiferent de situația lor. Închise ușa, după care vru să se așeze pe scaun, însă fusese imobilizată de niște brațe puternice. O mână îi acoperi buzele, iar o alta o cuprinse de talie.

— Nu țipa, dacă nu vrei să mă superi, îi șuieră Edgar cu glas tăios în ureche. Edgar îi eliberă

apoi buzele, scoțând un cuțit din buzunarul hainei și ținându-l lipit de ea.

— Bine, bine, nu țip, dar dă-mi drumul. Am ceva urgent de făcut, te rog, este vorba despre o pacientă. Trebuie să-i anunț rudele, îi spuse, retrăind sentimentul acela oribil de neliniște și groază pe care-l avea în preajma lui.

— Orice poate aștepta. În primul rând, noi doi trebuie să vorbim. Ai făcut ce ți-am spus, ai renunțat la acuzațiile împotriva mea? o întrebă el atingându-i pielea obrazului cu buzele.

— Nu mă atinge! Da, am făcut-o, așa cum am făcut și celălalt lucru pe care mi l-ai spus: m-am despărțit de Nick, zise ea, simțind valul de rău fizic care o cuprindea fiindcă el o ținea în brațe.

Ura faptul că Edgar o ținea strâns lipită de el, iar ea nu putea să facă nimic în privința asta. Și-ar fi dorit atât de mult ca Nick să fi fost acolo, s-o ia din mâinile lui Edgar, dar acest lucru era imposibil.

— Foarte bine, așa te vreau, ascultătoare și supusă. Abia aștept să te simt la fel și în pat, lucru care se va întâmpla foarte curând, Rose.

Rose înghiți cu greu, oripilată de gândurile lui.

— Dă-mi drumul, te rog. De ce ai venit? Oricine poate intra aici și te poate descoperi, îi spuse ea, încercând să-l sperie.

— Nu există riscul ăsta. Și, dacă intră cineva,

tu vei recunoaște, în sfârșit, că suntem iubiți, fiindcă eu voi avea deja arma ascunsă. Sigur, unii vor fi șocați, dar nu contează. Tu ești doar a mea, Rose și nu voi mai lăsa ca un alt bărbat să se uite la tine. Sau să te aibă, așa cum a făcut-o ticălosul de Nick. Spune-mi, chiar l-ai lăsat să te sărute, să te atingă, să te facă a lui? Nu te-ai gândit la mine în clipele alea? Știu că nu m-ai putut uita, Rose, iar ca o femeie sensibilă ce ești, în mod sigur ți-ai amintit ce bine ne-am simțit în noaptea aceea în depozitul de medicamente. Nu-i așa că ți s-a făcut teamă și nu l-ai lăsat pe Nick să pună mâna pe tine?

Rose strânse din pleoape pentru a încerca să alunge tot ce ținea de Edgar, îngrozită de felul în care acesta putea să-i intuiască stările interioare. Panica puse din nou stăpânire pe ea, deși ura să se simtă lipsită de apărare. Se zbătu în brațele lui.

— Lasă-mă! Și, dacă tot vrei să știi, află că eu și Nick am fost împreună de multe ori și nici măcar o singură dată nu m-am gândit la tine, ticălos ce ești! minți ea, vrând să-l enerveze, sperând să plece și s-o lase în pace.

Lama cuțitului o înțepă puțin în zona coastelor, făcând-o să strângă din dinți.

— Nu-i nimic, de data asta te voi avea oricum, chiar aici, și crede-mă că te vei gândi doar la mine în timp ce îți fac toate acele lucruri pe

care nu ți le dorești din partea mea, îi zise Edgar nervos, încuind ușa, ținând-o cu o mână lipită de el. Când am să termin cu tine, nu-ți vei mai dori să fii atinsă de vreun alt bărbat vreodată, îți garantez. Am vrut să o fac puțin altfel de data asta, dar m-ai enervat atât de tare încât nu mă mai pot stăpâni.

Deși Rose se zbătu, Edgar îi puse un căluș la gură, după care îi legă mâinile și o lipi de perete. Rupse halatul de pe ea, începând să o sărute pe gât cu furie. Voia s-o aibă și s-o pedepsească pentru că i se dăruise lui Nick. Gândul acela îl umplea de ură. Rose era doar a lui și a nimănui altcuiva.

Îi tăie bluza, savurând groaza pe care o vedea în ochii ei. Știa că-l roagă din priviri să nu-i facă rău, iar asta îl bucura. Voia s-o aducă la limita disperării și s-o facă să plătească pentru refuzurile ei constante. Începu să-i mângâie trupul, iar când Rose reuși să se ferească pentru câteva secunde din calea lui, o prinse din nou și aproape o trânti pe birou, încercând să-i rupă și blugii de pe ea.

— A sosit momentul să plătești pentru tot ce mi-ai făcut, Rose. Pentru toate refuzurile tale, pentru toată indiferența ta. Nu-ți face griji, totul va fi rapid și dureros, foarte dureros, iar eu voi savura asta, îi zise el privind-o cu satisfacție, în timp ce-i rupse nasturele de la blugi.

Rose se ridică de pe masă, încercând să-l lovească în plex cu piciorul. Edgar îi sesiză intenția și veni în spatele ei, plimbându-i cuțitul de-a lungul abdomenului.

— Dacă mai faci asta, am să-ți arăt exact câte lucruri pot să fac cu el, o amenință Edgar în timp ce-i atinse cu lama sânii protejați de sutienul care mai reprezenta o barieră inofensivă în calea lui. Nu respira prea adânc, Rose, doar nu vrei să te tai din greșeală, adăugă el râzând, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia abdomenul, pregătindu-se să o atingă mai mult.

Rose tremura din toate încheieturile. Niciodată, dar niciodată nu mai trecuse prin astfel de chinuri insuportabile și jenante. Își simțea corpul pur și simplu profanat de atingerile lui oribile. Edgar o ridică de pe masă și o ținu cu spatele la el, încercând să-i dea blugii jos.

— Am să te fac să țipi, Rose, îi zise el cu glas tăios, râzând necontrolat, făcând-o să plângă de frustrare și de neputință.

— Ai să mori încercând, Edgar! Dă-i drumul sau nu răspund de faptele mele!

Vocea lui Nick se auzi ca un tunet în timp ce ușa cabinetului se prăbuși la pământ.

Nick intră cu arma în mână, pregătit să ucidă. Aproape că nu mai putea gândi limpede după câte auzise. Văzând-o pe Rose într-o stare deplorabilă, cu hainele rupte, cu o privire mai mult

decât îngrozită, ostatică în brațele lui Edgar, i se întunecă judecata. Respira greu, ca și cum ar fi alergat, observă Rose în sinea ei.

— Ușor, domnule polițist, sau fata moare. Care e problema, ne distram și noi... îi zise Edgar ironic, ținând-o strâns în brațe pe Rose.

— E ultimul avertisment, Edgar. Dă-i drumul sau trag! spuse Nick cu glas ferm, privindu-i cu atenție pe amândoi.

Nu voia să riște să tragă în Rose în loc să-l nimerească pe Edgar, iar asta îi îngreuna respirația.

Edgar înaintă ușor, folosind-o pe Rose drept scut, știind că e singura lui scăpare. Nick nu va trage atât timp cât o avea lângă el.

— Mă lași să plec sau moare și ea împreună cu mine. Nu vrei asta, nu-i așa, Nick? îl întrebă Edgar, convins că are un avantaj asupra lui.

— Las-o să plece și nimeni nu va păți nimic, îi zise Nick, ajuns la capătul răbdării.

Simțea că e în stare să-l ucidă cu sânge rece pe Edgar, deși latura de polițist nu i-o permitea.

În fața ușii apăru și Cedric, care rămase uimit văzând ce se întâmplă. Venise doar să verifice dacă Rose îl sunase pe Nick în legătură cu Nicole.

— Rose! Edgar, las-o în pace, ticălosule! Ce cauți aici? îl întrebă el, simțind cum se înfurie.

— Cedric, pleacă de aici, du-te undeva unde

poţi să fii în siguranţă, îi zise Nick, aruncându-i o privire. Citi îngrijorare pe chipul tânărului medic, dar nu-l putea lăsa să stea acolo.

— Nu plec până nu o văd pe Rose în siguranţă, Nick, îi zise Cedric hotărât.

Nick cedă, văzând că nu-l poate convinge să plece. Spera doar ca lucrurile să nu se înrăutăţească.

— Nu încercaţi vreo şmecherie, băieţi. Nu voi ezita s-o tai, dacă nu ne lăsaţi să plecăm, zise Edgar cu o strălucire triumfătoare în ochi, văzându-se deja câştigător.

Rose mai înaintă câţiva paşi împreună cu Edgar, după care făcuse ceva riscant, dar necesar. Nu concepea să iasă din spital la braţul lui Edgar, apoi el să continue ceea ce începuse chiar acolo, în biroul ei.

Îl lovi pe Edgar cu piciorul în genunchi, făcându-l astfel să-şi piardă echilibrul, în timp ce glonţul armei lui Nick răsună puternic, rănindu-l pe Edgar. Rose fugi lângă Nick, care se dezbrăcă de geacă, acoperind-o.

— E bine, totul va fi bine acum, iubito, o linişti, tăindu-i legăturile de la mâini cu un bisturiu pe care i-l dăduse Cedric. Hai să te duc de aici, nu ai de ce să mai rămâi.

Cedric verifică pulsul lui Edgar, însă acesta era deja mort.

Rose îşi înghiţi lacrimile, în timp ce trase

fermoarul gecii lui Nick, inspirându-i aroma masculină, protectoare.

— Nick, am eu grijă de ea, îi zise Cedric, venind lângă ei.

— Nu-mi sta în cale Cedric, îl repezi Nick, luând-o pe Rose în brațe și mutând-o într-un salon gol. Ești bine, iubito? Spune-mi că ești bine... stărui el, îmbrățișând-o și realizând că ea era aproape în stare de șoc.

— Da... acum da... îi răspunse ea, acoperindu-și chipul care exprima atâtea stări sufletești negative.

— Revin imediat, trebuie să-i anunț pe colegii mei despre ce s-a întâmplat. Stai aici, mă voi întoarce, îi zise el, privind-o cu atenție, sperând că-l va asculta.

Nick ieși, făcând foarte repede procedurile care trebuiau urmate, vrând cu nerăbdare să se întoarcă la Rose.

— Ai nevoie de ceva, pot să te ajut cumva? îl întrebă Cedric, venind lângă el.

— Va trebui să dai niște declarații colegilor mei, după care, până mă întorc eu cât pot de repede, te vei asigura că nimeni nu o deranjează pe Rose. Am pus deja pe cineva în fața ușii salonului, dar tu, în calitate de medic, vei verifica dacă e bine. Ai grijă de ea până mă întorc, rosti Nick pe un ton care nu admitea contraziceri.

— Așa voi face, promise Cedric, după care

merse să dea declarație.

Nick nu știa cum ajunse acasă atât de repede. Conduse mai rapid ca de obicei. Cei mici rămâneau peste noapte la Allison, deci era singur acasă. Luă niște haine, după care plecă la spital, simțind că nu mai ajunge odată. În salonul în care se afla Rose, Cedric era lângă ea, consultând-o.

— În ce stare e? îl întrebă, văzând că ea abia răspundea la întrebări.

— Din punct de vedere fizic, e bine, dar trebuie să-și revină. După cum ai văzut, a avut parte din nou de un șoc din cauza lui Edgar. I-am dat un calmant, asigură-te că se odihnește și nu cumva să o văd mâine pe aici, îi spuse Cedric, privindu-l preocupat, după care îi lăsă singuri, interpretând corect privirea lui Nick.

Nick o privise atent, ca și cum ar fi vrut să observe orice i-ar fi dat ea de înțeles. Se apropie încet de ea, întinzându-i hainele pe care i le adusese. Ar fi îmbrățișat-o și-ar fi sărutat-o, dar știa că încă nu putea să facă asta.

— Ar trebui să te îmbraci cu astea, nu poți ieși așa de aici. Te aștept afară, îi zise.

Se postă în fața ușii, răsuflând cu greutate. Îl eliberă pe colegul său, spunându-i că nu mai era nevoie să rămână acolo.

Un alt coleg de-al lui se apropie de el, punându-i câteva întrebări, la care Nick răspunse

repede, spunând că va da mai multe explicații în ziua următoare.

— Ar trebui să-i adresez și ei câteva întrebări referitoare la ce s-a întâmplat, îi atrase atenția acesta cu o expresie serioasă.

— Mâine, Zach, repetă Nick, pe un ton categoric.

Zach înțelese și plecă. Ușa se deschise încet, iar Rose apăru pe culoar îmbrăcată cu hainele pe care i le aduse el, într-o stare care nu era cu mult diferită de cea de acum câteva minute.

— Vii cu mine, Rose. Acum, îi zise el, luând-o de braț, nelăsându-i timp să gândească, să protesteze.

În mașină, Rose întoarse capul spre el la un moment dat

— Nick... nu pot să merg acasă...

— Nici nu vei merge acolo. Vii la mine acasă, îi spuse el privind-o cu hotărâre. Cei mici sunt cu Allison, așa că putem sta liniștiți.

Rose înghiți cu greu, dar nu mai spuse nimic. Era sub efectul calmantului dat de Cedric și i se făcea tot mai somn, în timp ce imagini recente îi reveneau în minte.

Odată ajunși acasă la Nick, după ce acesta parcă mașina, deschise portiera din partea ei și o luă în brațe ca pe un copil, ducând-o în casă. Ea nu mai avu puterea să protesteze. O duse în dormitorul lui, o așeză pe pat și o acoperi cu pla-

puma. Părăsi apoi încăperea, lăsând-o pe Rose aproape adormită. Reveni destul de repede, aducându-i un ceai, în speranța că o va ajuta să se simtă puțin mai bine.

Ceașca de ceai i se păru lui Rose mai grea decât ar fi trebuit. Fata începu să bea, încercând să-și golească mintea de gânduri. Nick se așeză pe marginea patului, privind-o preocupat. Avea atâtea să-i spună, însă știa că nu e momentul potrivit.

La un moment dat, Rose rupse tăcerea.

— Cum ai ajuns acolo? îl întrebă, realizând cât de norocoasă fusese.

— Nu acum, Rose. Bea ceaiul ăsta și dormi, e tot ce trebuie să faci în noaptea asta, îi zise, mângâindu-i ușor mâna, gest pe care, din fericire, ea nu i-l refuzase.

Merse apoi să facă un duș revigorant, simțind că avea nevoie de asta, după ziua grea pe care o avusese.

Câteva minute mai târziu, Rose lăsă ceașca goală pe noptieră, apoi se întinse în pat, încercând să adoarmă. Când simți că Nick se așază lângă ea, tresări și se întoarse brusc spre el.

— Nu te las singură în noaptea asta, Rose, îi zise Nick serios, rămânând pe marginea patului. Vezi, nu te iau în brațe, dar rămân aici și nu am de gând să plec nicăieri, așa că ar fi mai bine să dormi. Trebuie să te odihnești, adăugă el cu glas

blând, liniștitor.

Rose oftă, dar știa că nu era în stare să discute cu el pe tema asta, așa că se întoarse cu spatele și închise ochii, rugându-se să adoarmă cât mai repede. Nu voia decât să doarmă. Să doarmă și să uite...

Mai târziu în noapte, când Nick o auzi plângând, o luă în brațe, încălcându-și cuvântul dat. O îmbrățișă și o întoarse spre el, sărutând-o pe frunte și mângâindu-i părul, încercând să o liniștească și să o aline.

Capitolul 16

În dimineața următoare, Cedric se afla în salonul lui Nicole, după ce vizitase în prealabil alți pacienți. Îi verificase din nou funcțiile vitale, care erau în regulă. La un moment dat, în timp ce era atent la monitoare, auzi un icnet slab. Se întoarse spre ea și văzu că are ochii deschiși.

— Bună dimineața, te-ai trezit? o întrebă el zâmbindu-i, încercând să-i dea o stare cât mai bună. Îi remarcă albastrul ochilor, o culoare senină ca a cerului lipsit de nori.

— Unde sunt? Întrebă Nicole, la rândul ei, încruntându-se din cauza durerii.

— La spital. Liniștește-te, te vei face bine, îi

zise el, luând-o de mâini, fiindcă ea încercase să se ridice.

Nicole își privi încheieturile bandajate și-și aminti de ceea ce făcuse. Jena, dar și ura o cuprinseră din nou.

Cedric îi dădu drumul, observând umbra care i se așternuse pe chip.

— Ai nevoie de câteva zile de refacere, apoi vei putea pleca acasă, îi spuse el, răspunzându-i la întrebarea nerostită din priviri.

— Nu pot să plec acum? îl întrebă Nicole tăios.

— Nu, răspunse el, reținându-și cu greu zâmbetul. Știi, trebuie să te întreb...

— Nu. Nu o face, nu e treaba ta, îi spuse ea privindu-l cu hotărâre.

Cedric îi simți gheața din priviri, gheață care ascundea, de fapt, vulnerabilitate, putea să parieze.

— Bine, atunci înseamnă că nu te va deranja să-i sun pe colegii mei de la spitalul de psihiatrie și să-i las pe ei să decidă ce vor face în privința ta. Fie îți vor da un tratament, fie te vor lua de aici și te vor ține la spital, sub tratament, singură într-o cameră izolată, , îi zise el, urmărind cu satisfacție felul în care teama își făcea loc în ochii ei reci ca gheața.

— Nu vei face asta, doctore, vorbi Nicole cu voce aspră, poruncitoare.

— Vrei să mă pui la încercare? o întrebă el, ridicând o sprânceană și zâmbindu-i provocator.

Nicole îl privi de parcă ar fi vrut să-l strivească, apoi își feri privirea de a lui. Nu-i venea să creadă cât tupeu putea avea doctorașul acela înfumurat. Avea impresia că o speria cu prostiile lui. Era decisă să-l înfrunte și să-i arate cine e Nicole Atkins.

— Doctore, sunt sigură că putem rezolva această problemă între noi, într-un mod discret, fără să faci astfel de supoziții absurde despre motivele mele, vorbi ea, întorcându-și fața spre el.

Îl privi cu o răceală calculată, dar și cu un zâmbet care putea zăpăci orice bărbat.

— În primul rând, nu sunt „doctore". Numele meu este Cedric Malcolm și sunt medicul tău, se prezentă el și-i întinse mâna pentru a face cunoștință.

— Am înțeles, Cedric, îi rosti ea numele ca o șoaptă, privindu-l seducător, strângându-i mâna cu un zâmbet cuceritor.

Cedric știa ce urmărește prin acele trucuri feminine, care erau seducătoare, la fel ca persoana care le utiliza, însă nu-l făceau să-și schimbe hotărârea. Îi strânse mâna ferm timp de câteva secunde, după care i-o eliberă, încercând să ignore tentația din privirea ei.

— Deci... acum că ne-am cunoscut, putem să

trecem mai departe, îi zise privind-o indulgent, încercând să rămână medic și să nu lase bărbatul din el să se manifeste.

Nu mai avusese o astfel de pacientă imprevizibilă și atrăgătoare, iar ea putea să-i dea bătăi serioase de cap.

— Doar spune-mi ce-ți dorești, Cedric, și voi avea grijă să te răsplătesc, îi vorbise ea cu dublu înțeles, savurând scânteia din ochii lui, care dispăru la fel de repede pe cât se aprinsese.

— Vreau să-mi povestești ce s-a întâmplat. E evident ce ai făcut, dar vreau să aflu motivul, îi ceru, apropiindu-se ușor de ea și privind-o cutezător.

— Bine, doctore... Cedric... dacă-ți spun tot ce vrei, nu vei mai suna pe nimeni, îi zise ea cu glas dulce, privindu-l direct în ochi, cu gura întredeschisă, lingându-și ușor buza inferioară.

Preț de câteva secunde, între cei doi se dădu o luptă fără cuvinte, între priviri și orgolii.

— Îmi vei spune adevărul, Nicole. Te avertizez....îi zise el, privind-o cu încrâncenare, strângând mâinile în jurul barei de la patul ei.

— Am înțeles, Cedric... dar numai dacă ieși cu mine la o cafea atunci când mă voi externa, îi zise ea, zâmbindu-i triumfătoare, savurând lupta care se dădea în interiorul său. Bărbatul și medicul încercau să ajungă la un acord în ceea ce o privea.

— Dacă-mi spui adevărul și numai după ce te vei externa, cedă el, zâmbindu-i la fel de seducător.

— Relaxează-te, doctore, e vorba doar de o cafea

Nicole zâmbi în continuare, de data aceasta cu toată sinceritatea, fără trucuri. Uitase de când nu se mai simțise astfel în preajma unui bărbat. Lua totul ca pe o joacă, fiindcă cel căruia îi dăruise sentimentele ei nu simțea același lucru...

— Poți să fii sigură de asta, îi spuse el hotărât, îndepărtându-se de patul ei și făcându-și de lucru cu monitoarele, ca să-și distragă atenția de la ea.

— Cedric...

— Da?

— Dacă n-ai vrut să vorbesc cu tine, de ce ai plecat de aici? îl întrebă ea cu o voce voit inocentă.

Cedric inspiră adânc, venind din nou la ea. Zâmbetul ei era ca un magnet pe care îl folosea după bunul plac, la fel cum proceda și cu bărbații.

— Vorbește, îi spuse el hotărât, privind-o cu seriozitate.

Nu voia cu niciun chip să se lase atras în jocul ei seducător, mai ales dacă avea de-a face cu un caz serios, care trebuia raportat colegilor lui.

— Ei, bine... am făcut asta din cauza unui

bărbat. Cumnatul meu Nick nu a realizat că eu aș fi putut să fiu femeia potrivită pentru el, iar asta m-a adus în stare să fac așa ceva.

— Niciun bărbat nu merită să faci asta, să-ți faci asta, îi zise Cedric, mângâindu-i încheietura mâinii, oprindu-se brusc când realiză ce face.

Oricât ar fi încercat, parcă nu mai putea gândi limpede, conștientiză el surprins.

— Nu vreau să aud vreo teorie despre ceea ce am făcut, nici să-mi spui că e imoral să am sentimente pentru cumnatul meu, fiindcă nu mă interesează. Sunt conștientă de tot... și pot să te asigur că nu voi mai face asta, îi zise ea privindu-l cu determinare, înduioșată fără să vrea de gestul lui dulce și blând de mai devreme.

— Nici n-am să-ți spun așa ceva. Am să-ți spun doar că mă bucur de faptul că tu singură conștientizezi niște lucruri. Schimbarea începe în primul rând din interiorul tău și numai tu poți decide ce e mai bine pentru tine, vorbi Cedric, zâmbindu-i cu blândețe și realizând că, într-adevăr, era sinceră cu el.

— Tocmai mi-am dat seama de niște lucruri, doctore și mă bucur că mi-ai deschis ochii în unele privințe, îl tachină femeia.

Îl privi cu drag, conștientizând că Cedric era un bărbat diferit, care nu încerca să profite de pe urma invitației ei voalate.

— Iar eu tocmai mi-am dat seama că trebu-

ie să te odihnești. Te las singură. Ne vedem mai târziu, Nicole, îi zise el zâmbindu-i ușor, terminând să-i schimbe pansamentul de la mâini.

— Pe mai târziu, doctore, și nu uita ce mi-ai oferit în schimbul declarației mele.

Nicole îi zâmbi din nou, provocându-l, însă inima îi bătea într-un ritm ciudat, pe care nu știa cum să-l interpreteze, mai ales atunci când el îi răspunse la fel de zâmbitor.

— N-am să uit, Nicole.

Cedric o lăsă singură, să mediteze la multe lucruri. Plecă acasă cu o dispoziție ciudată și o senzație care nu-l lăsa să uite prea curând de pacienta lui îndărătnică.

*

Rose se trezi încet, privind în jurul ei cu uimire, după care își aduse aminte că se află în camera lui Nick. Nu era lângă ea, dar poate că era mai bine așa. Plănuia să plece cât mai repede de acolo, nu voia să-i audă eventualele reproșuri, nu le-ar fi suportat. Nu avea nevoie de astfel de lucruri. Dădu la o parte pătura de pe ea, vrând să se ridice, însă ușa se deschise, iar Nick intră în cameră cu o tăviță pe care se afla micul dejun.

— Bună dimineața, Rose. Ți-am adus micul dejun, sper să-ți placă, îi zise el, închizând ușa încet cu piciorul. Veni apoi lângă ea și o studie.

— Bună dimineața, Nick. Mulţumesc, dar nu e nevoie de toate astea. Nu vreau să te mai deranjez, așa că voi pleca imediat, îi zise ea, abia îndrăznind să-l privească.

— Nu fi încăpățânată, Rose. Nu deranjezi și nu pleci nicăieri, cel puțin până nu mănânci, rosti Nick pe un ton ferm, așezând tava pe noptiera de lângă ea. Vorbesc serios.

Rose făcu o grimasă, dar luă tăvița și o puse pe genunchi, cucerită de aroma micului dejun. Începu să mănânce. Nick ieși din cameră, dar reveni în scurt timp, aducând o tavă și pentru el, după care începu să mănânce în liniște, privind-o discret. Ar fi făcut și ar fi spus atâtea, dar știa că trebuie să aştepte momentul potrivit.

Când terminară de mâncat, el luă ambele tăvi și le duse în bucătărie.

Rose se ridică din pat și merse până în dreptul uşii, vrând să plece, însă când deschise uşa, Nick se afla în fața ei.

— Voiai să pleci fără să spui nimic? o întrebă el încruntat, făcând doi pași spre ea, făcând-o astfel să se întoarcă în cameră.

— Ți-am spus, vreau să plec

Rose se opri în dreptul ferestrei. Își încrucișă brațele, privindu-l hotărâtă și încercând să-și ascundă tremurul trădător al corpului.

— Și... cum rămâne cu ceea ce vreau eu, Rose?

Nick închise ușa, după care se opri în dreptul ei, privind-o insistent.

— Cred că... ceea ce vreau eu e mai important, replică ea, sperând să o lase să plece.

— Vrei să fugi din nou, Rose. Vrei să pleci fără să îmi dai vreo explicație, iar asta nu se poate. Nu și de data asta, îi zise Nick, fără a o slăbi din priviri.

— Te rog... vreau să plec acasă... și să fiu singură... poți să mă înțelegi? îl întrebă Rose cu disperare în glas, reținându-și cu greu lacrimile.

— Nu. Știu doar o parte din toată povestea, dar vreau să îmi spui totul, Rose. Cum s-a ajuns până acolo? Cum a putut Edgar să aibă o asemenea putere de convingere asupra ta, cu ce te-a șantajat? Acum poți să-mi spui, s-a terminat totul și e timpul să ne întoarcem la viețile noastre, îi spuse el, venind încet spre ea.

Îl durea faptul că o face să sufere astfel, dar trebuia să afle tot adevărul.

— Bine. Dacă îți spun totul, pot să plec apoi? Și stai acolo, nu vreau să vii aici, lângă mine... îi zise ea, îndepărtându-se. Se așeză pe pat, strângându-și din nou mâinile pe lângă corp.

— Spune-mi tot ce vreau să știu, Rose.

Nick rămase la distanță, așezându-se pe un scaun. Dorea să o asculte cu atenție, hotărând că nu vrea să-i inspire teamă – nu și el.

— Zilele trecute, eram în oraș la cumpără-

turi, când am fost luată de Edgar şi dusă în acel depozit. Odată ajunşi acolo, mi-a trântit telefonul, exact atunci când mă sunai. M-a legat, apoi a început să mă ameninţe cu tot felul de lucruri. Mi-a spus că îi va ucide pe toţi cei dragi mie dacă nu îi ascult ordinele, şi anume să mă despart de tine şi să fiu iubita lui.

— Ştii că trebuia să vii la mine şi să-mi spui, nu? o întrebă el, simţind cum sângele îi curge mai rapid prin vene din cauza furiei care îl cuprindea din nou. Ce îmi spui tu acum e varianta rapidă a poveştii, dar vreau mai multe detalii. Trebuie să ştiu totul, Rose. Vânătăile pe care le ai şi acum în jurul mâinilor... cu ce te-a legat?

— Aşa e, ai dreptate, trebuie să îţi spun totul, altfel voi ajunge să iau diverse pastile pentru a-mi calma stările de acum. Te rog să mă înţelegi, nu am nevoie de nimic altceva, îi zise ea, întorcând capul.

— Nu eşti singură sau cel puţin acum nu mai eşti, Rose. Răspunde-mi la întrebări, te va ajuta puţin să te eliberezi de toate lucrurile întunecate pe care le-ai ţinut ascunse în tine, insistă Nick pe cel mai blând ton cu putinţă.

— Lanţuri. M-a legat cu lanţuri de o bară de metal din depozitul acela infect! îi zise ea, ridicându-se de pe pat şi mergând din nou spre fereastră, spre lumină.

Nick strânse din pumni aproape fără să-şi

dea seama. Își dădea seama cât de greu îi venea să-i povestească toate acele lucruri, aproape la fel de greu cât îi venea lui să le asculte, dar nu avea altă soluție. Trebuia să o elibereze într-un fel. Era necesar atât pentru ea, cât și pentru el. Pentru amândoi.

— Continuă, o îndemnă, simțind că relatarea ei încă nu se terminase.

Rose stătea cu spatele la el, privind pe fereastră, încercând să facă totul să pară cât mai simplu, însă inima îi era strânsă de atâta suferință.

— M-a ținut aproape o jumătate de oră acolo, la dispoziția lui, după care m-a adus înapoi la mașină, reamintindu-mi ceea ce trebuia să fac și să spun.

— Ce înseamnă mai exact la dispoziția lui? o întrebă el, observându-i tresărirea ușoară a corpului.

Știa că ea își caută din nou cuvintele, o cunoștea suficient de bine încât să-și dea seama de asta.

— Adică mi-a spus tot felul de lucruri legate de felul în care voi fi tratată atunci când urma să fiu iubita lui. De asemenea, mi-a pus întrebări despre noi, întrebări personale...

— Ce fel de întrebări? o întrebase el curios.

— Dacă am fost apropiați în sens intim, dacă te-am lăsat să mă atingi și dacă da, cum am pu-

tut să fac asta. Era sigur că de fiecare dată când am fost cu tine m-am gândit la ceea ce s-a întâmplat în magazia de medicamente a cabinetului...

Rose își simțea lacrimile curgându-i pe obraji. Și le șterse cu dosul palmei, furioasă.

— Ce i-ai spus? o întrebă Nick serios.

— I-am spus că am fost împreună de foarte multe ori și că niciodată nu m-am gândit la el în momentele acelea. Nu mai suport, Nick. Nu mai vreau ca imaginea lui să-mi mai apară în minte vreodată, îi zise ea izbucnind în plâns.

— Nu-ți pot promite asta, Rose, dar îți promit să încerc să te ajut să lupți împotriva ei, a tot ceea ce înseamnă amintirile legate de Edgar, îi zise Nick venind lângă ea, nemaisuportând să o vadă suferind astfel.

O îmbrățișă încet, încercând să o facă să realizeze că e alături de ea.

— E rândul meu acum, vorbi, mângâindu-i brațele. Voiai să știi cum am ajuns azi-noapte în cabinetul tău. Ei bine, acesta e răspunsul, îi zise el, luând-o de mână și arătându-i ceasul. Are sistem de localizare prin satelit și microfon, așa încât am auzit tot ce ți-a spus, în timp ce conduceam ca un nebun pe străzile orașului ca să ajung la tine, iubito. Îmi pare rău doar că nu am putut să ajung mult mai repede, înainte să-ți facă chiar și cel mai mic rău posibil... Totul s-a terminat acum, iubito. Să nu mai faci asta nicio-

dată. Să nu ne mai faci asta, îi spuse Nick strângându-și brațele tot mai mult în jurul ei, în timp ce ea suspina încet. Plângi, plângi cât ai nevoie, dar nu mă îndepărta de tine. N-am să-ți mai dau voie să faci asta.

Într-un târziu, Rose găsi puterea să vorbească:

— Trebuie să-ți mulțumesc, Nick. Dacă nu ajungeai acolo la timp, Edgar ar fi reușit ce își propusese, iar asta ar fi fost prea mult pentru mine... Tot mi-a spus a fost groaznic, dar momentul în care mi-a plimbat cuțitul pe piele a fost de-a dreptul abominabil...

Stătea stând în continuare cu spatele la el, ștergându-și o nouă serie de lacrimi.

— Nu trebuie să plângi, Rose. Nu te mai tortura astfel, nu merită. Va trece, tot ce simți azi va trece, va deveni mai îndepărtat în fiecare zi. Nu îți pot spune altceva, în afară de faptul că sunt aici, lângă tine și că voi fi în continuare, nu uita asta, îi zise el în timp ce-și împletea degetele cu ale ei, oferindu-i ceea ce îi trebuia ei atât de mult: speranță și sentimentele lui.

Rose se răsuci și se aruncă brusc la pieptul lui, simțind că acolo e în siguranță și găsește tot ceea ce îi trebuie.

Nick o sărută ușor pe frunte, transmițându-i astfel sprijinul său necondiționat.

— Sunt aici, iubito. Sunt chiar aici și n-am

să-ți mai dau drumul vreodată de lângă mine, îi spuse el, mângâind-o pe spate.

Rose se deprinse încet de el, privindu-l recunoscătoare. Nick făcea ca totul să fie mult mai ușor, ca traumele ei să devină mult mai ușor de depășit, iar asta o determina să-l aprecieze și mai mult.

— Nick... în legătură cu toate astea... aș vrea ca cea mai mare parte să rămână între noi. Nu vreau ca Allison, Miriam și Tony să afle ceva. Mă privesc doar pe mine, îi zise ea, privindu-l rugător.

— Nu, iubito. Toate astea ne privesc pe amândoi. Dar am să fac așa cum mi-ai spus, promise Nick, mângâindu-i obrazul și sărutând-o apoi în acel loc.

O sărută după aceea chiar pe încheieturile mâinilor, acolo unde încă i se vedeau vânătăile lăsate de lanțuri. Dacă Edgar nu era deja mort, l-ar fi ucis din nou. Orice pedeapsă i se părea mult prea mică pentru un astfel de animal.

Rose îl privi surprinsă și înduioșată de gestul lui. Pur și simplu înțepeni sub atingerea lui purificatoare pentru inima ei, pentru ea...

— Astea se vor vindeca, îi zise el, arătându-i mâinile. Am să mă asigur că și inima ta se va vindeca, Rose... îi promise Nick punându-i mâna ușor pe inimă, lăsând-o fără cuvinte.

Ceea ce simțeau amândoi în momentul acela nu putea fi descris în cuvinte, era prea puternic

și frumos pentru asta. Rose îndrăzni să vorbească abia câteva secunde mai târziu.,.

— Ești dispus să încerci așa ceva, Nick?

— Sunt dispus să reușesc, îi spuse el, privind-o cu toată intensitatea sentimentelor pe care i le purta.

Rose rămase din nou fără replică. I se întâmpla atât de des în preajma lui, încât uitase numărătoarea. I se părea un bărbat incredibil, unul pe care îl iubea din toată inima, abia în acele momente conștientizând cu adevărat cât de mult...

— Ești mai bine acum? o întrebă Nick, preocupat.

— Puțin... îi răspunse Rose, privindu-l cu drag și surâzându-i.

Merita măcar atâta lucru, după câte făcuse pentru ea.

— Atunci putem să plecăm de aici. Te conduc acasă, trebuie să-i văd și pe copii, îi spuse el, luând-o de mână.

— Sunt de acord, îi zise ea, abia așteptând să se vadă ieșită afară, la aer.

Avea nevoie de asta, așa cum avea nevoie să-i revadă pe cei mici cât mai repede.

Pe tot parcursul drumului spre casă, Nick nu vorbise prea mult, observă ea. Părea atât de concentrat, de greu de interpretat, de enigmatic, nelăsând ca vreo emoţie să-i apară pe chip. La rândul ei, Rose se concentră asupra peisaju-

lui, bucurându-se de lumina care invada străzile orașului, lăsându-se alinată de ea. Își dorea ca întunericul din inima ei să dispară și știa exact persoana care o putea ajuta în privința aceea.

Odată ajunși acasă, amândoi au fost întâmpinați de copii și de Allison, iar ziua se încheie astfel într-un mod plăcut. Mai târziu, au venit Miriam și Tony, făcând-o pe Rose să se simtă mult mai bine.

La un moment dat, Miriam o luă din mijlocul tuturor și o duse în bucătărie, acolo unde nu le auzea nimeni.

— Rose, trebuie să vorbim. Cedric mi-a spus ce s-a întâmplat. De ce-a trebuit să aflu de la el? Puteai să mă suni, să-mi povestești... îi zise ea supărată, fiindcă nu-i fusese în vreun fel de ajutor prietenei sale. N-ai idee cât de greu mi-a fost să-l conving pe Tony să nu-i spună nimic de față cu Allison.

— Miriam, te înțeleg, dar... nu acum. Vom vorbi despre asta, dar în altă zi, îi spuse Rose pe un ton rugător. Oricum, mă bucur că ești, că sunteți aici, cu mine, apreciez gestul vostru foarte mult și voi știți acest lucru. Vreau doar încă un răgaz, apoi vom sta de vorbă. Sunt convinsă că avem multe de discutat.

— Bine, cum vrei tu, cedă Miriam, îmbrățișând-o. Spune-mi doar că ești bine.

— Sunt cât se poate de bine, având în vede-

re totul... hai să mergem, sunt sigură că toată lumea se întreabă unde am dispărut.

Orele trecură cu repeziciune, iar după plecarea prietenilor ei, veni rândul lui Nick și al celor mici să-și ia rămas bun de la Rose. Odată ce micuții se urcară în mașină, Nick veni lângă ea și o îmbrățișă îndelung, savurând felul în care îi simțea corpul lângă al său.

— Noapte bună, Rose. Ne vedem mâine. Ai grijă de tine, îi spuse el, în timp ce o privea cu tandrețe.

— Noapte bună, Nick. Pe mâine, îi zise Rose, adunându-și curajul și îmbrățișându-l la rându-i.

Nick o sărută, încet, cât să-și potolească nevoia crescândă de ea, conștient că, oricum, acest lucru era imposibil.

Rose își strânse mai bine bluza pe corp, fiindcă tremura de frig, dar nu numai... Merse apoi la culcare, încercând să adoarmă cât mai repede, nu înainte de a se gândi la felul unic în care Nick se purta cu ea chiar și atunci când o săruta. Era ca și cum ar fi fost una dintre cele mai importante persoane pentru el, iar asta i se părea frumos, foarte frumos, exact la fel ca el.

Capitolul 17

În dimineața următoare, Nick veni acasă la Rose însoțit de copii. După ce o sărută, fericit de revederea ei, îi spuse cu un zâmbet în colțul buzelor:

— Am două surprize pentru tine.

— Serios? Sper că sunt plăcute, îi zise Rose, privindu-l zâmbitoare.

De fiecare dată când îl vedea, inima i se încălzea, conștientă și de efectul pe care îl avea asupra ei.

— Sunt, îi spuse Nick zâmbitor. Michael? i se adresă apoi fiului său, care venise lângă ei, privindu-i sfios.

— Bună, Rose. Am ceva să-ți spun, îi zise el, neîndrăznind să ridice ochii din pământ.

— Bună, frumosule. Ce s-a întâmplat, de ce ești atât de serios? îl întrebă ea curioasă.

— Vreau să-mi cer scuze pentru modul în care m-am purtat cu tine, mai ales atunci când ne-am cunoscut. Pe parcurs, mi-am dat seama că ești o femeie bună și drăguță, care nu a făcut altceva decât să ne poarte de grijă. Am fost influențat de mătușa mea să mă port urât cu tine, dar mai târziu am înțeles că nu era bine ce făceam... Sper să nu fii supărată pe mine... îi spuse el prinzând puțin curaj.

Remușcările erau vizibile pe chipul lui Michael. Rose îl asculta, nevenindu-i să creadă. Detesta faptul că Nicole avuse puterea să-i întunece băiatului sufletul cu ambițiile ei prostești, dar cuvintele lui erau ca niște raze de soare pe care le primea cu drag în viața ei.

— E-n ordine, totul e bine acum... pot... pot să te îmbrățișez, frumosule? îl întrebă, lăsându-se la nivelul lui.

Știa că i s-ar frânge inima dacă ar respinge-o, dar voia să încerce. Era important ca Michael să o accepte cu drag, așa cum făcea Lilyan.

În loc de răspuns, chipul băiatului se luminează brusc și veni chiar el s-o îmbrățișeze. Rose îl primi în brațele ei, punând în acea îmbrățișare o parte din inima ei.

Nick observă lacrimile din ochii ei în acele momente și nu putu decât să asiste emoționat la întreaga scenă.

— Vreau și eu o îmbrățișare, spuse Lilly care, deși nu înțelegea exact ce se petrecea, voia același tratament pe care îl primise fratele ei.

— Vino aici, scumpo, o chemă Rose, care era acum îmbrățișată de amândoi copiii.

Allison, care intrase în sufragerie mai devreme, asista, la rândul ei, emoționată la cele întâmplate. Știa cât de mult însemna gestul lui Michael pentru Rose și era fericită pentru fiica sa.

— Acum, că e momentul îmbrățișărilor, pot

să primesc și eu una? o întrebă Nick zâmbind, făcând ca inima lui Rose să se topească de drag, ca de obicei, de altfel.

— Tu ai fost primul care a primit deja o îmbrățișare din partea mea azi. Era rândul lor acum, îi răspunse ea zâmbindu-i și ridicându-se în picioare. Deci... ce vom face azi? îl întrebă ea curioasă.

— Asta e a doua surpriză, îi spuse Nick privind-o, făcându-i cu ochiul. Copii, ne vom vedea mai târziu, eu trebuie să-i arăt lui Rose cea de-a doua surpriză, le spuse celor mici, ca și când ar fi fost doar ei acolo.

— Să ne spui dacă i-a plăcut, îi zise Michael zâmbind relaxat pentru prima dată în preajma lui Rose.

În sfârșit putea să fie el însuși, eliberat de influențele exterioare care îl umpluseră de remușcări și de tristețe.

— Data viitoare să ne duci și pe noi, îi spuse Lilly cu un glas voit poruncitor tatălui ei, care o privea cu drag.

— Îți promit, îi spuse Nick zâmbind, fascinat de puterea de convingere a fiicei sale.

— Copii, haideți cu mine, astăzi vom pregăti niște prăjiturele, asta va fi surpriza noastră pentru ei, le spuse Allison celor mici.

— Mulțumesc, Allison, i se adresă Nick recunoscător.

— Nu ai pentru ce. Micuții aceștia mi s-au lipit de suflet de când i-am văzut prima dată, așa că nu e nicio problemă, îi răspunse ea zâmbitoare. Distracție plăcută!

— Mulțumim, îi zise Nick, îmbrățișând-o cu drag, după care se întoarse spre Rose.

— Ne vedem mai târziu, spuse Rose privindu-i pe toți cu entuziasm, dar foarte curioasă să afle despre ce surpriză era vorba.

— Pa! rostiră cei mici la unison, zâmbitori și fericiți.

Abia așteptau să facă prăjituri și să se joace cu făina și cu celelalte ingrediente.

Nick o luă de mână și o conduse afară, la mașină.

— Deci... unde mergem? îl întrebă ea, arzând de nerăbdare.

— La plimbare. Atât îți pot spune acum. Mai ai puțină răbdare, o rugă el zâmbitor, după care porni motorul mașinii.

Rose îl ascultă, îndreptându-și atenția asupra peisajului orașului. Începea să ningă încet, iar asta o bucura, făcând-o în același timp să devină nostalgică. Nick porni radioul. Cânta o muzică era relaxantă și plăcută. După câteva minute, Rose își dădu seama că se îndreptau spre ieșirea din oraș.

— Mai avem mult? întrebă, nemairezistând tentației.

Dacă pe parcursul drumului încercase să se abțină, curiozitatea punea din nou stăpânire pe ea.

— Nu, ajungem imediat.

Nick opri în fața unei cabane din lemn, care arăta magnific în decorul acela înfrumusețat de fulgii de zăpadă.

Nick coborî, după care veni să-i deschidă portiera, timp în care îi observa toate reacțiile, care treceau de la uimire la bucurie.

— De ce ne-am oprit aici?

Nick veni lângă ea, și îi cuprinse talia cu brațul.

— Rose... am vrut să-ți arăt locul ăsta. Înseamnă foarte mult pentru mine și m-am gândit că poate îți va plăcea și ție, îi spuse el mergând alături de ea, până în fața ușii. Acolo se opri, întorcându-se spre ea. Am cumpărat cabana asta de curând. Mii-am dorit o casă de vacanță și asta mi s-a părut foarte frumoasă.

— E superbă, Nick. Cei mici au fost aici?

— Da, zilele trecute, însă le place atât de mult, încât ar veni aici în fiecare zi, îi zise Nick zâmbitor, în timp ce deschidea ușa.

O invită să intre prima în cabană. Rose îi mulțumi. Nick o urmă și aprinse lumina.

Încăperea era decorată în stil rustic, având și niște elemente moderne. Toate piesele de mobilier erau în nuanțe închise, aranjate cu gust, iar

tablourile cu diverse peisaje completau decorul. Într-o parte a încăperii era chiar și un șemineu în care focul ardea încet, dând locului o notă de căldură și de frumusețe.

Nick se rezemă de un perete, așteptându-i reacția.

— Ce părere ai? o întrebă nerăbdător.

Rose se întoarse spre el, zâmbitoare.

— E foarte frumos aici, Nick. Și nu am văzut decât prima încăpere, spuse ea încântată.

— Mă bucur că-ți place. Haide să le vezi și pe celelalte. Aici e bucătăria.

Îi arătă o cameră nu foarte mare, dar frumos mobilată și echipată cu toate cele necesare.

După o scurtă analiză a bucătăriei, o conduse apoi într-o baie foarte frumoasă, în nuanțe roșiatice, de asemenea utilată corespunzător. Elementul distinctiv îl constituia însă cada, una destul de mare, cu sistem de hidromasaj.

Reveniră în sufragerie, loc din care merseră pe un hol micuț, până în dreptul unei uși.

— Aici e dormitorul celor mici, îi zise el deschizând ușa.

Rose intră, privind în jurul ei, încântată de ceea ce vedea. Camera era împărțită în două locuri distincte, unul pentru Lilly și celălalt pentru Michael, fiind decorată specific pentru fiecare în parte. Partea fetiței avea un tapet cu personaje din povești, iar niște jucării se odihneau pe patul

micuț, în timp ce partea băiatului avea elemente specific masculine: o minge, două porți mici de fotbal, dar și un avion suspendat de tavan.

— Nick, e superb. Totul arată minunat și cred că celor mici le place cel puțin la fel de mult cum îmi place mie, îi spuse ea încântată, întorcându-se spre el.

— Și lor le place foarte mult, dar și mie, îi zise el zâmbitor. Veni lângă ea și o luă de mână. Mai avem doar un singur lucru de văzut aici.

— Da? întrebase ea curioasă.

— Dormitorul, îi răspunse el, încercând să-și rețină zâmbetul.

Rose o luă înainte, mergând pe hol, oprindu-se în fața ușii. Brusc i se păru că dintr-un oarecare motiv îi era tot mai cald. Era conștientă că roșise, de aceea aproape că fugise din strânsoarea mâinii lui. Își ura reacțiile acelea, dar știa la fel de bine că erau o parte a personalității ei pe care nu o putea schimba, oricât ar fi încercat. Și chiar încercase, își aminti ea, însă fără succes.

Aproape imediat Nick ajunse în spatele ei, deschizându-i ușa, lăsând-o să intre.

Rose ezită câteva secunde, după care intră, fermecată de frumusețea acelei încăperi. Pereții erau tapetați cu un peisaj specific pădurii, în care exista chiar și un râu. Acesta părea atât de real la prima vedere, încât dădea impresia că se afla chiar acolo. Decorul era minimalist, dar

eficient. Privind în cealaltă direcție, Rose observă patul, unul mare, care avea de ambele părți câte o noptieră pe care erau așezate niște veioze frumoase. Lenjeria de pe pat era într-o nuanță puternică de roșu, iar două perne mici erau așezate pe marginile acestuia.

Rose își mută privirea, văzând oglinda în care era reflectat Nick, care se uita la ea. Închise ochii timp de câteva secunde, inspirând adânc.

— Aș vrea niște apă, te rog. Mi-e sete, îi ceru ea, încercând să ignore sentimentul de panică nejustificată care o cuprinse. Nu putea să se simtă astfel, nu în preajma lui.

Părăsi încăperea, simțind o nevoie acută de aer, conștientă că el o urmează încet. Fu condusă apoi înapoi în sufragerie, unde se așeză pe un scaun.

Nick reveni imediat cu un pahar de apă. Rose îl luă, simțind căldura mâinii lui când o atinse. Începu să bea cu poftă, de parcă ar fi gustat un desert.

— Mai vrei? o întrebă el, privind-o cu atenție.

— Nu, mulțumesc. Pot să merg afară? Aș vrea să văd mai bine exteriorul cabanei, îi spuse ea, privindu-l la rândul ei.

— Desigur. Vin cu tine imediat, îi zise Nick, mergând să ducă paharul în bucătărie.

Rose era deja la ușă, așteptându-l. Îl privea

admirativ în timp ce venea spre ea. Era atât de frumos și de atent cu ea, iar asta o bucura.

— Doar nu vrei să ieși așa afară, o certă el zâmbind, privind-o cu subînțeles și aducându-i geaca.

Rose își dădu seama că își uitase geaca pe cuier și zâmbi. Nick o ajută să se îmbrace, o îmbrățișă repede și deschise ușa.

Odată ajunși afară, se plimbară cu pași mărunți. Nick o luă aproape imediat de mână, plimbându-se astfel alături de ea și răspunzându-i la întrebări.

— Știi... nu ai spus niciun cuvânt... îi zise el la un moment dat, întorcându-se spre ea și privind-o fascinat. Zăpada cădea încet deasupra lor, oprindu-li-se în păr.

— Cum să nu, doar am vorbit aproape încontinuu, îi zise ea, neînțelegând la ce se referă.

— Mă refeream la faptul că ai lăudat toate camerele din cabană, cu excepția dormitorului, îi zise el provocator, zâmbindu-i.

— Am spus că e foarte frumos. Felul în care e împărțit dormitorul celor mici e foarte bine gândit. Așa, fiecare dintre ei are propriul său spațiu, atât de joacă, dar și de odihnă, spuse ea sperând să scape doar cu atât.

Nick izbucnise în râs, amuzat de încercarea ei de a-i distrage atenția.

— Rose... știi că nu la asta mă refeream, ci la

dormitorul meu, al nostru...

Intensitatea privirii lui o lăsa aproape fără aer, în timp ce ea își întoarse capul, privind spre cabană.

— Bine. E foarte frumos, ești mulțumit acum?

— Da... zâmbi el.

— Acum, că ne-am lămurit, mă ajuți să fac un om de zăpadă sau trebuie să-l fac singură?

Făcu un bulgăr de zăpadă, ținti și lovi. Îl nimeri în piept, stârnindu-i din nou amuzamentul.

— Deci așa vrei să fie. Bine, dar să știi că nu vei ieși prea bine din treaba asta, îi zise Nick râzând, după care făcu și el același lucru, până când totul se transformă într-o adevărată luptă cu bulgări.

Câteva minute mai târziu, Rose făcea un om de zăpadă împreună cu Nick, lucru care-i dădea o stare de liniște. Aproape că uitase de când nu se mai simțise atât de bine.

La un moment dat, Nick o luă în brațe și se întinseră împreună pe zăpada albă și pufoasă, care strălucea în lumina unui soare ascuns printre nori.

— Știi... e foarte bine să stai așa, să te bucuri cu adevărat de unele lucruri, îi zise ea, ținându-l de mână.

— Așa e, ai dreptate. Vrei să mai venim aici? o întrebă el curios, ridicându-se de pe zăpadă,

numai cât să vină până în dreptul ei și să o privească îndeaproape.

— Da, doar dacă vrei și tu. Și data viitoare vom veni cu cei mici, îi zise ea pe un ton categoric.

— Știu. Abia așteaptă să revină aici.

— Îți mulțumesc, Nick, îi spuse Rose privindu-l cu drag.

— Pentru ce?

— Pentru aceste două surprize minunate pe care mi le-ai făcut azi. Ceea ce ai făcut de dimineață cu Michael... a însemnat foarte mult pentru mine, îi zise ea cu sinceritate.

— Totul a venit de la el, eu nu am avut niciun amestec. Azi dimineață mi-a povestit și mie despre influența mătușii lui asupra comportamentului pe care l-a avut față de tine. M-am fost supărat, dar apoi am realizat că nu a fost în totalitate vina lui.

— Apropo de Nicole... ieri a fost internată la spital. Când a ajuns acolo, avea încheieturile mâinilor rănite. Cu tot ce s-a întâmplat, nu am mai reușit să te anunț mai devreme despre asta, îi zise ea serioasă.

— Nu pot să cred așa ceva, îi zise Nick surprins. Și e bine acum? o întrebă, ridicându-se în picioare și ajutând-o pe Rose să facă același lucru.

— Când a venit acolo, nu avea puls. Am re-

suscitat-o împreună cu Cedric, i-am restabilit pulsul, dar a zăcut fără cunoştinţă în următoarele ore. Azi noapte, târziu, am primit un mesaj de la Cedric în care îmi spunea că a deschis ochii chiar ieri.

— Ar trebui să merg s-o vizitez, deşi nu cred că e o idee prea bună... spuse el încordat şi serios.

— De ce spui asta? E cumnata ta, trebuie să o vezi... îi zise ea surprinsă. Simţea că îl frământa ceva şi că-i vine greu să îi spună.

— Chiar ieri dimineaţă am avut o discuţie neplăcută cu ea, dar nu o credeam capabilă de astfel de fapte.

— Neplăcută în ce sens?.

— Mi-a mărturisit sentimentele ei pentru mine, lăsându-mă cu gura căscată. A susţinut că mă iubeşte de mai mulţi ani, chiar înainte de a o pierde pe Elaine. Am încercat să vorbesc cu ea şi s-o conving să renunţe la lucrurile astea, fiindcă eu nu-i voi împărtăşi sentimentele niciodată, iar asta se pare că a afectat-o atât de mult, încât a recurs la gestul ăsta nebunesc... îmi pare rău pentru Nicole, e mătuşa celor mici, dar nu voi simţi niciodată altceva pentru ea decât respectul cuvenit unei cumnate, respect care oricum s-a diminuat de când Michael mi-a mărturisit totul, explică, aşteptând reacţia lui Rose.

— Ştii... şi mie îmi pare rău pentru ea. Se

pare că fiecare dintre noi avem slăbiciunile și momentele noastre de dezamăgire extremă, spuse Rose, oftând.

Simțise lucrurile pe care el i le spuse despre ea de la prima întâlnire cu Nicole. Încă de atunci o bănuise că-l privește pe Nick cu alți ochi, și nu așa cum ar fi trebuit.

— Și... vorbești serios când spui că nu simți nimic pentru ea? îl întrebă, privindu-l cu o sclipire de teamă.

— Foarte serios. Dacă e să vorbim despre slăbiciuni, atunci recunosc că am două: copiii și tu, iubito, îi zise el luând-o de mână.

Rose îl privi, surprinsă plăcut de cuvintele lui. Abia după câteva secunde reuși să-i spună ceva:

— Trebuie să mergem mâine la ea împreună cu cei mici. Eu nu voi intra acolo, dar frumos din partea ta e să faci asta. În mod sigur se va bucura, mai ales să-și vadă nepoții. Se pot spune multe lucruri despre Nicole, dar cu amândoi știm că-i iubește pe cei mici.

— Așa e. Așa vom face, mâine vom merge la ea în vizită, dar acum vom merge să mâncăm. Cu atâta agitație, mi s-a făcut foame, recunoscu Nick, zâmbind.

— Și mie, spuse Rose privindu-l cu drag și lăsându-se condusă în casă.

Își lăsă geaca pe cuier, după care merse la

bucătărie să vadă dacă poate să-l ajute cu ceva.

— Ce vrei să mâncăm, paste sau friptură cu legume la cuptor? o întrebă Nick, arătându-i variantele gata preparate, numai bune de încălzit.

— Le-ai pregătit atât de repede? întrebă suspicioasă.

— M-ai prins, se dădu învins Nick, ridicând brațele în semn de predare. Le-am pregătit mai devreme în dimineața asta, știind că urmează să venim aici.

— Bine, îi răspunse Rose zâmbind. Cred că aleg pastele.

Se așează pe un scaun. Admira lejeritatea pe care o avea Nick în mișcări. Era precis și știa ce are de făcut, pe lângă faptul că chiar pregătise felurile acelea de mâncare.

— Ce avem la desert? Cred că nu am auzit și varianta asta.

— Ă... am uitat de el, dar sigur îmi vine vreo idee până atunci... Ce spui dacă sunt chiar eu desertul? o întrebă, adorând să o tachineze.

Rose îl privi nedumerită preț de câteva secunde, copleșită de aceleași senzații pe care le avea de obicei când Nick spunea sau făcea lucruri care o intimidau. Simțea că obrajii îi prind culoare, iar inima îi bate tot mai repede.

— Am glumit, îi zise el, observând că-și schimbase expresia feței.

Scoase imediat din frigider o tăviță pe care

erau niște prăjituri și le puse pe masă, în fața ei. Rose luă una, bucuroasă că-și poate ocupa mintea și mâinile cu ceva. Realiză că el o putea face cu foarte mare ușurință să treacă prin stări atât de diferite într-un timp atât de scurt... chiar o făcuse să se gândească doar pentru o secundă la varianta inițială de desert.

Nick luă la rândul lui o prăjitură, apoi verifică starea mâncării.

— E gata, spuse el, punând pe masă două farfurii, apoi tava, pe un suport din lemn.

Scoase din dulap două pahare în care turnă o cantitate mică de vin roșu.

— Dar eu nu beau. Adică beau rar și foarte puțin alcool, îi zise ea, privindu-l cu seriozitate.

— Și eu procedez la fel, dar nu trebuie să bei tot, numai cât vrei.

— Dar nu poți să conduci apoi...

— Nu voi conduce, îi spuse Nick, zâmbind.

— Atunci voi gusta în altă zi din vinul ăsta care pare atât de bun... voi conduce eu.

— Nici tu nu vei face asta.

— De ce? Nu trebuie să plecăm de aici după aceea? Ar trebui să mergem acasă?.

— Nu, nu trebuie să plecăm. Avem toate condițiile necesare pentru a rămâne peste noapte, îi zise el cu o lejeritate atrăgătoare, care pe ea o uimise.

— Dar cei mici? Dacă au nevoie de tine, de noi?

— Cei mici sunt foarte bine în grija mamei tale, iar dacă se întâmplă ceva, mă poate suna, îi spuse Nick liniștit, servind-o cu mâncare, ca și cum nu bănuia stările ei interioare. Poftă bună, adăugă, zâmbindu-i și privind-o îndelung.

— Poftă bună... îi spuse Rose, concentrându-se asupra mâncării. E foarte bun totul... îl lăudă ea, încântată de gustul minunat al mâncării.

— Mă bucur că îți place.

După ce terminară de mâncat, Rose îl ajută să strângă masa. După aceea spălă vasele, ștergându-le îndelung. Știa că Nick o urmărește cu privirea și la un moment dat se întoarse spre el, terminând ce avusese de făcut.

— Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse Nick, venind lângă ea.

— Cu plăcere. Măcar atât să fac, dacă tu ai pregătit totul singur atât de bine, îi spuse ea cu subînțeles.

— Mă bucur că mi-a ieșit, îi răspunse el, privind-o cu ochii aceia frumoși și tulburători, apropiindu-se subtil de buzele ei, fără să o sărute însă. Haide, e timpul să vedem un film, adăugă, luând-o de mână și conducând-o în sufragerie.

Rose se așeză pe canapea, încercând să se concentreze la imaginile care rulau pe ecran și să se bucure de compania lui Nick, care o ținea în brațe. Părea absorbit de film. Rose se întrebă cum poate fi atât de calm și de stăpân pe sine, în

timp ce ea era atât de neliniștită.

Mai târziu, când filmul se termină, merse la baie. Avea nevoie de un duș relaxant, după ziua plină pe care o avuse. Vederea unui halat de baie roșu pe ușă o făcuse să zâmbească. Nick chiar pregătise totul, se gândise ea tulburată.

Se bucura totuși de faptul că halatul era destul de lung, acoperind-o până aproape de genunchi. Îl îmbrăcă, legându-și cordonul strâns în jurul taliei. Ieși apoi din baie, mergând în sufragerie, acolo unde el își făcea de lucru răsfoind o carte.

— Sunt gata, anunță ea cu glas şoptit deşi nu voise să sune astfel.

Nick o privi îndelung.

— Vin imediat, îi spuse el serios, trecând pe lângă ea.

Rose îi simți privirea de-a lungul trupului ei, dar și aroma masculină atunci când trecuse pe lângă ea, lucru care o făcuse să se aşeze pe canapea.

Se uită după o pătură, pe care din fericire o găsi pe un scaun de lângă perete. Se întinse apoi din nou pe canapea, acoperindu-se, gândindu-se că e foarte confortabilă pentru cazurile în care cineva ar trebui să doarmă acolo. Închise ochii şi se lăsă în voia somnului.

Câteva minute mai târziu, Nick ieși din baie. Imaginea ei dormind pe canapea îl făcu să zâm-

bească. Se apropie de ea, gândindu-se cât e de frumoasă, de inocentă şi de ademenitoare.

— Rose, trezeşte-te. Nu poţi dormi aici, iubito, îi zise el încet, punându-i o mână pe umăr,.

Rose deschise ochii, vizibil nemulţumită de faptul că o trezise.

— Ce e? Dormeam atât de bine, îi spuse ea, sperând să nu-şi dea seama că doar aţipise.

— Vino cu mine, nu e destul loc aici...

— Dar eu chiar stau foarte comod aici, stărui.

Nick îi văzuse rugămintea din privire, însă nu voia să o ştie acolo.

— Hai cu mine, vei dormi mult mai bine în cameră, îi spuse el, încercând să-i inspire încredere.

— Nu, rămân aici, îi zise ea hotărâtă.

— Vrei să te iau în braţe până acolo?

— N-ai face asta, îi zise ea zâmbind, însă zâmbetul îi pieri când se trezi luată în braţe şi dusă în cameră, unde fu aşezată pe pat.

— Ai văzut? Să nu mai pui la îndoială ceea ce îţi spun, o provocă Nick.

Rose trase pătura peste ea, acoperindu-se în întregime şi refuzând să-i vorbească. Nick zâmbi, după care se aşeză în pat, având grijă să păstreze o distanţă suficientă de ea. Bănuia gândurile care treceau prin mintea iubitei lui şi nu voia să o incomodeze, ci, pentru moment, doar

să o știe aproape de el.

— Noapte bună, iubito, îi zise Nick zâmbind, stingând veioza de pe noptiera de lângă el.

— Noapte bună, Nick...

Rose își, trase pătura de pe cap, coborând-o până sub bărbie. Se simțea puțin mai bine la adăpostul întunericului.

Nick îi sărută ușor buzele, mângâindu-i obrazul.

— Nu-mi vei refuza un sărut, cel puțin, nu-i așa?

Fără să aştepte vreun răspuns, o sărută din nou, arătându-i cât de blând putea fi.

Câteva minute mai târziu, el reveni pe partea lui de pat, conștient că așa trebuiau să fie lucrurile, cel puțin deocamdată.

Rose inspiră adânc atunci când fusese eliberată de sărutul lui tulburător, încercând să adoarmă cât mai repede și să ignore căldura pe care el i-o transmise din nou.

Capitolul 18

Rose fu trezită de o aromă apetisantă de mâncare. Deschise ochii si văzu că Nick se afla în picioare, așezând tava cu mâncare pe noptiera de lângă ea. Era îmbrăcat în pantaloni lungi de

sport și în maieu, fiind cald în cameră.

— Bună dimineața, iubito, îi zise, așezându-se lângă ea. Urma să te trezesc, dar se pare că mi-ai luat-o înainte.

O mângâie apoi pe obraz, după care îi sărută buzele, retrăgându-se încet, deși n-ar fi vrut. Îi dori poftă bună, îi , lingându-și buzele involuntar, simțind încă gustul ei.

Rose îl privea fascinată, conștientă de atracția pe care o emana fără să-și dea seama.

— Poftă bună și mulțumesc... dar n-ar trebui să mă ridic de aici și să mă schimb?

— Nu. Rămâi acolo și stai liniștită. De asta te afli aici, Rose, ca să te relaxezi.

Nick o privi cu drag și începu să mănânce.

— Dacă spui tu... bine atunci, încuviință ea. Chiar și când făcea cele mai mici gesturi tot îi era drag să-l privească.

— Rose...

— Da?

— Dacă mă mai privești așa, s-ar putea să uit că mi-e foame... spuse el, zâmbindu-i cu subînțeles.

— Scuze... dar că ești frumos, Nick, și îmi place să te privesc, îi zise ea, adunându-și curajul.

Nick zâmbi, conștient de calitățile lui, dar și de curajul pe care i-l trebuise ei să-i spună asta.

— Și tu ești frumoasă, Rose. Nu ai idee cât de dulce și de frumoasă ești, dar am de gând

să te fac să înțelegi asta în fiecare zi... îi spuse, privind-o fascinat timp de câteva secunde, după care continuă să mănânce.

Rose ghici și altceva în privirea lui, dincolo de dorința care simțea că are puterea să o încălzească în întregime.

— Mulțumesc, a fost foarte bun totul, îi zise ea, luând paharul cu suc şi bând cu sete.

— Cu plăcere. Mă bucur că ți-a plăcut, iubito.

Nick luă tăvile în mână, vrând să le ducă în bucătărie.

— Stai, așteaptă puțin, mă îmbrac şi vin să te ajut acolo, îi zise Rose, dând pătura la o parte.

Halatul îi dezveli picioare, iar ea îl trase în jos, conștientă de privirea fierbinte care aluneca pe trupul ei.

— Nu e nevoie, rămâi acolo, mă întorc imediat, îi spuse el încordându-se și oftând ușor, după care ieși, dornic să termine cu vasele cât mai repede.

Rose se acoperi din nou și se întinse în pat, neștiind ce altceva să facă, mai ales că se simțea atât de bine acolo, la căldură, alături de bărbatul care îi acapara toate simțurile, atât fizic, cât și psihic.

La un moment dat, uşa se deschise, iar Nick intră, închizând-o încet.

— Deci... vrei stăm în pat toată ziua? o întrebă el provocator, venind încet spre ea.

— Tu... ai spus... să stau aici... îi zise ea pe un ton șoptit, privindu-l cum își scoate maioul și se întinde în pat. Nu ți-e rece așa?

Rose se acoperi cu pătura până sub bărbie.

— Nu. Vino aici, Rose, îi chemă el, făcându-i semn să se așeze pe umărul lui.

— Nick... nu știu dacă e o idee bună... zise ea, înghițind cu greu.

O grămadă de emoții i se amestecau în trup și în inimă. Îl vedea atât de sigur pe el și expunându-se atât de lejer în fața ei, încât găsea faptul și provocator, și intimidant.

— Nu. Nu gândi, Rose, pur și simplu fă-o. Vino lângă mine, nu mă privi așa. Sunt eu, Nick, nu vreun maniac care-ți vrea răul. Trebuie să înțelegi asta, iubito, îi spuse el încruntându-se ușor, dar privind-o apoi cu blândețe.

Rose coborî privirea, în timp ce se lipise de el, având respirația întretăiată. Era atât de cald, de bun, de frumos, de blând, înduioșând-o cu felul său de a fi.

Nick îi înconjură trupul cu brațe lui, lăsând-o să se obișnuiască cu senzația corpurilor lor lipite unul de altul.

— Cum e? o întrebă,privind-o cu tandrețea care o topea.

— Bine... i-ai sunat pe copii, sunt bine?

— Da, sunt bine și mi-au spus să am grijă de tine.

Rose îl privi cu zâmbetul pe buze.

— Au zis ei asta?

— Da, au zis. Este exact ceea ce am de gând să fac, Rose. Voi avea grijă de tine, dar trebuie să mă ajuți... îi zise el privind-o, mângâindu-i chipul.

— Cum? îl întrebă nedumerită. Spera ca el să nu-i spună din nou ceva intimidant, fiindcă oricum inima îi bătea mai repede decât în mod obișnuit.

— Am nevoie să te liniștești, să respiri încet și să nu-ți mai fie teamă, iubito. Acceptă ceea ce simți, ceea ce te fac să simți și împacă-te cu ideea că voi face dragoste cu tine. Știi că te doresc, nu-i așa? o întrebă Nick, mângâindu-i buza inferioară cu degetul mare.

— Nick... știu, sunt conștientă de tot ceea ce îmi spui, dar... mi-e teamă. Nu prea mi-e teamă de multe lucruri în general în viață, dar de lucrul ăsta... sunt îngrozită... Îl privi speriată, dar și curioasă, așteptând răspunsul lui.

— Știu, dar am să fac în așa fel încât teama asta să dispară. Nu suport gândul că ți-e teamă de mine. Ai încredere în mine?

— Am, dar... problema e la mine, Nick. N-aș vrea să te superi dacă n-aș putea merge până la capăt cu asta... mi-e teamă să nu te înfurii și să îți pierzi controlul și să...

Rose se opri, nu mai putea continua. Emoția

pe care o simțea crescând în ea era tot mai puternică și nu i se putea opune.

— Nu se va întâmpla asta. Tocmai fiindcă ți-e teamă trebuie să încerci să treci peste asta, iubito. Simt cum respiri, știu ce îți trece prin minte, dar vreau să te lași în voia mea, și dacă, doar dacă, la un moment dat, teama ta va fi la fel de mare și vei simți că trebuie să mă oprești, o vei face. Tu... n-ai mai făcut asta niciodată, nu-i așa ? o întrebă el știind cum suna asta pentru ea, dar trebuia să audă de la ea ceea ce bănuia deja.

— Nu, n-am mai făcut-o... recunoscu ea, roșind violent.

Nick strânse din pleoape, știind ce însemna pentru ea acel lucru, chiar simplul fapt de a recunoaște adevărul acela față de el. Inspiră adânc, apoi deschise ochii, privind-o cu drag, dar și cu dorință.

— Totul va fi bine, iubito... Se apropie apoi încet de buzele ei, sărutând-o cu blândețe la început, apoi luând tot mai mult din ea, gustând-o și lingându-i ușor buzele.

Rose simți cum buzele i se întredeschid, făcând astfel ca Nick să o guste în întregime, explorând-o și dăruindu-i senzații tulburător de plăcute. Buzele sale coborâră apoi pe gâtul ei, sărutând-o, iar degetele sale îi mângâiară abdomenul, apoi gâtul. Rose îi mângâia spatele, în timp ce el o săruta amețitor tot mai jos, aproa-

pe de sâni. Nick Mâinile lui se opriră pe sânii ei, moment în care ea îl opri.

— Lasă-mă să-ți arăt ce pot să-ți fac, iubito... o rugă el, privind-o.

Ochii lui exprimau foc și dorință.

Nick își mișcă apoi încet, dar sigur, palmele mai sus, ajungând deasupra sânilor ei, pe care îi mângâie, potrivindu-i atât de bine în mâini, sărutându-i în continuare buzele. Îi luă mâinile și și le puse pe umeri, invitând-o să-l atingă, să-l simtă.

În timp ce îi săruta buzele, îi desfăcu apoi cordonul halatului, strecurându-și mâinile sub acesta, de-a lungul pielii ei moi. O simți tremurând sub atingerile lui blânde, dar potrivite, iar faptul că ea își arcuise ușor spatele atunci când îi cuprinse sânii frumoși în palme îl umplea de dorință.

Sentimentul era mistuitor de ambele părți, făcând ca rațiunea să dispară, lăsând loc plăcerii pure, unice, plăcere izvorâtă din ceea ce simțeau unul pentru celălalt.

Când Nick începu să-i sărute sânii, ea își puse palmele pe chipul lui, vrând să-l oprească din nou, însă când buzele lui i-au gustat sfârcurile, trecându-și apoi limba peste ele și făcându-le să se întărească, orice urmă de rezistență pieri.

Rose își aminti de felul în care simțise cuțitul lui Edgar plimbându-i-se pe sânii ei, iar asta

o făcuse să strângă puternic din pleoape. Voia însă să fie curajoasă și să ignore senzația aceea oribilă, inspirată de asaltul dulce al lui Nick asupra ei. Felul în care o copleșea cu sărutări și mângâieri incitante asupra fiecărei părți a corpului ei nu se putea compara cu ceea ce trăise în acele clipe oribile petrecute cu Edgar.

Rose respira tot mai greu, simțind buzele lui Nick coborând pe abdomenul ei, devorându-i apoi coapsele și zona dintre ele, mângâind-o și excitând-o în același timp, făcând-o să savureze absolut tot ceea ce îi făcea.

Nick o simțea atât de dulce și de caldă, supunându-se atingerilor lui, lucru care îl făcea să se simtă extrem de mulțumit și fericit.

— Nick... nu... spuse ea rostindu-i numele ca pe un geamăt ușor.

Ceea ce îi făcea el depășea orice așteptare, rațiune, și chiar conștiința însăși. Niciun alt bărbat nu-i mai făcuse asta, nu o mai atinse și o sărutase astfel, făcând-o să-și piardă luciditatea.

— Da... îi zise el privind-o zâmbitor. Nu vrei să mă opresc, nu? Spune-mi, vreau s-o aud de la tine...

— Nick... nu mă lăsa singură... îi zise ea deschizând ochii, privindu-l rugător.

— N-ai fost nicio clipă singură, iubito, îi spuse Nick cu glasul răgușit de dorința care îl consuma, forțându-i limitele.

Avea atât de multă nevoie de Rose, nevoie să o iubească, să fie în ea, să-i dăruiască totul...

Veni apoi deasupra ei, mângâindu-i încet pulpele, în timp ce i le depărta uşor. Nu voia să vadă teamă în privirea ei, ci doar plăcere.

Rose îl privi uşor panicată, dar şi dornică. Voia să devină a lui cu totul, să-i aparţină şi să-i dăruiască toată fiinţa ei, trup şi suflet. Îi simţi mângâierile şi sărutările în clipa în care o făcu a lui, luând ceea ce avea ea de oferit, dându-i în schimb tot ceea ce avea el de oferit.

Nick o văzu încruntându-se atunci când intră în ea şi se mişcă cât mai uşor, controlându-se pentru binele amândurora. Respiraţia lui sacadată o ajută să treacă peste disconfortul acela ciudat, făcând-o să se mişte sub el.

Amândoi savurau ceea ce se întâmpla, unirea aceea a inimilor şi a trupurilor, care era mai presus de orice cuvinte.

Rose îl simţi tresărind în acelaşi timp cu ea în timpul extazului eliberator, clipă în care amândoi îşi şoptiră numele, conştienţi de însemnătatea acelui moment special.

Înainte de a părăsi cu regret locul acela strâmt, cald şi umed din ea, Nick o privi cu toată seriozitatea pe care o simţea în acele momente.

— Te iubesc, Rose. Te iubesc atât de mult...

Rose îl privise uimită, simţindu-se invadată de o fericire fără margini.

— Şi eu te iubesc, Nick... îi spuse ea privindu-l cu drag.

Avea ochii umezi, iar el îi zâmbi şi o sărută din nou.

Nick se eliberă apoi din captivitatea ei atât de plăcută, după care se întinse lângă ea, îmbrătisând-o.

— Rose... ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi... înseamnă foarte mult pentru mine, vreau să ştii asta.

— Şi eu simt acelaşi lucru, Nick, îi zise Rose roşind, bucurându-se de atingerea lui blândă şi vindecătoare. Mă vindeci în întregime, iar asta e totul pentru mine... adăugase ea emoţionată.

— Mă bucur. Ştii... şi tu mă vindeci, iubito. Mai mult decât îţi poţi imagina... şi... îmi pare rău că te-am rănit... eşti bine? o întrebă el, simţindu-se vinovat pentru că îi pricinuise acea durere inevitabilă.

— Eu... nu mi-e uşor să-ţi spun asta...

— Ştiu, dar trebuie să vorbim despre orice, Rose. Poţi să ai încredere în mine, iubito, doar ştii , îi spuse Nick lipindu-şi tot mai mult corpul de al ei, lucru care îl înnebunea de dorinţă din nou.

— Eu... sunt bine... te rog, nu mă mai întreba lucruri din astea... îi zise ea acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Eşti adorabilă, dar nu scapi atât de uşor. E

normal să mă preocup de tine, de asta sunt iubitul tău. Și... de-abia aștept să facem dragoste din nou... spuse Nick zâmbind, cu ochii strălucind de fericire.

— Nick!

— Ce e? Te doresc foarte mult, iar asta nu trebuie decât să te bucure, iubito. Știi... îmi place felul în care mi te abandonezi, dar și cum roșești atunci când te tachinez. Asta mă face să mă simt puternic, fericit și norocos că am o femeie atât de specială lângă mine. Lasă-mă să-ți spun că și tu ești puternică, Rose. Ai o delicatețe și o forță care mă încântă, domnișoara mea doctor, îi spuse Nick, sărutând-o ușor pe gât, coborând pe umărul ei.

— Nick... îmi spui niște lucruri atât de frumoase... și tu trebuie să știi că însemni foarte mult pentru mine. Să nu te îndoiești de asta, iubitul meu frumos, cel mai sexy polițist pe care l-am întâlnit...

Rose, îl privind cu admirație și iubire, lăsându-l apoi să facă din nou dragoste cu ea.

După câteva zile...

— Am o veste bună pentru tine, Nicole, îi spuse Cedric, apropiindu-se de patul ei.

— Care e vestea? îl întrebă ea nerăbdătoare.

— Vei fi externată azi.

— În sfârșit! exclamă Nicole. Abia aștept să plec acasă, să ies din locul ăsta îngrozitor, adăugă, prefăcându-se încruntată.

— Atât de rău ai fost tratată aici? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să mai fie nevoie de o zi în care să te țin sub observație... îi spuse el, încercând să pară serios.

— Să nu îndrăznești, doctorașule!

— Cedric. Dacă-ți aduci aminte, așa ți-am spus că mă numesc, îi zise el zâmbind, savurându-i nerăbdarea.

— Bine... Cedric. Să faci ceea ce trebuie și să mă lași să plec acasă, nu mai suport să stau aici. Nicole îl privi nerăbdătoare, gândindu-se la modul în care îl va face să-și șteargă zâmbetul ăla arogant.

Cedric veni lângă pat și duse mâna în buzunarul halatului, de unde scoase o seringă.

— Cred că mai ai nevoie de o ultimă injecție.

Se prefăcu că pregătește acul, având grijă ca ea să vadă în detaliu toate etapele. Era un deliciu s-o vadă pe regina ghețurilor, așa cum o numise în gând, cum urmărește îngrozită ceea ce face.

— Nu cred că mai e nevoie de așa ceva. Ai spus că sunt bine...

— Iar eu cred că singurul doctor din încăperea asta sunt eu, nu-i așa? rosti strângând din dinți și încercând să se mențină cât mai serios.

— Ai dreptate, dar... voi lua niște pastile. Nu

te apropia cu chestia aia de mine!.

Cedric o luă de braţ, zâmbind atunci când ea încercă să se retragă, întorcând capul în acelaşi timp, pentru a nu vedea ce se întâmplă.

— Gata, îi spuse el, punând imediat seringa pe dulăpiorul de lângă pat.

Îi coborî mâneca halatului fără să-i fi făcut injecţia. Se îndepărtă puţin de pat, aşteptându-se la o reacţie impulsivă din partea ei. Îşi încrucişă braţele, privind-o cu un zâmbet care îi stârni iritarea.

— Cum adică gata? N-ai făcut nimic... îi zise Nicole, nedumerită.

Înţelese însă totul atunci când îi văzuse expresia feţei.

— Tu chiar te bucuri de toate astea, nu-i aşa? îl întrebă furioasă.

— Nu pot să spun că nu...

Cedric nu-şi mai putu reţine râsul.

— Ai să plăteşti pentru toate astea, doctoraşule. Aşteaptă numai şi ai să vezi... apropo, nu uita de înţelegerea noastră. Chiar azi, după ce mă laşi să plec de aici, vii cu mine să bem cafeaua aia... îi spuse Nicole, zâmbindu-i în felul acela seducător, ştiind că îl va face să redevină serios.

— Numai dacă nu pui sare în ea în loc de zahăr, Nicole... şi nu uita: e doar o cafea... îi zise el întorcându-i zâmbetul, spre iritarea ei crescândă.

Cedric plecă din salon, lăsând-o să se gândească în liniște la diverse modalități prin care se va răzbuna pentru toate neplăcerile pe care i le cauzase tot timpul cât fusese nevoită să-i suporte prezența.

Epilog

După câteva luni...

— Se pare că azi ni se împlinește visul de a ne căsători în aceeași zi, i se adresă Miriam lui Rose, simțind emoția care le cuprindea pe amândouă.

— Așa e și sunt foarte fericită. Abia aștept să devin doamna Spencer, zise Rose, privindu-și cu drag prietena.

— Fetelor, sunteți minunate ca două prințese, le spuse Allison, îmbrățișându-le.

Era, la rândul ei, emoționată.

Intrară în biserică, în urma lui Lilyan și a lui Michael, care înaintau încet, zâmbitori și fericiți.

Miriam privi cu drag în ochii lui Tony. Arăta minunat în costumul de mire. Anii în care îl iubise în secret erau răsplătiți în acele momente de fericirea imensă pe care o simțea. Era bărbatul pe care îl dorea pentru tot restul vieții alături de ea și era convinsă că și el gândește la fel.

Tony le urmări cu drag pe cele două femei uimitoare, puternice și frumoase. Privirea i se aprinse și mai mult când o întâlni pe cea a miresei sale, blondina lui minunată. Era frumoasă ca o prințesă, îmbrăcată în rochia aceea albă de

mireasă, mulată, care îi punea atât de bine în evidență niște părți ale corpului care îl făceau să inspire adânc. Se simțea norocos să fie iubit astfel de cea mai bună prietenă a lui și era conștient de felul în care ea îl transformase, din cuceritorul de altădată, în bărbatul devotat și iubitor care era în prezent. Zâmbise încă de când o văzu înaintând spre el, luând-o de mână atunci când ajunse în dreptul lui.

Nick o privea pe Rose şi nu se mai sătura de ea. Era zâmbitoare și fericită, exact așa cum trebuia să fie. Îmbrăcată într-o rochie albă, tip prințesă, îl privea visătoare, în timp ce își aranja părul lung, șaten, care îi vénea pe umeri. În timp ce se îndrepta spre el, Nick realiză din nou că ea era femeia potrivită pentru el. În cele câteva luni de când erau împreună, ajunsese să-i cunoască fiecare gest, să-i intuiască gândurile și să o iubească tot mai mult, în timp ce, atunci când o avea lângă el, se simțea mai mult decât fericit. Își spunea că era împlinit: un tată care își iubea enorm copii, dar și un bărbat care urma să fie alături de femeia pentru care luptase din greu, dar care meritase fiecare efort. Avea de gând s-o facă fericită pentru tot restul vieții.

Rose îl privea fascinată în timp ce mergea spre el. Arăta fermecător în costumul acela alb, care îi accentua atât frumusețea fizică, cât și cea interioară. Era un bărbat puternic, chipeș și se-

ducător. Mergând spre el, își aminti prin câte trecuseră până să ajungă acolo, până să fie împreună și să simtă că nu mai pot să stea departe unul de celălalt. Era cel pe care și-l dorea alături pentru eternitate. Privindu-l, își dădu seama că și el îi acorda aceeași atenție, uitându-se la ea ca și când ar fi fost numai ei doi acolo, inspirându-i curaj, forță și dragoste. Când ajunse lângă el, Nick îi luă mâna într-a lui.

Preotul îi cunună. La finalul ceremoniei religioase, se îndreptară cu toții spre locul unde urma să aibă loc petrecerea.

În timp ce primeau felicitări din partea invitaților, Miriam se apropie discret de Rose, spunându-i încet, astfel încât să audă doar ele:

— Uite-o pe Nicole, vine încoace. Vrei să-i spun să plece?

— Nu... sunt sigură că o pot asculta, mai ales dacă are ceva frumos de zis.

Nicole se oprise înaintea lor, sărutându-l pe obraz pe Nick.

— Sper să nu vă deranjez, dar am simțit nevoia să fiu aici azi, în ziua asta atât de specială pentru voi. Am venit și pentru a-mi cere scuze pentru toate lucrurile nepotrivite pe care le-am făcut la un moment dat, le spuse ea, privindu-i cu regret.

— E-n ordine, îi spuse Nick, zâmbindu-i. În ceea ce mă privește, ești mereu binevenită prin-

tre noi, dacă ai intenții bune, adăugă el, luând-o de mână.

— Iar eu nu pot decât să fiu de acord cu asta. Ești mătușa celor mici și nimeni nu poate schimba asta, îi spuse Rose, înaintând spre ea și îmbrățișând-o.

Nu voia să mai existe resentimente între ele, nu mai voia niciun nor pe cerul ei senin.

— Vă mulțumesc și vă doresc să fiți fericiți. Nick... nu puteai găsi o femeie mai potrivită, spuse ea zâmbindu-le, după care merse lângă nepoții ei, însoțită de Cedric, care îi felicitase mai devreme, iar acum o ținea aproape de el, spre uimirea lui Rose.

— Știi... Cedric mi-a spus că Nicole l-a invitat să bea o cafea și de acolo a început totul... îi spuse Miriam.

— Ei, bine, mă bucur pentru amândoi. Toată lumea ar trebui să fie fericită, spuse Rose îmbrățișându-și prietena. Mă bucur că suntem aici, împreună, alături de bărbații ăștia frumoși, care ne-au devenit soți, adăugă Rose, ștergându-și cu discreție o lacrimă.

— Și eu... îi zise Miriam visătoare și fericită, întorcându-și privirea spre Tony și pierzându-se din nou în ochii lui verzi și frumoși.

— Se pare că va trebui să vă separăm pentru câteva minute, altfel nu vom mai reuși să dansăm dansul mirilor, le spuse Nick, care veni lân-

gă ele.

Tony își luă mireasa în brațe, sărutând-o în văzul tuturor.

— Ai dreptate, hai să dansăm, îi spuse Rose, luându-l de mână și conducându-l spre ring. Tu nu vei face ce a făcut Tony, nu-i așa? Eu nu sunt atât de curajoasă ca Miriam...

— Te înșeli. Nu văd niciun motiv pentru care să nu te sărut chiar acum, de față cu toată lumea, îi zise el, punându-și în practică avertismentul și sărutând-o, apoi ridicând-o în brațe, în timp ce dansau.

Alături de ei dansau Miriam și Tony, care erau la fel de ocupați să se sărute, la fel ca mai devreme, stârnind uralele tuturor.

— Te iubesc, pompierul meu incendiar, îi zise Miriam privindu-l cu drag, știind ce gânduri îi treceau acestuia prin minte.

— Și eu te iubesc, blondino, îi spuse el, după care o sărută din nou, simțind că nu se mai satură de ea.

Lilyan și Michael erau la masă, privind fericiți cele două perechi care dansau și încântau invitații. Se bucurau că tatăl lor făcuse cea mai bună alegere, una care îi aducea zâmbetul pe buze în fiecare zi.

Alături de ei la masă, se afla și Allison, care își privea fiica, simțindu-se mândră de ea. Știa că va fi fericită alături de Nick, iar asta o făcea și

pe ea fericită. Câştigase un ginere minunat şi doi nepoţi adorabili.

Lângă Allison se aflau Nicole şi Cedric, care se uitau zâmbitori la cele două perechi de îndrăgostiţi.

— Ce se întâmplă doctoraşule, te emoţionează nunţile? îi zise Nicole provocându-l.

— De ce nu? Mai ales că am auzit că în curând urmează să mai fie o nuntă în oraşul ăsta... îi spuse el privind-o insinuant.

Îi sărută mâna, observându-i tresărirea uşoară a corpului.

— Serios? Şi cine, mă rog, va face treaba asta atât de plictisitoare?

Nicole nu reuşi să-şi disimuleze privirea plină de dragoste faţă de el.

— E un secret pe care nu pot să ţi-l spun decât dacă mai bei o cafea cu mine. De data asta, te invit eu, îi spuse el zâmbindu-i.

— Ei bine, doctoraşule, ai noroc că îmi plac secretele... îi răspunse ea, întorcându-i zâmbetul, lăsându-se cucerită tot mai mult de personalitatea doctoraşului aceluia insistent.

Aflaţi încă pe ringul de dans, Nick, Rose, dar şi Miriam şi Tony îi chemară şi pe ceilalţi invitaţi să li se alăture pentru a sărbători împreună noaptea aceea plină de iubire.

— Te iubesc, Rose. Să nu uiţi niciodată, spuse Nick, zâmbindu-i încrezător.

— Și eu te iubesc, Nick. Te voi iubi mereu... îi promise Rose, după care îl sărută curajoasă chiar acolo, în mijlocul tuturor.

Era mai fericită ca niciodată, știind că fiecare zi alături de el va fi plină de iubire, respect și înțelegere, exact lucrurile la care visase până să-l întâlnească. Înțelegea că dragostea are puterea de a schimba destinele oamenilor chiar și atunci când aceștia se așteaptă mai puțin.

- SFÂRȘIT -